

Giang Hồ Bá Giả, Hồ Thiên Linh Kỳ

Contents

Giang Hồ Bá Giả, Hồ Thiên Linh Kỳ	1
1. Chương 1: Hoa Vương Triều	2
2. Chương 2: Tương Ngộ	5
3. Chương 3: Tuyệt Kỹ	8
4. Chương 4: Cái Giá Của Chân Thành	11
5. Chương 5: Cuồng Nộ	16
6. Chương 6: Tâm Biến	22
7. Chương 7: Thánh Đế Và Ái Cơ	26
8. Chương 8: Âm Sát	29
9. Chương 9: Tề Vũ	31
10. Chương 10: Liên Minh?	36
11. Chương 11: Ái Đồng	40
12. Chương 12: Kị Mã	43
13. Chương 13: Hiểu Lầm	47
14. Chương 14: Bi Ai	50
15. Chương 15: Vì Yêu	53
16. Chương 16: Mất	57
17. Chương 17: Chân Tình	62
18. Chương 18: Hãy Ở Bên Trăm	65
19. Chương 19: Quyết Chiến (1)	69
20. Chương 20: Quyết Chiến (2)	71
21. Chương 21: Không Có Ở Đây!	73
22. Chương 22: Phần Thưởng	76
23. Chương 23: Đoạn Kết!	79

Giang Hồ Bá Giả, Hồ Thiên Linh Kỳ

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: vnfiction. com Một là bá chủ của giang hồ, một sống tự do trên thảo nguyên.

1. Chương 1: Hoa Vương Triều

Hoa vương triều, kể từ khi Thánh Đế đời thứ 4, Khánh Nhã đăng quang đã 15 năm trôi qua.

Theo truyền thuyết, ở Hoa vương triều, Thánh Đế sẽ chuyển sinh và thống trị vương triều đời đời kiếp kiếp. Chính vì vậy, không giống như ở các nước khác, Hoa vương triều không có luật cha truyền con nối, mà đứa trẻ được sinh ra vào lúc Thánh Đế băng hà và có mang dấu ấn của Thánh Đế sẽ được chọn làm hoàng thái tử, đến năm 15 tuổi sẽ lên ngôi. Nói đơn giản, Thánh Đế không chỉ đơn giản là một vị hoàng đế ngày ngày lo việc quốc sự mà là một tồn tại mang tính thần thánh, là chiếc trụ trong tâm linh của người dân. Nhưng Thánh đế không trực tiếp lo việc quốc sự mà đây là trách nhiệm của Hoàng Đế. Hoàng đế không hẳn là người của Hoa vương triều mà được chọn ra từ các vị quốc vương của các nước chư hầu như Lâm Quốc, San Quốc, Tinh Quốc, Thuyết Quốc.... Vị quốc vương nào có khả năng khiến cho chư quốc thuần phục sẽ trở thành Hoàng đế của Hoa vương triều.

Hoa vương triều, trải qua một thời gian dài, từ ngày đầu lập quốc với những cuộc chiến liên miên, đã bước vào thời kì phát triển rực rỡ. Chính trị ổn định, kinh tế phát triển, người dân được cơm no áo ấm. Nhưng, mấy năm gần đây, Khiết Đan, bộ tộc ở ngoài biên giới, âm mưu chiếm đoạt quận Bạch Cương Thạch của Lộc Quốc. Khiết Đan đã một lần dẫn quân xâm lấn nhưng bị đẩy lùi. Từ đó trở đi, mối quan hệ hai bên trở nên căng thẳng, luôn ở thế chiến tranh. Tình trạng kéo dài khiến Thánh Đế phải đích thân xuất trận.

Khánh Nhã năm thứ 15, mùa thu.

-Bệ hạ, xin dừng lại!

Duyệt Thanh chạy đến trước mặt, dang rộng hai tay, cố ngăn Khánh Nhã đang rảo bước ra khỏi hoàng phủ. Vừa nghe thông báo, cậu vội chạy đến, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở có phần gấp vội. Khánh Nhã chặc lưỡi, trừng mắt nhìn bọn thị quan vừa chạy đến bên cạnh. Chính bọn họ biết mình không thể nào ngăn nổi Thánh Đế nên đã vội chạy báo cho Duyệt Thanh. Bị trừng mắt nhìn, cả bọn cúi gằm mặt xuống.

Đây là vùng biên giới giữa Khiết Đan và Lâm Quốc, An Lĩnh. Khánh Nhã vừa từ Lâm Dương, thủ phủ của Hoa Vương Triều, đến nơi không bao lâu đã tỏ ý muốn đi tham quan khắp nơi, chuẩn bị rời khỏi hoàng phủ.

Vì để nội việc được giải quyết nhanh chóng, Khánh Nhã muốn biết tình hình nơi đây cũng như hỏi chuyện cấm vệ quân. Nhưng, nhìn ánh mắt cương quyết của Duyệt Thanh, Khánh Nhã biết mình một bước cũng không thể rời khỏi nơi đây. Duyệt Thanh tin rằng, vì an toàn, phải ngăn Thánh đế ra ngoài. Cho nên, dù có nói rõ lý do, Khánh Nhã tin rằng, cậu ta cũng không nhượng bước, mà ngược lại sẽ nói:

-Đó không phải là việc của Thánh Đế bệ hạ.

Khánh Nhã nhíu mày, suy nghĩ, tìm cách thoát vây.

-Một mình không được chứ gì.

-Vâng ạ, một mình đi lại trong biên quan quá nguy hiểm.

Duyệt Thanh liền gật đầu.

-Vậy thì 2 người cũng được. Khanh có thể đi theo nhưng phải đi cách xa một chút.

-Hai người cũng không được. Vùng biên quan rất lộn xộn, không phải là nơi bệ hạ có thể đi dạo.

-Vậy thì thêm 1 cận vệ cũng được.

-Bệ hạ, bao nhiêu người cũng vậy, ngài không nên đi ra ngoài.

-Cứng đầu thật. Vậy thì 4 người. Đây là sự nhượng bộ cuối cùng. Duệ Thanh, Khanh nghĩ vì sao trẫm đến đây? Không phải vì nâng cao sĩ khí sao? Nếu trẫm không ra ngoài biên quan, làm sao có thể tiếp xúc với binh sĩ.

-Chuyện đó thì... đúng là vậy nhưng...

Duệ Thanh thoáng chút bối rối. Những điều Khánh Nhã nói không sai, trong nhất thời không tìm ra lời nào để đáp trả lại. Khánh Nhã cũng biết thế nên đã nói như vậy.

-Cho 4 người đi theo, tính luôn cả Khanh. Nếu vậy mà cũng không được thì trẫm sẽ trốn ra ngoài vào ban đêm.

-Bệ hạ!

Duệ Thanh biết Khánh Nhã đã nói là làm. Nếu tiếp tục ngăn cản, chắc chắn sẽ tìm cách trốn đi một mình. Nếu cần thiết, Duệ Thanh sẵn sàng lấy mạng mình ra can ngăn nhưng việc ra ngoài biên ải không đến mức phải làm như vậy. Cậu hạ hai cánh tay vẫn dang rộng này giờ, hỏi lại:

-Có đúng là bệ hạ sẽ cho 4 người theo phải không ạ?

-Ừ.

Biết là đã thắng, Khánh Nhã vui vẻ gật đầu.

-Thần sẽ lập tức gọi người đến. Xin bệ hạ chờ một chút.

Duệ Thanh vừa nhìn Khánh Nhã, vừa gọi một thị quan đứng gần đó.

-Lập tứ chuẩn bị.

Nghe lời Duệ Thanh, thị quan có thở phào nhẹ nhõm, vội chạy về hướng tập kết của cận vệ binh. Lúc đó, Khánh Nhã lướt qua Duệ Thanh, vội rảo bước về phía cổng lớn. Duệ Thanh liền quay người lại, đuổi theo sau.

-Bệ hạ, ngài đi đâu vậy, cận vệ binh vẫn chưa tới. Bệ hạ đã hứa sẽ cho 4 người đi theo mà.

Khánh nhã quay lại nhìn Duệ Thanh, chân vẫn rảo những bước lớn.

-Nhưng trẫm không hứa là sẽ đứng chờ. Cận vệ binh không đến kịp không phải là lỗi của trẫm.

-Bệ hạ, ngài lại... uhm...

Duệ Thanh chưa nói dứt lời đã bị Khánh Nhã dùng tay bịt miệng, bị ôm chặt đến nỗi không thể cử động được. Định nói : “Bệ...bệ hạ...” nhưng bị bịt miệng nên không cách nào phát âm rõ được, chỉ nghe những tiếng “uhm...uhm...”. Khánh Nhã ép sát cậu vào trong.

-Hoặc là chỉ có Khanh đi theo, hoặc là trẫm đi một mình.

Lời của Thánh Đế bao hàm cả ý : ” còn nói nữa là cả Khanh cũng không được đi”. Bị uy hiếp, Duệ Thanh đành phải gật đầu, thầm nghĩ sẽ để lại dấu hiệu trên đường đi để cận vệ binh có thể lần theo.

-Được rồi, ngay từ đầu ngoan ngoãn nghe lời có phải là đỡ tốn thời gian không. Đi thôi.

Thấy Duệ Thanh nhượng bộ, Khánh Nhã buông cậu ra, vui vẻ bước ra phía cổng. Bọn thị thần đứng gác ngoài cổng nhìn Thánh Đế đi ra, mặt tái xanh, gương mặt ngó Duệ Thanh. Cậu khẽ gật đầu với bọn họ rồi nhanh chóng rảo bước theo bên cạnh Thánh Đế.

Trong các Thánh Đế của Hoa vương triều, Khánh Nhã nổi tiếng là người tự do, phóng túng nhất. Kể từ lúc tại vị cho đến nay, mỗi lúc cao hứng lại trốn ra ngoài, vui chơi ở phố chợ. Có khi, thị quan, cận vệ, sau một hồi lục xét khắp trong ngoài, lại thấy Thánh Đế ngồi trong quán rượu, đang chén tù chén tặc với dân thường. Chính vì vậy, Khánh Nhã vẫn thường bị bá quan nhắc nhở:

-Bệ hạ là thân phận tôn quý...

Người thường xuyên nhắc nhở, can gián cũng là người luôn tìm ra được Khánh Nhã chính là Duệ Thanh, tể tướng đương triều.

Tuyệt đối trung thành với Thánh Đế, được hầu bên cạnh Thánh Đế là vinh dự và hạnh phúc lớn lao, vì Thánh Đế sẵn sàng hi sinh mạng sống, Duệ Thanh là một trung thần tài trí và đầy nhiệt huyết. Khánh Nhã không ít lần phải nghe “dù có chết cũng phải ngăn cản bệ hạ...”. Duệ Thanh, vóc dáng nhỏ bé, dễ thương nhưng lại vô cùng cứng rắn. Khánh Nhã rất tin tưởng và yêu quý Duệ Thanh nhưng đồng thời cũng xem cậu là kẻ gây phiền phức, là “thiên địch” cho hành động của mình.

Khánh Nhã, được truyền tụng là rất giống Thánh Đế đầu tiên, thân cao hơn sáu bộ, thân hình cường tráng, không thua kém bất kì võ nhân nào. Sở trường là trường thương, được xem là không có địch thủ. Chính vì vậy, khi ra phố chợ, Khánh Nhã tin rằng, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng có thể tự bảo vệ mình nên không thích ai theo gây phiền.

Lúc đầu, Khánh Nhã chú ý đến Duệ Thanh bởi vẻ đẹp rất thánh thiện, cùng với cách làm việc “vì Thánh Đế sẽ cố hết sức mình”, nên ít nhiều nghe lời của cậu. Dần dà, điều đó trở thành một thói quen, ở một mức độ nào đó, Khánh Nhã rất nghe lời Duệ Thanh. Cho nên, để có thể hành động tự do, Khánh Nhã phải suy nghĩ trăm phương ngàn kế. Đây cũng là một thú vui của vị Thánh Đế phóng túng này.

Bây giờ, Duệ Thanh đã hơn 20 tuổi, trưởng thành hơn xưa rất nhiều, đã trở thành một chàng trai phong nhã, nhưng nét dễ thương vẫn không thay đổi. Vóc dáng nhỏ bé, lại cộng thêm gương mặt dễ thương, đứng bên cạnh đấng nam nhân mạnh mẽ như Khánh Nhã, Duệ Thanh thường bị nhầm là “ái đồng”.

Có lần Khánh Nhã buột miệng:

-Gương mặt dễ thương như vậy mà lại... thật đáng tiếc.

Lúc ấy, Duệ Thanh lập tức nghiêm mặt, thẳng người.

-Gương mặt cũng chỉ là một miếng da. Kể chỉ chú trọng vẻ bề ngoài thì không thể gọi là bậc đại nhân.

Từ đó trở đi, Khánh Nhã không bao giờ nói như vậy nữa nhưng trong lòng vẫn thấy nhiều tiếc nuối. Thỉnh thoảng, những lúc không có Duệ Thanh bên cạnh, Khánh Nhã vẫn nói :

-Nếu cười nhiều hơn một chút chắc chắn rất dễ thương. Tiếc thật!

Nếu Duệ Thanh nghe được chắc chắn sẽ nói :

-Cả đời cũng không cười.

Bạch cương thạch, vật mà Khiết Đan muốn chiếm đoạt chính là khoáng vật vô cùng quý giá của Lâm Quốc. Nếu mài thành hình tròn sẽ trở thành bảo ngọc lấp lánh, nếu mài thành cạnh sắc sẽ là món vũ khí tuyệt thế. Nếu chiếm được, Khiết Đan sẽ dùng nó làm vũ khí, đánh chiếm các nước khác.

Để ngăn cản dã tâm của Khiết Đan, Hoàng Đế đã thành lập Cẩm Quân. Thế nhưng, tuy cẩm quân rất đông nhưng không thể nào trấn áp được quân Khiết Đan. Sau một vài lần giao tranh, Cẩm Quân đã phải rút sát về biên quan. Trong dân gian, có nhiều lời đồn đại là do Hoàng Đế không có khả năng điều binh.

Người đang tại vị Hoàng đế chính là quốc vương của Tinh Quốc. Quốc vương Tinh Quốc được đánh giá không phải vì tài quân sự hơn người mà do khả năng đàm phán, cùng với tài điều khiển chính sự. Ngay khi vừa tại vị, Hoàng Đế đã thực hành một số chính sách cải tạo các chế độ liên quan đến binh sĩ như nghỉ giao ban,... Nhờ đó, năng lực của Cẩm Quân đã được thiện rất nhiều, nhưng vẫn chưa đủ sức để đẩy lùi Khiết Đan.

Người mật tấu với Thánh Đế về tình hình chiến trận chính là thống soái Cẩm Quân, Ứng Minh đại nguyên soái. Hoàng Đế đã bỏ ngoài tai mọi lời tấu trình, sách lược của Ứng Minh, và đưa ra những kế hoạch tác chiến thiếu thận trọng. Ở Hoa vương triều, binh quyền nằm trong tay Hoàng Đế. Đại nguyên soái có thể đưa ra các sách lược điều binh nhưng người quyết định cuối cùng vẫn là Hoàng Đế.

Tình hình chiến trận lần sự bất mãn đối với Hoàng Đế ngày càng nghiêm trọng. Trước khi trở nên không thể cứu vãn, Khánh Nhã nghĩ cần phải tìm ra cách giải quyết nên quyết định thân chinh ra vùng biên quan.

Vì liên quan đến an nguy của Thánh Đế, bá quan trong triều đã quyết liệt phản đối. Và dĩ nhiên, Khánh Nhã đã không ngoan ngoãn nghe lời mà ở lại trong hoàng cung.

-Trẫm là Thánh Đế.

Và sau câu nói đó, hiện tại, bá quan triều đình đang thở dài hoang mang vì cả Thánh Đế khánh Nhã lẫn tể tướng Duệ Thanh đều không có ở Lâm Dương.

Nhưng cho dù khánh Nhã có khả năng dẫn quân chinh phạt Khiết Đan, thì Thánh Đế không thể xen vào quân vụ. Nhưng Khánh Nhã cũng không thể đứng nhìn bá tánh và binh sĩ chết oan. Theo luật của Hoa vương triều, Thánh Đế có quyền truất phế Hoàng Đế nếu có lý do chính đáng.

Chú thích :

-Sáu bộ: khoảng trên dưới 1m8, 1 bộ tương đương 0,3m.

-Đại nhân : không nói về tuổi tác mà chỉ người vừa có tài trí hơn người, nhìn xa trông rộng, có tầm lòng quảng đại.

2. Chương 2: Tương Ngộ

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

An Lãng là đô thành gần tiền tuyến nhất. Thời gian trước, Hoàng Đế đã cho xây dựng ở đây một quân trại không kém gì các phủ quan ở kinh thành. Đúng như tên gọi, nơi đây là chỗ nghỉ dưỡng cho các binh sĩ về cả thể lực lẫn tinh thần, đặc biệt là những người bị thương, bệnh tật. Sau khi hồi phục, họ sẽ trở lại tiền tuyến. Hoàng Đế hi vọng, nhờ vậy mà sĩ khí sẽ dâng cao, cũng như kéo gần khoảng cách giữ quân và dân. Trước đây, nơi đây chỉ là một doanh trại lạnh lẽo, nghiêm ngặt nhưng sau những cải cách đó đã trở thành một nơi nhộn nhịp, hoa lệ.

Hai bên đường có rất nhiều hàng quán nhỏ. Khánh Nhã, vừa đi vừa nhìn mọi thứ một cách rất thích thú, thỉnh thoảng lại ghé vào một quán nhỏ có bày những món hàng kì lạ, hay hỏi chuyện chủ quán. Nhờ vậy, cận vệ binh đã theo kịp phía sau. Nhờ cách nói chuyện rất phóng khoáng nên không ai nghĩ người đang đứng trước mặt mình là Thánh Đế, mà chỉ là một quý tộc từ phương xa mới đến.

Khánh Nhã vừa quan sát gương mặt đầy lo lắng, cảnh giác của Duệ Thanh, vừa nghe ngóng khắp nơi, những câu chuyện của các binh sĩ, cũng như lời bàn tán của bá tánh ở chợ. Đang dạo bước qua lại, đột nhiên Khánh Nhã đứng sững lại.

Phía trước là một lối dài nhỏ, đứng trên lối dài là một người đàn ông cao gần 7 bộ, mặc trang phục bó sát người để lộ rõ những cơ bắp rắn chắc của người luyện võ, , đang lớn tiếng kêu gọi mọi người đến. Khánh Nhã nhìn người đàn ông một cách thú vị, buột miệng :

-Có vẻ rất cường tráng.

Người đàn ông vừa dứt lời liền lấy ra một cây mộc bồng dài, múa mấy đường bồng rất đẹp mắt. Khánh Nhã vẫn thường dùng trường thương, do với bồng không có nhiều khác biệt, nên nhìn từng đường côn của người đàn ông, không khỏi thần phục. Bài bồng của người mãi nghệ vừa đẹp, vừa nhẹ nhưng cũng bộc lộ rõ sức mạnh bên trong, đúng là “nhất kị đương thiên”.

Trong lúc mải mê xem, Khánh Nhã cảm giác có một ai đó đến gần mình, nhìn kĩ lại là một đứa trẻ khoảng 12, 13 tuổi. Đứa bé len đến gần, vừa giơ tay lên thì từ đâu một hòn đá chơi trúng tay. Khánh Nhã vội lách người qua một bên rồi nhanh chóng chụp lấy tay cậu bé.

-Á...

Cậu bé kêu lên một tiếng, buông rơi vật trong tay ra, cầm đầu bỏ chạy. Một cận vệ quân vội chạy đến chỗ Khánh Nhã. Ngay sau đó, anh đã bị theo sau là Duệ Thanh và một nhóm cận vệ bao vây xung quanh. Duệ Thanh rất hối hận vì không phát hiện ý đồ của cậu bé, để cậu tiến sát Thánh Đế như vậy.

Bỏ mặc cậu bé, Khánh Nhã nhìn về phía lối đi, nơi hòn đá đã bay ra. Đập vào mắt anh là một mỹ nhân đài các, đứng bên cạnh người võ sĩ múa côn khi nãy, thoát nhìn cũng đủ biết là người dị tộc. Thiếu nữ còn rất trẻ với mái tóc vàng mượt mà, một phần được búi cao, vắt một cây trâm ngọc, một phần tuôn dài ngang thắt lưng. Đôi mắt xanh, môi đỏ thắm cùng với làn da trắng càng tăng thêm vẻ mỹ lệ hiếm thấy.

Vị tiểu thư nhìn Khánh Nhã, khẽ cúi đầu chào, đi về phía mọi người.

-Nếu được, xin mời các vị về tiện xá, ở nơi có tường bao bọc dù sao cũng dễ cảnh giác hơn.

Đôi môi đỏ thắm khẽ nhấp, thấp thoáng nụ cười. Nhưng giọng nói lại trầm hơn những cô gái khác.

-Có lẽ vậy, nếu tiểu thư không phiền.

Nghe Khánh Nhã nói, Duệ Thanh không phản đối. Đúng như vị tiểu thư xinh đẹp đã nói, ở trong nhà dù sao cũng an toàn hơn bên ngoài. Mọi người liền nối gót theo cô gái dị tộc, vòng ra phía sau lối đi. Giữa đường, Duệ Thanh cúi xuống, định nhặt vật cậu bé ban nãy đánh rơi thì cô gái đã vội lên tiếng ngăn cản.

-Cẩn thận, trong đó có thể có độc, không nên trực tiếp chạm vào.

Nghe vậy, Duệ Thanh vội rút tay lại, lấy một chiếc khăn bọc lấy kim châm rồi đưa lên xem xét cẩn thận. Tuy nói là kim châm nhưng chỉ dài khoảng 5 thốn. Duệ Thanh bọc kim châm lại cẩn thận rồi cất vào thắt lưng.

Vị tiểu thư lại dẫn mọi người băng ngang qua một sân rộng, về phía một dãy nhà có nhiều gian phòng nhỏ, có vẻ như dùng để thay đồ và nghỉ giải lao. Cô gái dẫn mọi người vào một gian phòng ngăn nắp. Chính diện có một chiếc gương lớn, có một chiếc bàn dài, một trường kỷ và mấy chiếc ghế nhỏ. Không gian thoáng hương hoa.

-Nhà không có gì cả, nhưng xin cứ tự nhiên.

Khánh Nhã ngồi xuống trường kỷ, Duệ Thanh đứng phía sau. Mấy cận vệ binh đều đứng xung quanh, cảnh giác nhìn khắp nơi. Vừa lúc đó, cận vệ đã đuổi theo cậu bé bước vào, vẻ mặt chán nản, báo cáo cậu bé đã chạy mất.

Vị tiểu thư ra hiệu với người võ sĩ. Ông ta liền gật đầu rồi bước ra ngoài. Có vẻ như cô gái là chủ nhân còn nam nhân này chỉ là tùy tùng. Trong thoáng chốc, nam nhân đã quay lại tay cầm một chiếc mâm có đặt mấy chiếc cốc sứ đựng chất lỏng màu tím nhạt, mang hương trái cây.

-Xin mời, đây là rượu nho.

Nghe lời cô gái, Khánh Nhã đưa tay đỡ chiếc cốc. Thấy vậy Duệ Thanh hốt hoảng, đưa tay ngăn lại.

-Bên trong không biết có gì...

-Bên trong có gì à. Trong đây có gì ?

Khánh Nhã quay sang hỏi tiểu thư, giọng có chút đùa cợt. Cô gái bật cười.

-Không có độc đâu. Giết người không quen sẽ được gì chứ. Nhưng nếu đã lo lắng đến vậy thì...

Cô gái vừa nói, vừa giơ tay, đỡ chiếc cốc trong tay Khánh Nhã. Giọng nói trầm tĩnh, có phần uy nghiêm, thấp thoáng uy thái của người trên. Tiểu thư uống cạn chất lỏng trong ly, rồi lấy một chiếc khăn thêu rất tinh xảo ra, lau mấy giọt rượu trên môi.

-Xin mời.

Trước khi Duệ Thanh kịp ngăn cản, Khánh Nhã đã uống cạn ly rượu. Duệ Thanh nhíu mày, dò xét nét mặt của vị Thánh Đế phóng túng này.

-Vừa ngọt lại vừa chua, là một vị rất lạ.

Vừa uống xong, Khánh Nhã liền nói ngay cảm tưởng. Cô gái mỉm cười, khóe môi khẽ nhếch lên như đóa hoa đang hé nở. Đúng là mỹ nhân tươi cười, cả không gian cũng bừng sáng rực rỡ.

-Ở quê hương của tiện nữ, mọi người, kể cả trẻ con, đều uống loại rượu này thay cho nước.

Khánh Nhã với tay lấy bình rượu rót vào ly, vừa hỏi cô gái đến từ đâu.

-Một nơi rất xa, một đất nước nhỏ nằm ở sa mạc.

Cô gái bắt đầu kể về đất nước nhỏ bé của mình, về những đô thành mà cô đã biểu diễn trên sa mạc. cách nói chuyện của cô gái khiến Khánh Nhã cảm thấy rất dễ chịu. Giọng điệu không quá cao, phải nói là hơi trầm. Qua từng lời của cô gái, Khánh Nhã như thấy cảnh vật hiện ra trước mắt. Có lẽ nhờ cuộc sống lang bạt, cô gái, thoát nhìn rất yếu đuối, đã học được những kiến thức, những kinh nghiệm mà ngay cả các vị đại thần, học sĩ trong triều cũng chưa chắc biết được, và cả cách kể chuyện rất sinh động. Khánh Nhã trầm nghĩ :

“Nếu hỏi về tình tình Hoa Vương Triều và Khiết Đan, cô ta sẽ trả lời thế nào nhỉ?”

Nhưng nghĩ tới binh sĩ đang chiến đấu sống chết, Khánh Nhã đã không nói gì.

-Cô còn định cho chúng tôi xem gì?

-Xin đợi một chút. Nhưng ngài có thật sự muốn xem không?

-Tất nhiên muốn xem, rất có hứng thú.

Ngay lúc đó, Khánh Nhã có cảm giá như tay áo bị kéo nhẹ. Anh nhìn về phía Duệ Thanh. Nhìn ánh mắt, Khánh Nhã biết, cậu ta rất muốn về để điều tra kim châm.

-Nhưng không thể ở đây quá lâu. Đúng rồi, ta có ý này. Vị tiểu thư này có thể múa hát ở hoàng phủ. Như vậy bệ hạ cũng không thấy buồn chán. Ta cũng có thể cùng tham dự. Nhưng với điều kiện tiểu thư không thấy phiền...

Lúc đó, Khánh Nhã mới sực nhớ chưa biết tên cô gái.

-Ta là Khánh, còn quý danh của cô nương là...

Cô gái ngược lên nhìn thẳng vào Khánh Nhã rồi mỉm cười.

-Là Hương Liêu Á

-Một cái tên rất đẹp. Cô nương sẽ tới chứ?

-Nếu ngài không chê tiện nữ vụng về, xin vào phủ giúp vui cho các vị quan nhân.

Khánh Nhã làm như không thấy vẻ mặt sững sốt của Duệ Thanh, vỗ tay thích thú. Duệ Thanh không ngờ mọi việc lại diễn biến như vậy. Nhưng mọi việc đã được quyết định, cậu đành phải cắn răng đứng nhìn một nghệ nữ không rõ lai lịch vào vương phủ. Còn về phần Khánh Nhã, nhìn Duệ Thanh như vậy, cảm giác như mình là người thắng cuộc, lòng vô cùng hân hoan.

-Ta sẽ nói với thủ vệ.

-Xin lãnh ý.

Cô gái và võ sĩ cúi đầu tiễn Khánh Nhã và mọi người.

-Hương Liêu Á, đúng là một cái tên rất hay.

Khánh Nhã vừa đi vừa nói một cách rất thỏa mãn, lại quay sang trêu Duệ Thanh.

-Đừng suy nghĩ nhiều quá. Nghĩ nhiều sẽ bị hói đầu đó.

Khánh Nhã và tùy tùng vừa khuất dạng, cả 2 vội quay vào trong. Bên trong, mọi người đang chuẩn bị, qua lại rất bận rộn. Hương Liêu Á liền gọi một đứa trẻ trong đó đến gần. Tuy quần áo thay đổi nhưng chính là cậu bé đã cố tiếp cận Khánh Nhã khi nãy.

-Giỏi lắm Ủy Diệp.

-Có thể giúp cho chủ nhân là vinh dự của kẻ tôi thân.

-Cẩn thận, đừng để bọn họ thấy mặt.

Cô gái liền cho cậu bé lui xuống. Nam nhân đứng phía sau cô gái vừa cười vừa nói :

-Thật may mắn.

-Đang không biết làm sao để tiếp xúc với cao quan của vương triều thì bọn họ đã tự đến tìm. Có thể gọi du nghệ nhân vào phủ thì phải có địa vị rất cao.

-Là do Lương Nhan diện hạ được thần linh phù hộ.

Nam nhân vừa nói, vừa quỳ xuống trước mặt cô gái.

-Nhưng hắn ta hình như không phải là quan văn.

-Nghe đồn Thánh Đế rất thích võ thuật, nên xung quanh chắc có nhiều võ quan.

-Có lẽ vậy. Truyền lệnh xuống dưới phải nhanh chóng dọn dẹp tất cả, chuẩn bị nhập phủ. Trễ ngày nào, phụ vương sẽ lao tâm thêm ngày đó.

-Lãnh ý.

La Khẩn liền lui ra. Ngay sau đó, Lương Nhan nghe tiếng hò reo vang dội. Đó là những tiếng hò reo phát ra từ tấm lòng tưởng nhớ cổ hương tha thiết.

-Mọi việc chỉ mới bắt đầu.

Lương Nhan lẩm bẩm, rồi với tay lấy bầu rượu để gần đó uống một hơi. Vừa đặt bình rượu xuống, Lương Nhan liền phất tay áo lên lau mấy giọt rượu còn vương nơi khóe môi. Cử chỉ vô cùng thô lỗ, hoàn toàn trái ngược với dáng thước tha, kiêu diễm khi nãy.

Chú thích :

-Nhất kị đương thiên : một thành ngữ cổ của Nhật, ý nói là một người có thể chống lại ngàn binh.

-5 thốn : khoảng 15 cm, ở đây có chút mâu thuẫn, kim châm mà 15cm là tương đối dài như theo diễn tả trong truyện thì chỉ là một kim châm nhỏ, không có tính sát thương cao.

3. Chương 3: Tuyệt Kỹ

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Nghe thông báo nhóm người của Hương Liêu Á đã nhập phủ, Khánh Nhã vội chạy tới. Giữa sân, nam nhân múa bồng đang chỉ đạo mọi người đang gấp rút dựng một lều lớn. Chiếc trụ chính được cố định vững vàng trên nền đất, xung quanh là những trụ nhỏ được dựng thành hình lục giác, mái trần là những thân cây mảnh hơn. Sau khi các cột trụ đã được kết nối vững chắc, mọi người chuẩn bị phủ lớp màn chống thấm lên phía trên. Khánh Nhã nhìn một cách thích thú. Thấy Khánh Nhã, nam nhân liền cúi đầu chào.

-Đa tạ đại nhân đã chiếu cố.

-Có vẻ như rất đơn giản.

Khánh Nhã chăm chú nhìn chiếc lều lớn dần được hình thành, ánh mắt không giấu được vẻ thích thú. Rồi đột nhiên sực nhớ ra điều gì, anh liền quay lại :

-Còn Hương Liêu Á cô nương?

-Tiểu thư vì bận thu xếp hành trang nên sẽ đến trễ một chút.

Cuộc sống rày đây mai đó, mỗi lần di chuyển đều phải chuẩn bị cẩn thận, không thể tùy tiện. Khánh Nhã cũng hiểu điều này nên không trách giận, chỉ bảo nam nhân quay lại với công việc, còn bản thân cũng quay vào nội phủ.

-Chưa tới à.

Khánh Nhã khẽ thở dài. Không gặp được Liêu Á, trong lòng anh có chút thất vọng. Cung nữ hầu hạ Khánh Nhã đều là những mỹ nhân sắc nước hương trời nhưng so với Liêu Á vẫn còn kém xa. Nàng lại tài trí hơn người. Ngay cả dáng đi cũng rất đặc biệt, vừa tha thướt lại vừa hiên ngang.

-Bệ hạ, sau này xin đừng tùy tiện cho người không rõ lai lịch vào nội phủ, rất nguy hiểm.

Không cần quay lại Khánh Nhã cũng biết người vừa nói câu đó là ai. Từ khi rời khỏi nơi của Hương Liêu Á, Duệ Thanh đã lập lại rất nhiều lần. Đúng là nhóm người đó lai lịch không rõ ràng nhưng Khánh Nhã không nghĩ họ có tà tâm. Lời nói, cử chỉ đều rất minh bạch, ánh mắt không có sát khí.

Một lát sau, Khánh Nhã chợt nghe có tiếng lao xao, ngó ra thì thấy nam nhân khi nãy đang hỏi chuyện một thị vệ.

-Đại nhân là ai vậy? Tước vị lớn không?

-Tên là Khánh, là cận vệ của Thánh Đế

-Vậy hả?

Nghe chuyện, linh cảm có chuyện sẽ xảy ra, đôi mắt Khánh Nhã chợt rực sáng. Bọn thị vệ trong phủ đã được ra lệnh phải trả lời như thế. Nhưng Khánh Nhã không nghĩ là sẽ có chuyện gì nguy hiểm, chỉ cần buổi biểu diễn suôn sẻ là ổn. Nếu thật sự xuất sắc sẽ kiếm một chỗ thật tốt cho họ có thể lưu lại đây lâu dài. Gương mặt Liêu Á chợt hiện lên trước mắt. Đúng lúc đó, một thị vệ vào thông báo tất cả đã chuẩn bị xong.

Khánh Nhã vừa vào sân đã thấy Liêu Á ở đó từ bao giờ, đang đứng trước chiếc lều lớn vừa được dựng xong. Cửa lều được mở rộng. Trước lều, mấy dãy ghế đã được sắp thẳng hàng, chính giữa là chỗ dành cho Thánh Đế. Thấy Khánh Nhã, Liêu Á liền thi lễ. Nhiều người bước vào trong sân. Những chỗ trọng yếu đều có thị vệ đứng gác.

Liêu Á đến chỗ Khánh Nhã, thi lễ, nói lời cảm tạ chân thành. Khánh Nhã nhận lễ rồi hỏi :

-Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa? Bệ hạ sắp giá lâm rồi.

-Xin cứ yên tâm, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu.

Nghe trả lời, Khánh Nhã như thấy điều gì liền hỏi :

-Nàng cũng sẽ biểu diễn?

-Vâng ạ, tiện nữ có thể múa và phóng phi đao.

-Phóng phi đao sẽ gây xáo động, hoàn toàn không hợp với một mỹ nhân liễu bồ như nàng.

Nghe Khánh Nhã nói, Liêu Á chợt bối rối.

-Xin mời đại nhân cứ thưởng thức trước đã.

Nói rồi, Liêu Á lui vào trong lều. Tiếng nhạc rộn rã nổi lên. Tiếng huyền cầm dịu dàng hòa lẫn tiếng trống trầm hùng, tiếng sáo vi nương theo nhạc điệu vút cao. Lúc đó, một bóng người ngồi xuống ghế dành cho Thánh Đế ở phía sau lưng Khánh Nhã. Chính là Duệ Thanh. Khánh Nhã đã ra lệnh cho Duệ Thanh phải giả làm Thánh Đế, còn bản thân thì ngồi phớt trước, ở ngay vị trí có thể xem rõ nhất.

Tiếng nhạc rộn rã bỗng lắng xuống, tiếng trống nổi lên, vang vọng không gian. Một bóng người bước ra, là người đàn ông múa bóng hôm trước. Hôm nay, trên tay người đó cũng là một cây bóng dài quen thuộc, chỉ khác ở chỗ hai đầu buộc lụa ngũ sắc. Nam nhân vạm vỡ ấy nâng cao cây bóng, từng động tác nhịp theo

điệu trống, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh. Dải lụa ngũ sắc vút trông không gian. Đúng là âm sắc hài hòa. Các vị võ quan, binh sĩ đứng đó đều trầm trồ tán thưởng.

Tiếng trống chợt im bất, nam nhân thu bồng lại. Một nhóm trẻ con chạy ra, bám tay vào cây bồng dài. Tiếng trống nổi lên liên hồi, nam nhân nhẹ nhàng nhấc bồng lên, cả những đứa trẻ đang bám trên đó rồi đặt xuống. Lũ trẻ ôm bồng chạy vào trong. Tiếng vỗ tay vang lên khắp bốn phía.

Nam nhân rút chiếc roi da vắn quấn quanh thắt lưng. Tiếng trống lại trở lại nhịp điệu thâm trầm khi nãy. Chiếc roi da theo từng động tác của nam nhân, nhảy múa trong không gian, khi mạnh mẽ, khi uốn lượn dẻo dai. Tiếng trầm trồ lại vang lên. Đâu đó có ai nhắc đến lời đồn về những người dân du mục, chỉ với một chiếc roi da trong tay cũng có thể thao túng cả bộ tộc.

Tiếng trống vừa dứt, nam nhân cũng dừng lại, cúi chào rồi lui vào trong. Một đoàn mỹ nữ tha lướt bước ra. Những cánh tay dịu dàng lướt trong không gian. Cả vùng như bừng sáng.

Khánh Nhã nhanh chóng tìm thấy Liêu Á trong đó. Trước đó không để ý nhiều, nhưng khi đứng giữa các nữ nhân khác, Liêu Á cao hơn hẳn. Các vũ nữ tản ra rồi lại hợp lại, tạo thành nền phía sau cho Liêu Á. Khác với khi nãy, mái tóc cô gái không được bới cao mà thả dài, tuôn xuống lưng, uyển chuyển theo từng động tác. Mấy dải lụa ngũ sắc cũng hòa theo đó, lả lướt. Tiếng nhạc dịu dàng, động tác uyển chuyển cộng nhan sắc mỹ lệ khiến cho mọi người có cảm giác như đang ở nơi thượng giới, thưởng thức vũ điệu nghệ thuật trong truyền thuyết.

Sau khi các vũ nữ rút vào trong, những tuyệt kĩ xiếc, nam nhân mạnh mẽ trong điệu múa trống... lần lượt được biểu diễn. Cuối cùng, Liêu Á bước ra, mái tóc được buộc dài phía sau bởi một sợi dây vàng lấp lánh. Hai người đàn ông vạm vỡ da ngăm đen mang một chiếc bảng to ra, một vũ nữ xinh đẹp đứng dựa vào đó. Mọi người nín thở theo dõi từng hành động được diễn ra phía trước. Liêu Á đứng đối diện với người vũ nữ, tay cầm vô số phi đao. Tiếng trống gõ từng nhịp chậm rãi.

Liêu Á từ từ giơ tay lên. Mọi người chỉ kịp nghe một tiếng vút xé gió, phi đao đã cắm phập vào chiếc bảng gỗ, ngay phía trên đầu vũ nữ. Cô gái tiến lên phía trước, mỉm cười chào mọi người rồi lui vào trong. Liêu Á lấy ra một chiếc roi da, phóng về phía bảng gỗ. Chiếc roi cuốn chặt lấy phi đao. Liêu Á vung tay, phi đao được thu về, nằm gọn trong bàn tay xinh đẹp, như thể chính cánh tay đã vươn dài ra, rút phi đao. Liêu Á thi lễ với mọi người rồi bước vào trong. Tất cả mọi người đều đứng dậy, vỗ tay tán thưởng.

Khi tiếng vỗ tay lắng xuống, người ngồi trên đại ki đứng dậy, bước đi. Dĩ nhiên mọi người đều biết Khánh Nhã là Thánh Đế nhưng vốn đã được dặn từ trước nên không ngạc nhiên mà xì xầm bàn tán về những gì vừa xem.

Khánh Nhã cũng đứng lên, đi về phía tư phòng. Một vài cận vệ bí mật theo theo. Khi vừa vô phòng, Duệ Thanh đã đợi sẵn.

-Không có biến sự thật hay quá.

Duệ Thanh đến trước mặt Khánh Nhã, vòng tay :

-Chắc bệ hạ đã thỏa mãn, lần sau xin đừng ngồi ở hàng đầu nữa.

-Duệ Thanh, sao khanh nhìn đâu cũng thấy biến sự vậy. Những tuyệt kĩ đó, trầm xem bao nhiêu lần cũng không chán.

-Sao? Tuyệt kĩ ?

-Tuyệt kĩ phóng phi đao của Liêu Á, cả cách dùng roi nữa, không phải ai cũng làm được, nhất là nữ nhi.

Nghe Khánh Nhã nói, gương mặt Duệ Thanh lập tức biến sắc.

-Những màn trình diễn nguy hiểm như vậy không nên biểu diễn trước mặt bệ hạ. Nếu như cô ta lỡ tay, hay cố ý phóng vào bệ hạ thì phải làm sao?

Dù biết Duệ Thanh chỉ vì an nguy của chính mình nhưng Khánh Nhã vẫn không thấy thích thú.

-Khanh đúng là hay lo.

Duệ Thanh buông một tiếng thở dài.

Bóng đêm buông xuống, không gian trở nên tĩnh lặng. Những ồn ào náo nhiệt ban sáng như chưa từng xảy ra. Tiếng côn trùng réo rắt, khiến màn đêm phẳng phất nét buồn thương. Một bóng đen lướt nhẹ trong đêm. Một lần khối mỏng phả vào, mấy tên cận vệ chột gục xuống. Bóng đen nhẹ nhàng áp tai vào cửa sổ, nghe ngóng động tĩnh bên trong. Khi chắc chắn người bên trong đã ngủ say, nhịp thở đều đặn, bóng đêm nhẹ nhẹ lên vào phòng, đóng cửa mà không để phát ra một tiếng động nào. Khi vừa định quay người vào trong, một lưỡi dao xé không gian, bay về phía bóng đen. Bóng đen lăn người trên sàn né tránh.

-Né giỏi lắm.

Cùng với tiếng nói, một mũi thương dài lao đến. Tên đạo tặc vừa định bỏ chạy thì đã bị chặn lại, mũi thương kề ngay cổ. Bóng đen đành khuất phục, ngược nhìn người cầm thương.

Chính là Khánh Nhã, thân mặc bạch y, tay nắm chặt trường thương.

Tên đạo tặc nhìn Khánh Nhã, ánh mắt ngỡ ngàng kinh ngạc, là do công phu trường thương của Thánh Đế hay là do...

Khánh Nhã nhìn ánh mắt, cảm giác rất thân quen, vội giật chiếc khăn bạch mặt xuống. Một lọn tóc vàng rủ xuống, dù bóng đêm dày đặc vẫn thấy được một gương mặt thanh tú. Đúng như dự đoán.

-Không phải là Hương Liêu Á sao?

4. Chương 4: Cái Giá Của Chân Thành

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Khánh Nhã nhìn ánh mắt, cảm giác rất thân quen, vội giật chiếc khăn bạch mặt xuống. Một lọn tóc vàng rủ xuống, dù bóng đêm dày đặc vẫn thấy được một gương mặt thanh tú. Đúng như đã nghĩ.

-Không phải là Hương Liêu Á sao?

Một tay vẫn nắm chặt trường thương, Khánh Nhã chớp lấy đèn cầy để ngay đầu giường.

Làn da trắng mịn, mái tóc vàng mượt mà, đôi mắt xanh, mặc bộ dạ hành y, thân hình cường tráng.

-Khanh, là nam nhân à?

Khánh Nhã vừa nói, vừa đưa tay lên ngực Liêu Á, rồi buông một tiếng thở dài.

-Chính ngài cũng vậy mà, thân là Thánh Đế lại đi ngang dọc, hành động như kẻ tùy tùng.

Đúng là giọng nói của một người đàn ông. Dù mũi thương đang kề ngay cổ, cũng không có chút gì sợ hãi. Khánh Nhã, sau khi quan sát thấy không có sát khí liền rút lại thương lại.

-Cuối cùng thì người là ai? Từ đâu đến? Vì cái gì mà lên vào đây?

Khánh Nhã vừa hỏi, vừa nhìn chằm chằm vào kẻ đang quỳ trước mặt mình. Dù thương đã được rút lại nhưng Liêu Á không có ý định bỏ chạy hay tấn công. Khánh Nhã ngồi lên trường kiếm, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt xinh đẹp của kẻ đột nhập.

-Hoặc là khai tất cả, hoặc là ta gọi cận vệ đến. À, họ vẫn còn sống chứ? Nếu người đã giết hết thì không cần phải bàn thêm gì nữa.

-Tất nhiên sẽ nói hết tất cả, bọn vệ binh cũng không có gì nguy hiểm

Nói xong, Liêu Á ngược lên, nhìn thẳng vào Khánh Nhã, ánh mắt đầy vẻ tự trọng, hoàn toàn không một chút khiếp sợ.

-Bổn Thái Tử là hoàng tử của Đột Huyết, tên Lương Nhan...

-Tuổi?

-Hả?

Đột nhiên bị hỏi điều không nghĩ tới, Lương Nhan thoáng chút ngập ngừng.

-Tuổi, trầm hỏi khanh bao nhiêu tuổi?

-25 tuổi.

Mặc dù không hiểu vì sao Khánh Nhã lại quan tâm đến chuyện tuổi tác của mình, nhưng Lương Nhan vẫn thành thật trả lời.

-Có chị em gì không?

Mọi thứ đang đi theo hướng không ngờ, gương mặt Lương Nhan đầy vẻ băn khoăn. Từ lúc gặp Khánh Nhã đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy bối rối.

-Có em gái nhưng...

-Có xinh đẹp như khanh không?

Vừa nghe câu hỏi, Lương Nhan lập tức hiểu được ý đồ của Khánh Nhã. Nét mặt liền đanh lại.

-Lớn nhất cũng chỉ mới tròn 10 tuổi. Bệ hạ, ngài đừng nghĩ chuyện kì lạ.

-10 tuổi à, nhỏ quá, thật đáng tiếc.

-Phụ vương có rất nhiều nam tử còn nữ nhi thì rất ít.

Từ lúc đoán biết ý đồ của Khánh Nhã, giọng nói của Lương Nhan ngày càng nghiêm lại.

-Bây giờ có thể trở lại vấn đề chính rồi chứ?

-Tất nhiên.

-Như đã nói khi nãy, bổn thái tử đến từ Đột Huyết.

-Đột Huyết à, một nơi rất xa.

Đột Huyết là đất nước nằm ở phía tây, chủ yếu là các bộ tộc du mục, được xem là trung tâm giao dịch đông tây. Giữa Hoa Vương Triều và Đột Huyết là Khiết Đan. Chính vì vậy, 2 bên không có qua lại mật thiết nhưng hàng năm vẫn thường phái sứ giả qua lại.

-Vậy có chuyện gì khiến cho Thái Tử của Đột Huyết phải giả gái, tiếp cận trẫm?

-Cùng chung kẻ địch, vì để đánh đuổi Khiết Đan, phụ vương ta muốn kết liên minh với quý quốc.

-Liên minh... liên minh bình đẳng phải không?

Nghe Khánh Nhã hỏi, Lương Nhan gật đầu.

-Tất nhiên, Đột Huyết vốn là một đất nước độc lập có lịch sử lâu đời, nên không có chuyện làm chư hầu cho một nước nào cả.

-Có gì chứng minh khanh là Thái tử Đột Huyết?

Nghe vậy, Lương Nhan liền lấy từ trong ngực áo ra một cuộn giấy nhỏ và một chiếc nhẫn. Khánh Nhã vừa mở ra đã thấy một cuộn giấy da dê với nội dung liên minh 2 nước, có ấn của Đột Huyết Vương. Bút tích có thể đem so với những văn bản mà các sứ quan Đột Huyết hằng năm vẫn mang đến. Chiếc nhẫn được chạm khắc rất tinh xảo, mặt nhẫn có biểu tượng của hoàng gia Đột Huyết. Rõ ràng không có gì đáng ngờ.

Đôi mày Khánh Nhã nhíu lại, đang suy nghĩ tìm cách từ chối.

-Khanh về tâu lại, trẫm không đồng ý về chuyện liên minh này. Mọi việc kết thúc ở đây.

Vừa nghe Khánh Nhã nói, Lương Nhan lập tức nhìn thẳng vào mắt anh, dò xét.

Khánh Nhã rất thích cái đẹp, dù là người hay vật, chỉ cần có hương sắc. Việc Khánh Nhã chịu nghe lời của Duệ Thanh đa phần là vì Duệ Thanh không chỉ có dung mạo mà cả tấm lòng cũng rất đẹp, là một tấm lòng trung thành không gì lay chuyển được.

Nhan sắc của Hương Liêu Á rất phù hợp với sở thích của Khánh Nhã. Cũng chính vì muốn xác nhận rõ cảm xúc của chính mình nên đã gọi vào phủ nội. Nhưng, đó lại là một nam nhân.

Khánh Nhã, trong lòng tuy có rất nhiều tiếc nuối, nhưng nhìn dung nhan ấy, thì trái tim vẫn xao động. Nếu biết chuyện, Duệ Thanh nhất định không bỏ qua, Lương Nhan lại là thái tử, được nuôi dạy trong hoàng gia, chắc chắn sẽ không chấp nhận để một nam nhân khác ôm.

Khánh Nhã vừa cố nén những xúc động trong lòng, vừa ra hiệu cho Lương Nhan lui ra. Thế nhưng Lương Nhan lại không bỏ cuộc dễ dàng như vậy.

-Tại sao?

Từ ngàn dặm xa xôi đến đây, lại bị từ chối, dĩ nhiên Lương Nhan không cam tâm. Khánh Nhã cũng hiểu điều đó, nên liền nói một lý do.

-Không chân thành.

-Không chân thành?

-Đúng vậy, khanh giả gái tiếp cận trẫm, khi được mời vào phủ thì giữa đêm khuya lại đột nhập vào đây, yêu cầu ta cùng khanh chiến đấu. Khanh bảo trẫm chân thành ở đâu? Tất cả không phải là một trò lừa phỉnh sao?

Dĩ nhiên, Khánh Nhã hiểu, ngoại trừ cách này, Lương Nhan về cơ bản không có cách nào vượt qua đám cận vệ và đại thần hay lo xa. Cho dù có lấy thân phận là Thái tử Đột Huyết, chính thức xin tiếp kiến chưa chắc đã được cho qua.

Dù biết vậy, Khánh Nhã vẫn không thể tiếp nhận thỉnh cầu của Lương Nhan. Ngoại trừ chuyện chân thành, chấp nhận liên minh, đánh Khiết Đan đối với Hoa Vương Triều cũng không có lợi ích gì. Bởi vì Đột Huyết quá xa, chỉ nội thời gian trở về, rồi mang quân đến, chỉ sợ lúc đó cuộc chiến với Khiết Đan đã kết thúc từ lâu.

-Chân thành chính là ta.

Vừa nói, Lương Nhan vừa rút đoản đao ra. Khánh Nhã vội với tay chop lấy trường thương vẫn dựng bên cạnh. Nhưng lưỡi đao không hướng về Khánh Nhã mà Lương Nhan lại đưa lên cổ của chính mình, mắt vẫn nhìn thẳng vào đối phương.

-Dùng sinh mạng của ta để đổi lấy chân thành.

-Dừng lại, khanh định làm gì?

-Dùng cách bình thường không thể nào tiếp cận Thánh Đế. Ta biết làm như vậy sẽ gây nhiều nghi ngờ. Cho nên ta dùng sinh mạng của mình để trả giá cho những gì đã làm, sau đó, xin bệ hạ hãy chấp nhận liên minh.

Nói xong, vừa định xuống tay thì Khánh Nhã dùng trường thương hất tay Lương Nhan ra. Đoản đao rơi xuống nền gạch, phát ra một tiếng khô khốc.

-Ngài định làm gì?

-Đó là điều ta muốn hỏi, dùng xem thường mạng mình như thế.

-Ta không có xem thường sinh mạng, dùng một mạng này có thể chứng minh được chân thành và lời cam kết liên minh rất đáng giá.

Lương Nhan, một chân quỳ gối một chân chống thành hình gốc vuông, nhãn quang rất nghiêm trang, nhìn thẳng vào Khánh Nhã. Biểu cảm không hề run sợ, dù phải đối mặt với sinh tử, nếu có đoản đao trong tay, e rằng sẽ không chần chừ mà kết thúc sinh mạng trong chớp mắt.

Nhưng Khánh Nhã thì rất khó chịu.

-Có lẽ do trăm nói không rõ ràng, khiến Khanh hiểu lầm, trăm xin lỗi. Không chân thành chỉ là một trong những lí do. Cho dù Khanh có chết, trăm chấp nhận thỉnh cầu, thì chỉ e đến lúc sứ giả quay lại, cuộc chiến đã kết thúc. Lúc đó, không phải là đã chết một cách rất uổng phí sao?

Nghe Khánh Nhã noi, Lương Nhan khẽ mỉm cười.

-Cuộc chiến này không kết thúc một cách dễ dàng như vậy.

-Ý Khanh nói là trăm không đủ sức đánh bại Khiết Đan.

-Ta không có ý đó.

-Chính Khanh đã nói vậy.

-Nhầm lẫn rồi.

Khánh Nhã lùi lại một bước, suy nghĩ lời của Lương Nhan.

-Khanh muốn nói, vương triều ta có nội gian.

-Khiết Đan rất quỷ quyệt. Thị quan theo hầu ái thiếp của phụ vương ta chính là nội gian. Nhiều tin tức quân sự đã bị lộ ra ngoài.

-Rồi sau đó?

-Ta đã phát hiện nên đã xử tử.

Lương Nhan lại nhướn cười, khoe miệng khẽ nhếch lên, khiến Khánh Nhã không thể rời mắt.

-Bệ hạ nên cho điều tra tất cả những người xung quanh mình, kể cả phía Hoàng Đế cũng vậy.

Nói xong, Lương Nhan lại ngược nhìn Thánh Đế một lần nữa.

-Nếu không được chết, ta biết làm gì để chứng minh chân thành?

Bị hỏi bất ngờ, Khánh Nhã không kịp tìm ra câu trả lời. Duệ Thanh vốn rất ngoan cố, nhưng so với tên thái tử này, chỉ có thể gọi là nghiêm túc.

Khánh Nhã buông một tiếng thở dài.

-Đầu tiên, hãy đứng lên, ngồi xuống đó.

Khánh Nhã chỉ Lương Nhan ngồi đối diện, còn mình thì ngồi lên trường kỉ, trường thương dựng ngay bên cạnh.

Lương Nhan đứng lên theo lời Khánh Nhã. Tuy không cao bằng Thánh Đế nhưng Lương Nhan tuyệt nhiên không phải là người thấp bé. Thân hình tuy hơi mảnh mai, nhưng vóc dáng rất cân đối.

Khánh Nhã nhớ lúc biểu diễn phi đao, thăm đoán nam nhân trước mặt mình cũng thuộc hàng cao thủ kiếm thuật.

Rất thích.

Khánh Nhã lẩm bẩm. Dù biết là nam nhân nhưng vẫn không ngăn được lòng mình. Nếu Lương Nhan không dùng sinh mạng mà là thân mình để chứng minh chân thành thì có lẽ Khánh Nhã đã gật đầu. Nhớ lúc Lương Nhan quyết tự sát, trong lòng chợt hoang mang tột cùng.

-Ở vương triều của ta, Hoàng Đế mới là người quyết định tất cả, chứ không phải ta.

-Nhưng bệ hạ đứng cao hơn Hoàng Đế.

-Dĩ nhiên.

-Cho nên, Hoàng Đế cũng phải cân nhắc ý kiến của bệ hạ. Ta không chọn sai người đàm phán. Ta không biết dùng lời hay ý đẹp, cũng không có lễ vật trân quý, chỉ có một tấm lòng thành. Nếu không thể dùng sinh mạng này, phải làm sao để thuyết phục bệ hạ?

Sự kiên quyết của Lương Nhan khiến Khánh Nhã lung lay, nhưng không thể chấp nhận một cách dễ dàng.

-Cho dù khanh có chết cũng đâu có gì đảm bảo ta sẽ thực hiện lời hứa liên minh. Ta có thể xem như không liên quan. Khanh hãy trở về đi.

Vừa nói, Khánh Nhã vừa tự hỏi lòng mình, thật ra là muốn giữ hay là để vị thái tử này rời khỏi mình như vậy. Nhưng đầu tiên, phải giải quyết vấn đề sinh tử.

-Để sinh mạng của ta không lãng phí, ta đã cho người giữ con tin.

-Con tin?

-Là ái đồng của ngài, người vừa rời khỏi phòng khi nãy.

Khánh Nhã vừa định phủ nhận sự hiện diện của “ái đồng”, thì chợt nhớ ra một người.

-Là Duệ Thanh à?

-Không biết tên, nhưng vẫn thường ở bên cạnh...

Lương Nhan chưa kịp dứt lời thì Khánh Nhã đã chớp lấy cổ áo kéo lên. Và chỉ trong chớp mắt, tay Khánh Nhã đã bóp chặt lấy cổ của Lương Nhan.

-Đã mang đi đâu?

Khánh Nhã hoàn toàn mất bình tĩnh. Mấy ngón tay ngày càng xiết chặt. Lương Nhan không cách nào phát ra tiếng được. Không thấy trả lời, Khánh Nhã lắc thân hình mảnh dẻ trong tay mình thật mạnh.

-Dừ...ng... ta...y...kh...ó...tho...ở

Lương Nhan cố phát ra vài tiếng đứt quãng, Khánh Nhã đánh lười thật mạnh rồi quăng cậu lên trường kỉ. Vừa nhìn Lương Nhan ho sặc sụa, Khánh Nhã vừa nghĩ đến những hình phạt tàn khốc nhất trong trường hợp Duệ Thanh có bất trắc. Dù có cảm tình với Lương Nhan nhưng Duệ Thanh vẫn quan trọng hơn rất nhiều.

-Nói mau.

-Ái đồng đó quan trọng đến vậy sao?

-Tất nhiên, mau trả Duệ Thanh.

Giọng nói của Khánh Nhã đầy hoảng hốt. Lương Nhan khẽ cúi xuống, nét mặt phẳng phất chút bi thương. Có lẽ vì không nghĩ rằng bắt Duệ Thanh lại khiến Thánh Đế nổi giận đến vậy.

-Bệ hạ cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt không làm điều gì tổn hại đến ái đồng, chỉ là để đảm bảo cho cam kết liên minh.

-Vấn đề không phải ở đó. Vả lại nếu ta không đồng ý, các người sẽ không thả Duệ Thanh đúng không? Đó không phải là uy hiếp sao?

Khánh Nhã không cách nào lý giải được suy nghĩ của Lương Nhan. Bình thường, nếu đã có con tin trong tay, người ta sẽ chỉ dùng để đổi lấy lời cam kết. Còn Lương Nhan lại dùng như một cách đảm bảo cho lời cam kết sẽ được thực hiện sau khi mình đã chết. Nếu dùng sinh mạng của Duệ Thanh làm vật trao đổi không phải sẽ dễ hiểu hơn sao?

-Nếu muốn lấy lại ái đồng thì phải hứa với ta.

-Không bao giờ có chuyện đó.

Nghe Lương Nhan nói, cơn giận của Khánh Nhã lại bùng lên dữ dội, trả lời không kiên dè.

-Tại sao lại giận dữ như vậy. Ta đã nói sẽ không làm gì ái đồng. Thật không hiểu ngài đang nghĩ gì.

Người không hiểu chính là ta. Khánh Nhã trừng mắt nhìn Lương Nhan. Đến giờ, Khánh Nhã thật sự hiểu thế nào là sự khác biệt văn hóa.

-Không có gì khó hiểu, ta đã bảo mau thả Duệ Thanh.

-Nếu làm vậy, ngài sẽ đuổi chúng tôi ra khỏi nơi đây.]

-Tất nhiên, nếu ngoan ngoãn thả Duệ Thanh, ta sẽ đảm bảo an toàn cho các người.

-Như vậy không được.

Khánh Nhã vẫn trừng mắt nhìn Lương Nhan. Lương Nhan cũng không sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt Khánh Nhã. Không gian trở nên ngột ngạt. Một lúc sau, Khánh Nhã lên tiếng trước.

-Trời sắp sáng, nếu không giải quyết sớm, thị vệ tỉnh dậy chắc chắn sẽ gây náo động.

-Như vậy không được.

-Vậy nếu không chấp nhận liên minh, các người sẽ giết Duệ Thanh? Nếu vậy thì dù thuộc hạ của người có chạy đến chân trời trẫm cũng sẽ tìm ra, trị tội, và người đầu tiên chính là người.

-Không bao giờ có chuyện đó. Ái đồng là người vô tội, đâu thể vì một lời cam kết mà giết người vô tội. Ta không phải là kẻ khát máu. Nhưng cũng không thể trở về tay trắng, lại càng không thể trả ái đồng về lúc này. Tất cả đều tùy thuộc vào ngài, ngài muốn làm gì ta cũng được, chỉ xin hãy nguôi giận và tiếp tục thương lượng.

-Đầu tiên phải thả Duệ Thanh.

-Cái đó không được, mọi việc sẽ kết thúc. Ngoại trừ chuyện đó, bất cứ điều gì cũng được.

-Chuyện gì cũng được. Có những thứ còn đau khổ hơn cả chết.

-Ta không sợ, bất cứ điều gì cũng chấp nhận, quyết không 2 lời.

-Vậy người có thể làm nô lệ cho ta, thay ái đồng phục vụ cho ta. Là thân nam tử nhưng lại bị một nam nhân khác ôm, bản thân lại đường đường là một thái tử, người có thể không?

5. Chương 5: Cuồng Nộ

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Vậy người có thể làm nô lệ cho ta, thay ái đồng phục vụ cho ta. Là thân nam tử nhưng lại bị một nam nhân khác ôm, bản thân lại đường đường là một thái tử, người có thể không?

Lửa giận bốc cao khiến Khánh Nhã không còn kiên dè. Những cảm giác đối với Lương Nhan đã biến mất trong thoáng chốc. Đối với kẻ đã bắt Duệ Thanh, uy hiếp chính mình, Khánh Nhã nghĩ rằng không cần phải nể nang gì cả, dù đó là đương kim thái tử của một đất nước.

-Nô lệ...? Ta... thay ái đồng...?

Lần đầu tiên nghe những lời này, Lương Nhan không khỏi ngạc nhiên. Đôi mắt mở to, nhìn Khánh Nhã không thốt nên lời. Còn Khánh Nhã thì im lặng chờ câu trả lời. “Không thể”, đó là câu mà anh muốn nghe. Ngay khi hai chữ ấy vừa được thốt ra, Khánh Nhã sẽ chấm dứt mọi chuyện. Anh có cảm giác như từng té bả trên người mình đang bị thiêu đốt trong lửa giận.

-Hiểu rồi, chỉ cần đồng ý là được chứ gì?

Câu trả lời không nằm trong dự đoán, Khánh Nhã ngỡ ngàng nhìn Lương Nhan. Nhưng đáp lại ánh nhìn đó là một gương mặt rất bình thản, chân thành, không chút e dè, sợ sệt.

“Có lẽ người nghĩ rằng ta không thể, đã vậy, ta sẽ cho người hiểu Thánh Đế không nói chơi”

Khánh Nhã trầm nghĩ. Anh đứng dậy, chậm rãi, giận dữ. Nếu như lúc đó, Lương Nhan đồng ý thả Duệ Thanh, mọi việc đã theo một hướng khác, còn giờ đây, giữa hai người chỉ là sự nghi ngờ. Khánh Nhã chìa mũi thương vào Lương Nhan.

-Đứng dậy.

Lương Nhan, cho dù đao kẻ cổ cũng không tỏ chút sợ hãi. Vốn dĩ định dùng cái chết để chứng minh chân thành nên từ lâu, đã xem nhẹ sống chết. Lương Nhan đứng lên theo lời Khánh Nhã.

Khánh Nhã từ từ hạ mũi thương xuống. Mũi dao sắc nhọn, lạnh lùng chạy dọc theo cổ rồi xuống ngực, y phục của Lương Nhan cũng theo đó mà từ từ rách toạc. Lương Nhan nhìn y phục của mình, ánh mắt thoáng ngỡ ngàng, bối rối. Nếu cả thất lưng cũng bị cắt, thương phục không còn gì buộc lại, sẽ banh rộng, để lộ khuôn ngực. Trong vô thức, đôi tay định đưa lên giữ hai mép áo lại.

-Không được cử động.

Một giọng nói sắc lạnh vang lên.

-Người là nô lệ, không được phép chống cự.

Vừa nghe, Lương Nhan như nhớ lại vị trí của chính mình, nuốt nước bọt rồi buông lỏng hai tay.

“Hãy nói đầu hàng, chỉ cần như vậy tất cả sẽ chấm dứt”

Khánh Nhã chỉ cần được trả lại Duệ Thanh. Như vậy, Lương Nhan sẽ bình yên trở về cố quốc, và trong lòng Khánh Nhã, hình ảnh Liêu Á sẽ mãi tồn tại xinh đẹp và rực rỡ.

Thế nhưng Lương Nhan vẫn đứng đó, trân trối nhìn Khánh Nhã.

“Thật ngoan cố!”

Khánh Nhã trầm nghĩ, đưa mũi thương lên vai, khẽ hất nhẹ, chiếc áo rơi xuống.

Lương Nhan vẫn đứng im, đầu hơi ngẩng lên. Nhưng hai bàn tay nắm chặt, bắp tay cứng lại, những đường gân cộm lên, rõ ràng đang cố nén chịu.

Đúng là ngoan cố. Nhưng để lấy lại Duệ Thanh, Khánh Nhã muốn làm cho Lương Nhan phải khuất phục. Khánh Nhã lại dùng mũi thương lướt nhẹ trên thân Lương Nhan. Lưỡi dao sắc lạnh khiến cậu khẽ rùng mình, nổi da gà.

Mũi thương tiến dần xuống phía dưới, nhẹ nhàng lướt tới trung tâm. Lương Nhan nín thở, ánh mắt dõi theo mũi thương. Nắm tay run run.

Thấy vậy, trong lòng Khánh Nhã có chút khoan khoái.

“Đúng vậy, hãy cảm giác thật nhiều, cho đến lúc không thể chịu nổi và đầu hàng.”

Mũi thương chia qua một bên đùi, vết rách kéo dài theo từng bước tiến. Khánh Nhã lại chuyển qua đùi còn lại. Chiếc quần đã hoàn toàn rách toạc, nhẹ nhàng rơi xuống nền đất lạnh. Lương Nhan không còn gì để che thân.

Ánh mắt Khánh Nhã lướt trên người Lương Nhan. Đầu tiên là đôi mắt, cổ, ngực, và dần hạ xuống dưới. Làn da trắng mịn. Mái tóc mượt mà, rủ qua eo. Ánh mắt Khánh Nhã dừng lại trên ngực.

Là thái tử, từ nhỏ đã được hoạn quan chăm sóc, nên việc để lộ thân thể cho người khác thấy vốn dĩ không có gì ngại ngùng. Thế nhưng, khi quần áo bị xé toạc, thân trần, trở thành vật cho người ngắm thưởng thì lại là chuyện khác.

Khánh Nhã khẽ vung vẩy mũi thương, nhằm ý bảo Lương Nhan bước theo. Đã chấp nhận trở thành nô lệ, phải phục tùng ý muốn chủ nhân, nên Lương Nhan, tự này giờ vẫn bất động, nhắc chân, bước theo hướng được chỉ. Khánh Nhã bước theo sau.

Khánh Nhã vươn tay nắm chặt lấy ngay cùi chỏ. Lương Nhan vung tay lên thì đã bị đẩy mạnh, té xuống long sần.

-Định quyền rũ ta sao?

Bị chế giễu, Lương Nhan ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn kẻ vừa đẩy mình té ngã. Đôi mắt xanh, có lẽ vì mang nhiều oán hận, chột sầm lại.

-Người không phải là nô lệ sao?

Lương Nhan cắn chặt môi đến tóe máu, rồi nhắm mắt lại.

“Vẫn chưa chịu khuất phục ư?”

Khánh Nhã bắt đầu thấy bối rối. Chỉ cần một lời, tất cả sẽ dừng lại ngay lập tức. Khánh Nhã vốn không nghĩ sẽ đối xử với hoàng tử của một nước như thế này.

“Đã tính sai rồi. Không ngờ bắt ái đồng lại khiến Thánh Đế nổi giận như vậy”

Lương Nhan cắn môi.

Việc đó chỉ là vì muốn bảo chứng cho lời cam kết sẽ được thực hiện sau khi bản thân đã chết. Vốn dĩ đã chọn cho mình cái chết, nhưng thật không ngờ lại bị đối xử thế này.

“Không được để mắt lòng tự trọng”

Lương Nhan thầm nghĩ. Nhưng nhìn từng mảnh quần áo rơi xuống sàn, từng phân da thịt lộ ra trước mắt, Lương Nhan nhắm mắt lại. Tâm trạng đầy bi thương. Nhưng lúc ấy, mũi thương chuyển xuống nay cảm, nâng mặt cậu lên.

-Mở mắt ra. Không được tránh né. Người phải mở mắt, để nhìn thật rõ.

Giọng điệu vẫn lạnh lùng không đổi.

Chính giọng nói này đã bảo ta không được chết. Đúng vậy, trước khi biết ái đồng bị bắt, đó là một âm thanh rất ấm áp.

“Vốn dĩ định dùng sinh mạng để đổi lấy hiệp ước liên minh, nhưng cuối cùng lại...”

“Bỏ chạy là điều không khó. Nếu không chỉ cần thả ái đồng thì Khánh Nhã sẽ không bị truy bức nữa. Thế nhưng, nếu làm vậy, tất cả những cố gắng từ trước đến nay sẽ thành tro bụi, cả sự kì vọng ở quê nhà. Phải tìm cách thuyết phục Khánh Nhã.”

Những suy nghĩ đó đã khiến Lương Nhan không thể cất bước. Đã bao lần muốn bỏ chạy, nhưng ánh mắt trong đội, tiếng hò reo của mọi người đã khiến cậu phải ép mình chịu trận.

Hai cánh tay bị nắm giữ lên cao hơn đầu, bị trói chặt vào đầu giường. Bị trói ở tư thế này, cho dù muốn bỏ chạy cũng không thể nào. Sức lực dần biến mất.

Đôi mắt vừa khép lại, ngay lập tức đã mở ra, nhìn thẳng vào Khánh Nhã đang quay lưng lại, đứng trưng thương cạnh giường. Có lẽ vì cơn giận vẫn chưa nguôi nên cử động có chút bạo loạn. Khánh Nhã bây giờ, hoàn toàn khác với người rất khoan thai, phóng khoáng đã gặp ở chợ, hay lúc trưa. Lòng bắt đầu hỗn loạn.

Thật sự rất yêu quý ái đồng mang tên Duệ Thanh.

Khánh Nhã đột nhiên quay lại. Đôi ánh mắt chạm nhau. Gương mặt Khánh Nhã chợt gợn lên một biểu cảm khó hiểu rồi nhanh chóng biến mất, trở lại vẻ lạnh lùng khi nãy.

Khánh Nhã ngồi xuống mép giường, vươn tay chạm vào ngực, rồi đột nhiên lại dùng ngón tay ấn sâu vào đầu ngực. Nhói đau. Cả người cứng lại. Lương Nhan quay lưng lại như muốn bỏ chạy. Khi ngón tay rời ra, cả người chợt thả lỏng. Khánh Nhã lại chuyển sang ngực bên kia, cũng ấn xuống không khoan nhượng.

Lương Nhan nghiêng răng, cố gắng không phát ra bất kì tiếng gì.

Khi vừa được buông ra, ngực phập phồng dữ dội, hơi thở trở nên gấp vội.

Hành động cứ lặp đi lặp lại. Bàn tay bị trói nắm chặt lại, vùng vẫy. Cả người cứng lại, mồ hôi túa ra như tắm, tuy đã cố không phát ra tiếng nhưng không thể ngăn được hơi thở ngày càng hỗn loạn.

Ngực đã đỏ lên, mỗi lần bị chạm vào lại đau nhói. Lương Nhan nín thở chịu đựng. Ánh mắt Khánh Nhã vẫn lạnh lùng quan sát.

Có lẽ do đã chán, bàn tay Khánh Nhã dần lướt trên người Lương Nhan. Thoát khỏi nỗi đau, Lương Nhan thở phào. Thế nhưng tay Khánh Nhã đã chuyển đi, nhưng hai đầu ngực đã trở nên rất mẫn cảm, đau i i.

Bàn tay Khánh Nhã vẫn vuốt ve khắp thân Lương Nhan, ở cổ, vai, cánh tay, trở về hai đầu ngực, rồi lại xuống tới bụng. Lương Nhan khẽ run.

Khi đang chú ý phần bụng bị vuốt ve, chợt thấy hai đầu ngực nhói đau. Đôi môi Khánh Nhã đang đặt trên đó. Một luồng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng.

Lương Nhan nhìn rõ từng cử động của chiếc lưỡi Khánh Nhã. Rất chậm. Không cách nào chống cự được nhưng thân cứ ngọ ngậy như muốn bỏ chạy. Khánh Nhã đè chặt Lương Nhan, vẫn tiếp tục đùa giỡn.

-Ấ...

Trong phút chốc không kiềm được. Lương Nhan bật ra một tiếng kêu, rồi lập tức cắn chặt môi. Rõ ràng là rất đau nhưng âm thanh vừa phát ra lại có chút ngọt ngào. Tiếng kêu đã tố cáo tất cả những cảm giác của Lương Nhan. Chính Lương Nhan cũng thể tin một âm thanh như vậy lại phát ra từ miệng mình.

Chiếc lưỡi vẫn không dừng lại, mà chuyển sang phía bên kia.

-Vẫn chưa đủ.

Vừa nghe, gương mặt Lương Nhan ửng đỏ vì ngượng. Nhưng Lương Nhan cảm giác bản thân đang dần thay đổi, hình như có chút kì vọng.

Ngượng ngùng và những cảm giác vừa mới xuất hiện khiến cho Lương Nhan, nếu có thể, muốn chết ngay lập tức. Bây giờ thì cậu đã hiểu những lời Khánh Nhã nói. Nhưng tất cả đã quá muộn, chính bản thân đã nói sẽ làm tất cả. Và càng cố chịu đựng, lửa giận Khánh Nhã càng bốc cao, hành động lại càng mãnh liệt.

Khánh Nhã đặt tay lên bụng rồi hạ dần xuống phía dưới, chạm ngay vào thân Lương Nhan. Cả thân người nóng lên theo từng cử động của ngón tay. Lương Nhan nín thở, cố giữ thân mình không phản ứng lại. Nhưng Lương Nhan không cách nào chống lại được những khoái cảm đang dâng lên như cơn đại hồng thủy, quét sạch lý trí còn đang cố gắng chống chọi.

-Rất nhạy cảm.

Mặc dù rất muốn phản bác lại nhưng đó lại là sự thật, Lương Nhan chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Cỗ thể cậu đã trở nên rất nhạy cảm, phản ứng với từng cử động của Khánh Nhã, càng cố chống chọi lại càng không thể ngăn những âm thanh ngọt ngào phát ra. Ánh mắt Lương Nhan long lanh, vừa tuyệt vọng, lại vừa như trong đời.

-Aaaa.....

Một luồng điện chạy dọc sống lưng của Lương Nhan, truyền xuống thân hạ.

Cậu nghiến chặt răng nhưng đành bất lực. Ánh mắt Khánh Nhã long lên thích thú, khoe miệng nhovn một nụ cười. Chiếc lưỡi của Khánh Nhã cử động không theo bất kì một quy tắc nào. Nhưng chính điều đó lại khiến Lương Nhan không cách nào cưỡng lại những cảm xúc cứ thi nhau bộc phát, không thể kiềm nén. Khoan miệng ầm nóng. Bản thân Lương Nhan phản ứng mãnh liệt với từng cử động lên xuống của Khánh Nhã. Cậu chỉ ước chi mình có thể chết ngay lập tức.

Để xua tan những cảm xúc không tên ấy, Lương Nhan lại nghĩ về cố hương, về những người đang mòn mỏi ngóng đợi tin tức của mình, về trận chiến với Khiết Đan. Nhưng Khánh Nhã không cho phép điều đó. Bàn tay anh lại vuốt ve, tìm những chỗ thật nhạy cảm. Trong giờ phút này, không có Đột Huyết, không có Hoa Vương Triều, lại càng không có Khiết Đan, chỉ có dục vọng đang bùng cháy, chỉ có khát khao đang cần được thỏa mãn.

-Không...ngừng...lại...

Những lời được phát ra đã trở nên méo mó dị thường. Chút lý trí còn sót lại bảo phải tỉnh táo, không được buông xuôi theo cảm xúc. Nhưng tiếng nói ấy lại ngày càng nhỏ và thay vào đó là tiếng rên rất ngọt ngào.

Hơi thở Lương Nhan ngày càng gấp vội. Hai tay nắm chặt, vùng vẫy như muốn bứt tung tất cả, tìm chút tự do nhưng lại cắn vào dây trói, đau nhói. Nhưng nỗi đau đó đã nhanh chóng chìm trong khoái cảm. Lương Nhan cảm giác như nhiệt trong người đang tuôn ra. Nhưng bàn tay Khánh Nhã xiết chặt, không có lối thoát, cơn sóng nhiệt điên cuồng gào thét.

Lý trí đã hoàn toàn bị cuốn sạch, giờ chỉ còn lại tuyệt vọng, và những cảm giác điên cuồng theo mạch máu đến khắp châu thân. Lương Nhan nhắm mắt lại, một giọt lệ vương trên khóe mi.

-Không cho phép. Người là nô lệ của ta. Mở mắt ra.

Giọng nói vẫn sắc lạnh. Lương Nhan mở mắt ra. Phía trên là cặp mắt lạnh lùng, nghiêm nghị.

Khánh Nhã mở dây trói. Lương Nhan vội giật hai tay lại. Cổ tay hằn rõ lần đỏ. Nhưng Khánh Nhã đã nắm chặt hai cổ tay.

-Tay để ở đây.

Khánh Nhã đặt tay Lương Nhan, nắm hai chân. Lương Nhan vội lắc đầu.

-Không được nói không, người là nô lệ. Nếu không, trả lại Duệ Thanh và rút lui.

Lương Nhan nhắm mắt lại, rồi lập tức mở ra, cắn răng, làm theo yêu cầu. Ngay lập tức, bàn tay Khánh Nhã lại di chuyển xuống phía dưới, chạm ngay vào chỗ mà Lương Nhan không bao giờ nghĩ tới.

-Ồ đó...

Chưa kịp nói hết câu, ngón tay Khánh Nhã đã cố đi vào trong nhưng lại bị cự tuyệt.

-Không thể sao?

Vừa nói, Khánh Nhã vừa ngồi dậy, rời khỏi long sán. Lương Nhan, tưởng đã xong, vừa định buông tay xuống thì đã bị ngăn lại.

-Chưa xong đâu.

Lương Nhan vừa nhìn theo bóng lưng với cặp mắt đầy oán hận, vừa giữ nguyên tư thế đợi Khánh Nhã quay lại.

Thoáng chốc, Khánh Nhã đã quay lại, tay cầm một vật gì đó. Bàn tay Khánh Nhã lại vuốt ve khắp người, nhẹ nhàng như đang nâng niu một cánh hoa mong manh.

-Làn da mịn màng, không một chút tì vết, ở đây cũng vậy.

Thân người khẽ run lên như đáp lại lời Khánh Nhã.

Dù cố gắng kìm nén nhưng những tiếng rên vẫn liên tục phát ra, cả hơi thở cũng trở nên hỗn loạn.

-Sắc giọng cũng rất gợi tình.

Tay Khánh Nhã nhẹ nhàng vuốt má, mân mê bờ môi.

-Không cách nào dừng lại được.

Vừa dứt lời, bàn tay lại đặt xuống thân hạ. Ngón tay, lần này đã được bao phủ bởi một lớp gì, dần dần tiến sâu vào trong, ngo ngoáy. Thân Lương Nhan bật lên, thở một cách khó nhọc.

-Vô ích thôi, cơ thể đã phản bội khanh rồi.

Vừa nói, ngón tay Khánh Nhã lại cử động mãnh liệt hơn.

Lời nói, ánh mắt Khánh Nhã như mối lửa, đốt sạch những cố gắng kiềm chế của Lương Nhan từ nãy giờ.

-A...á...

Ngón tay lại tăng lên, bên trong đang dần rộng mở. Lương Nhan đã không cách nào kìm nén được chính mình. Khoái cảm dâng cao. Ngón tay chỉ cử động nhẹ đã khiến đầu óc cậu trắng xóa. Hơi thở đứt quãng.

Đột nhiên những ngón tay lại đi ra, một vật khác rất nóng đang tiếng sát vào. Lương Nhan rụt người lại như muốn chạy trốn. Tay đã không còn sức giữ đầu gối. Hai chân rơi xuống. Hai tay cố đẩy Khánh Nhã ra. Nhưng không cách nào được, Khánh Nhã cứ từ từ nhưng mạnh mẽ tiến vào.

-Áaaaaa...

Lương Nhan hét lớn, thân người cứng lại, hai mắt mở to, ngừng thở. Hai hàm răng va vào nhau lập cập. Da trắng bệch, không còn chút sắc máu, thân nhiệt cũng hạ nhanh, không còn chút sức lực nào.

-Mau thả lỏng người, hít thở sâu...

Thấy vậy, Khánh Nhã hốt hoảng vội lay người Lương Nhan nhưng không có một chút phản ứng nào. Anh vội kéo cậu ngồi dậy. Đột nhiên thay đổi góc độ, Lương Nhan rùng mình, ý thức cũng hồi phục. Cậu ho sặc sụa. Khánh Nhã ôm chặt lấy thân hình đang run bần bật. Nhiệt từ người anh truyền sang, làn da Lương Nhan dần ấm lại.

Nỗi đau dần vơi nhẹ, thay vào đó là lạc cảm. Bàn tay Khánh Nhã xoa nhẹ lưng. Lương Nhan vừa nhích người, cổ rời khỏi Khánh Nhã thì một khoái cảm khác liền xuất hiện.

-...a

Khánh Nhã, sau khi quan sát Lương Nhan thật rõ, nhẹ nhàng cử động.

-Aaa...

Tiếng kêu vừa phát ra thật sự rất tha thiết. Lương Nhan không biết bản thân mình đã biến đổi thế nào nữa. Giờ đây chỉ còn biết phó mặc cho cảm xúc và bàn tay Khánh Nhã đang nhẹ nhàng vuốt dọc lưng rồi giữ chặt phía dưới. Cử động Khánh Nhã mỗi lúc càng nhanh, chính bản thân Lương Nhan cũng phối hợp theo đó. Lý trí đã hoàn toàn đắm chìm.

-A...

Đôi môi Khánh Nhã tiến đến gần khiến tiếng rên vừa bật ra đã bị chặn lại. Lương Nhan không chống cự mà đáp lại nụ hôn một cách nồng nhiệt. Tất cả đã bị cuốn trôi theo từng cơn lạc cảm nối tiếp, nối tiếp sinh ra. Ánh mắt hai người đã không còn những oán hận, nghi ngờ.

-Á...

Một luồng điện chạy dọc theo người Lương Nhan. Mọi sức lực trong phút chốc tiêu biến. Lương Nhan đổ ập lên người Khánh Nhã. Anh dịu dàng ôm lấy thân hình đã trở nên rất yếu đuối đó. Chính bản thân Khánh Nhã cũng không kìm nén được. Lương Nhan cảm giác có một cái gì đó đang lan tỏa trong mình.

Căn phòng chợt trở nên tĩnh lặng, chỉ còn những tiếng thở có chút gấp vội. Khánh Nhã vòng tay ôm Lương Nhan, vuốt nhẹ mái tóc mượt mà rồi đặt lên đó một nụ hôn.

Lương Nhan, dù biết còn rất nhiều chuyện phải suy tính, nhưng cả người như đang được bao bọc trong một đám mây ngũ sắc ấm áp, không cách nào suy nghĩ chuyện nào khác được. Mồ hôi túa ra, ướt đầm, tóc bết chặt vào thân. Hơi thở dần dần dịu lại.

-Đã tỉnh chưa?

Tiếng của Khánh Nhã vang lên. Nhưng Lương Nhan không cách nào đáp lại được. Khi lý trí trở lại, Lương Nhan không cách nào đối diện được với mình, với Khánh Nhã.

Thậm chí, Lương Nhan cũng không dám nhìn bản thân mình bây giờ, nằm trong lòng Khánh Nhã, yếu đuối. Bản thân Khánh Nhã vẫn còn trong mình. Lương Nhan vẫn cảm giác rất rõ điều đó.

-Trầm muốn ngồi dậy.

Nghe vậy, Lương Nhan cố nhồm dậy nhưng hai chân không còn sức, không cách nào ngồi dậy được.

Thấy vậy, Khánh Nhã bật cười.

-Đừng phí sức.

Khánh Nhã vừa dứt lời, Lương Nhan thấy đất trời đảo lộn, Cậu nằm trên lớp nệm êm ái. Phía trên là gương mặt Khánh Nhã vừa khó hiểu, lại vừa thỏa mãn.

6. Chương 6: Tâm Biển

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Đợi cho đến lúc hơi thở của Lương Nhan đã trở lại bình thường, Khánh Nhã đặt cậu nằm xuống, đứng dậy đi về phía bàn trà để giữa phòng. Lương Nhan nghe tiếng cốc sứ chạm vào nhau lách cách. Thoáng chốc, Khánh Nhã đã quay lại, đưa bình trà trước mặt cậu. Lương Nhan ngạc nhiên đến nỗi nói không nên lời. Đúng là cốc hòng đang cháy khô, một phần vì kêu la quá nhiều, một phần vì mồ hôi tua ra như tắm. Nhưng người mà mấy phút trước vừa đối xử bản thân như một kẻ nô lệ thấp hèn, bây giờ lại có cử chỉ dịu dàng như vậy, Lương Nhan cơ bản là không thể tin được.

-Không khát à? Nếu không uống ta đem đi.

Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi ngờ đang hướng về mình, Khánh Nhã thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Lương Nhan nhồm người dậy nhưng cả người đều không còn chút sức lực nào. Hai cánh tay chống xuống giường run run. Cậu dựa vào thành, với tay đón chiếc bình trà từ Khánh Nhã.

Trong lúc này, trà chẳng khác nào cam lộ. Vị ngọt của trà như thấm vào tận lực phủ ngũ tạng, Lương Nhan cảm thấy như mình đang dần sống lại. Cậu uống cạn cả bình trà rồi lấy tay quệt môi. Lúc ấy, Lương Nhan bất gặp một ánh mắt đang nhìn mình kì lạ. Ánh mắt ấy đã trở nên dịu dàng như trước, không còn sắc lạnh, cũng không có đề phòng. Cậu đưa mắt như ngầm hỏi : “Có chuyện gì?”

-Đang nghĩ xem nên nói với mọi người khanh là ai. Khánh không có ý định thả Duệ Thanh nên trầm phải giam khanh lại đây. Nhưng không thể để mọi người biết khanh là nô lệ, chắc chắn sẽ bị nói là vô đạo...

Đang nói, Khánh Nhã chợt im bặt, ánh mắt trở nên xa xăm như đang nhìn một ai đó không có nơi này. Rồi như để lấy lại bình tĩnh, Khánh Nhã khề ho vài tiếng rồi lại tiếp tục.

-Cả khanh cũng vậy đúng không? Chuyện thái tử Đột Huyết ở đây mà bị lộ ra sẽ không hay.

-Tất nhiên. Gián điệp của Khiết Đan đang lẫn khuất ở đâu không biết, nếu chuyện ta ở đây lộ ra, Khiết Đan sẽ nghĩ liên minh đã được thành lập, và sẽ lập tức khai chiến với Đột Huyết.

-Nếu vậy thì phải cải trang.

Giọng Khánh Nhã chợt vui vẻ một cách lạ thường. Lương Nhan chợt thấy bối rối, không biết trong đầu vị Thánh Đế khác người này đang âm mưu gì.

Để mặc Lương Nhan với một đống câu hỏi chưa có lời giải đáp, Khánh Nhã bước ngang phòng rồi mở cửa. Phòng bên cạnh, mấy tên cận vệ nằm ngủ la liệt. Tuy đang ngồi trên giường nhưng do cửa được mở rộng, Lương Nhan cũng thấy rõ, xem ra còn lâu lắm mới tỉnh dậy. Khánh Nhã có vẻ cũng nghĩ thế.

-Định gọi thị quan nhưng...

Cả 2 tên thị quan trực hầu ban đêm cũng gục trên bàn, dù trời có sập cũng không hay biết.

-Không còn cách nào khác. Lương Nhan, dậy nổi không?

-Tại sao?

-Không phải là khanh muốn đến thang điện tắm rửa sao? Không có thị quan, đành phải vào đó một mình vậy.

Vừa nghe có thể rửa sạch mình mấy, Lương Nhan, lòng đầy phấn khởi, vội bật dậy, chống chân xuống đất, tay vịn cột giường đứng lên.

-Có thể đi được không?

Nhìn bộ dạng không có sức của Lương Nhan, Khánh Nhã hỏi một cách lo lắng. Lương Nhan đột nhiên muốn bảo không để xem Khánh Nhã sẽ làm gì nhưng cảm giác nguy hiểm, khiến cậu lắc đầu, quyết định tự không nhờ vả.

-Ồ hướng nào?

-Ngoan cố thật.

Khánh Nhã vừa nói, vừa chìa ra một tấm áo khoác mỏng. Vừa thấy, Lương Nhan thở phào nhẹ nhõm.

“Thật không hiểu nổi. Cuối cùng là định làm gì đây. Quá tốt lại khiến ta bất an, hoàn toàn khác hẳn với người bạn này.”

Lương Nhan vừa bước đi, bụng thăm nghĩ. Nhưng sự dè dặt lúc nào cũng tốt hơn vẻ sắc lạnh, hung bạo khi này. Cậu vừa đi, vừa dò xét thái độ của Khánh Nhã.

-Ồ Đột Huyết, tấm thất nối thông với thang điện, không cần phải đi ra ngoài.

Lương Nhan định bụng trêu chọc Khánh Nhã. Nhưng câu trả lời đã khiến cậu đỏ mặt lúng túng.

-Tại tướng rất gọi tình nên ta muốn ngắm thêm một chút.

-Ngài...

Lương Nhan lườm qua bên cạnh rồi cố sửa lại tướng cho thẳng, cố kiềm hai chân không run. Bên cạnh, Khánh Nhã cười hục hặc.

-Không cần phải cố quá sức...

“Vậy ai đã khiến ta phải quá sức mình?”

Lương Nhan lăm bắm trong bóng tối, âm lượng nhỏ hết mức để không bị nghe. Thang điện đã hiện ra trước mắt.

-Nước nóng ở đây được dẫn trực tiếp từ suối về. Khanh cứ từ từ ngâm mình, sẽ khỏe lên nhiều.

Bị người khiến cho mình đuối sức nói vậy, Lương Nhan không cảm thấy thú vị chút nào. Nhưng cậu cũng cởi áo choàng, từ từ bước vào hồ nước.

Thang điện rất rộng, được lát bằng đá hoa cương. Trên cao có 2 cửa sổ, chắc là để dùng lấy ánh sáng. Trong phòng, hơi nước bốc lên mù mịt.

Vốn dĩ không phải là dành cho Thánh Đế nên không tráng lệ như ở hoàng cung mà mang tính thực dụng nhiều hơn. Dù vậy, những góc cạnh vẫn được chạm khắc tinh xảo. Nước nóng được dẫn bằng đường ngầm dưới lòng đất, lên cao rồi tuôn xuống như thác nước nhỏ. Hồ tắm tương đối rộng, có thể bơi được.

Lương Nhan ngụp mình xuống mặt nước rồi ngoi lên, phất nước, rửa sạch những chất dính trên cổ thể. Mái tóc dài ướt sũng, nặng trĩu. Tóc đối với nam nhân Đột Huyết rất quan trọng, là nguồn cội, là nơi ẩn chứa chú thuật linh thiêng. Chính vì vậy, mọi người chỉ tỉa phần ngọn chứ không bao giờ cắt ngang. Và người nào có mái tóc càng đẹp, chứng tỏ được thần linh phù hộ.

Khi đã rửa sạch thân mình. Lương Nhan lại ngụp xuống, nước dâng lên ngang ngực. Làn nước mong manh khẽ mơn trớn, vuốt ve khắp thân mình.

Ở Đột Huyết, thân là thái tử, mỗi khi đi tắm, đều có một đám thị quan theo hầu Lương Nhan. Nhưng khi chinh chiến, tất cả đều phải tự lo. Không những thế còn rất qua loa, sơ sài.

-Không biết Thánh Đế có thể tự tắm cho mình không?

Lương Nhan dúi thẳng hai chân, dựa vào thành hồ, lăm bắm.

-Tất nhiên là được.

Một giọng nói rất quen thuộc vang lên. Lương Nhan giật mình quay lại. Khánh Nhã tự bao giờ đã bước xuống hồ, đang đi về phía thác nước. Không còn dạ phục, thân hình vạm vỡ, cường tráng của Khánh Nhã lộ rõ. Lương Nhan nhìn không khỏi ganh tỵ. Bản thân sống nơi thảo nguyên, võ nghệ tinh thông, tài kị mã không kém nhường ai, vậy mà thân hình lại không có chút gì cường tráng mà lại có nét mảnh mai.

Sau khi đã dội người trong thác, Khánh Nhã lại đi về hướng này. Không muốn bị phát hiện đang trộm nhìn, Lương Nhan vội quay mặt sang hướng khác.

Cảm giác Khánh Nhã đang tiến lại gần, Lương Nhan đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm chỗ chạy. Nhưng dù chạy khỏi đây cũng không có chỗ để đi.

Ngay khi cảm giác Khánh Nhã đang ở sát bên cạnh, một bài tay luồn vào mái tóc mượt mà đang ướt sũng nước.

-Đẹp thật. Tuy bây giờ bị ướt, dính vào nhau, nhưng ban nãy, lại phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, nhìn cứ như đang dội một lớp voan dệt bằng vàng.

Mái tóc bị giật nhẹ, Lương Nhan quay lại. Gương mặt Khánh Nhã rất gần. Từng đường nét phối hợp hài hòa. Miệng đang nhoẻn cười khiến mắt không thể rời ra.

Khánh Nhã đang ngay sát bên cạnh. Lương Nhan vừa định lảng ra thì đã bị kéo lại. Rồi đột nhiên, nửa người trên ngã ngửa ra phía sau. Lương Nhan hốt hoảng, tay quờ quạng tìm chỗ bám.

-Ngài định làm gì?

Tay Khánh Nhã lại mân mê phía dưới.

-Đúng như ta nghĩ, ở đây cũng đẹp như tóc.

Vừa nghe nói, Lương Nhan nóng bừng, bất động. Tay chưa kịp bám vào thành hồ, cả người ngã ra phía sau, chìm xuống mặt nước. Thấy thế, Khánh Nhã vội đỡ cậu dậy.

-Xin lỗi, không định làm khanh chìm nhưng trong phòng tối quá, trẫm không nhìn rõ được.

Lương Nhan ho sặc sụa. Tuy được tạ lỗi nhưng trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ. Hành động của Khánh Nhã trước và sau quá khác biệt. Nhưng dù nghĩ vậy, Lương Nhan cũng không thể nào hất cánh tay đang xiết chặt quanh eo mình. Khánh Nhã mạnh hơn cậu rất nhiều.

Khánh Nhã lựa thế, nhấc bổng Lương Nhan, đặt lên đùi mình, rồi kéo về phía sau, ôm gọn vào lòng. Điều đó đã khiến cho lòng tự trọng của Lương Nhan bị tổn thương nặng nề. Cậu nghiêng chặt rằng. Bàn tay Khánh Nhã lại luồn vào tóc.

-Trong cung có bột dưỡng tóc từ đông phương tiến cống. Trẫm sẽ cho người chuẩn bị. Ngoài ra phải tìm trang phục thích hợp, xem ra cải trang cho khanh là một việc rất thú vị.

Câu nói cùng nụ cười đầy ẩn ý khiến Lương Nhan bất an. Nhưng cậu không có nhiều thời gian để suy nghĩ bởi một bàn tay đang di chuyển dọc thân người, khơi dậy những kí ức còn rất mới. Lương Nhan nhất thời hoang mang, không biết nên vùng vẫy để thoát ra hay lại phó mặc cho số phận một lần nữa. Nhưng dù có thoát được thì sao chứ, cơ bản là cậu không còn đường rút lui.

Một khoái cảm rất quen thuộc dần lan tỏa khắp người theo từng cái vuốt ve, mơn trớn của bàn tay trên làn da trắng mịn. Ngón tay dừng lại nơi đầu ngực.

-Á...

-Nghe rất hay.

Bàn tay của Khánh Nhã không khoan nhượng khiến cho Lương Nhan dần buông rơi lý trí. Nhưng trong hành động đã không còn bạo loạn và ánh mắt đã trở nên rất dịu dàng, ngắm nhìn Lương Nhan đang run rẩy trong lòng mình một cách rất trêu mến, thiết tha.

Trong Lương Nhan vẫn còn đọng lại những kí ức rất sâu về Khánh Nhã. Chỉ một vài cử động nhỏ cũng đủ làm dậy lên cơn sóng khoái cảm. Và lần này, Lương Nhan không có lý do gì để kìm chế, cũng không thể kìm chế. Những âm thanh mà Lương Nhan không bao giờ muốn tin là phát ra từ chính mình, cứ liên tiếp tuôn ra. Gương mặt Khánh Nhã đầy thỏa mãn.

Hơi nóng bốc lên khiến cả tâm trí dần chìm vào mê hồ. Thân người cũng trở nên mềm mại. Cơ thể con người vốn dĩ rất dẻo dai, nhất là những người luyện võ. Chính vì vậy, nỗi đau cũng giảm nhẹ, không còn khiến Lương Nhan ngất lịm như khi nãy.

Khánh Nhã cũng không kéo dài lâu, cử động ngày càng nhanh, càng mạnh. Lương Nhan, tay bám chặt vào thành hồ, như muốn tìm trợ lực. Nhưng ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi đó cũng không được phép. Trong thoáng chốc, đất trời xoay chuyển, cả hai đối mặt nhau. Khánh Nhã đặt tay cậu vòng qua vai mình. Mấy ngón tay Lương Nhan cứa vào da thịt, để lại mấy lần đỏ kéo dài từ sống lưng tới gần cánh tay.

Tiếng rên la hoà lẫn vào tiếng nước chảy, tạo nên một âm thanh vô cùng kì dị.

-Aaaaa...

-Hư...

Khi cả hai tiếng rên cùng được phát ra, cũng là lúc Lương Nhan không thể kìm chế nữa, và trong người lại lan tỏa một dòng dung nham rất nóng.

Lương Nhan như con rối đứt dây, tựa hẳn vào người nam nhân đang dõi theo từng cử động nhỏ của mình. Khánh Nhã, sau khi rời khỏi người Lương Nhan, liền thay ngón tay vào đó.

-Phải làm cho sạch.

Lương Nhan, không còn sức để chống cự, chỉ có thể lờm Khánh Nhã một cái rồi nhắm mắt như để trốn tránh ánh nhìn đầy mê hoặc kia.

Khánh Nhã nhắc bổng thân hình bé nhỏ trong lòng mình lên, đi về phía cửa.

-Ngài định làm gì? Mau bỏ ta xuống.

Lương Nhan hốt hoảng, vùng vẫy, cái lý trí đã bị nhấn chìm trong làn hơi nước mờ ảo chợt tỉnh dậy.

-Không thể đi được đúng không. Nếu không muốn té thì ôm chặt vào.

-Ta có thể đi được.

Dù miệng nói thế, nhưng Lương Nhan không dám chắc mình có thể đứng vững chứ đừng nói chi là bước một bước nào.

Khánh Nhã vẫn cứ ôm Lương Nhan tiến gần đến cửa. Bên ngoài hình như có người lao xao. Chắc là trước khi vào đây, Khánh Nhã đã gọi thị quan. Để người khác nhìn mình trong bộ dạng này, Lương Nhan thật tình chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

-Làm ơn, thả ta xuống.

Nhưng Khánh Nhã hoàn toàn không để ý đến lời van xin của cậu.

-Mở ra.

Hai cánh cửa được mở rộng. Bọn thị quan cúi đầu thi lễ rồi vội vã chạy đi lo phận sự của mình. Khánh Nhã đặt Lương Nhan lên một chiếc sàn gỗ có phủ mấy lớp chăn mềm mại. Cậu vội giật lấy một mảnh vải, quần quanh người.

Lúc ấy, một nhóm cung nữ tiến tới, tay cầm chiếc khăn lớn. Những bàn tay mềm mại chạm vào da thịt khiến Lương Nhan giật nảy cả người. Cậu đưa mắt nhìn sang Khánh Nhã lúc này đang đứng yên cho bọn thị quan lau khô nước còn đọng lại trên thân.

Lương Nhan không còn cách nào khác đành đứng im. Cung nữ thay đến cái khăn thứ 3 thì cả người Lương Nhan đã hoàn toàn khô ráo. Trên làn da trắng ngần nổi rõ những dấu đỏ, là phong ấn của Khánh Nhã. Bọn cung nữ cúi gằm mặt, không dám nhìn.

Trong suốt thời gian đó, Khánh Nhã vẫn không rời mắt khỏi Lương Nhan, theo dõi từng cử động, biểu cảm trên gương mặt cậu, miệng tủm tỉm cười. Nếu Lương Nhan đẩy mấy người cung nữ ra, nhất định sẽ không im lặng.

Khi người đã hoàn toàn khô ráo, Khánh Nhã đến bên cạnh Lương Nhan. Cung nữ và thị quan vừa cúi mặt, vừa bước lui ra ngoài.

-Có cần tắm ắm không?

Nghe vậy, Lương Nhan kinh hãi, vội lắc đầu, loạng choạng lùi ra một bước.

-Tiếc thật. Ôm khanh thật sự rất dễ chịu.

Lương Nhan quyết định làm ngơ trước lời nói và vẻ mặt rất gian tà của người đàn ông đang đứng trước mặt, chầm chậm đứng thẳng lên và bước đi. Có vẻ như cơ thể đã bắt đầu quen với sự hiện diện của Khánh Nhã nên dù sức lực vẫn chưa hồi phục nhưng cũng có thể đi lại bình thường.

Theo Khánh Nhã trở về tẩm thất, nhìn mọi thứ được dọn dẹp gọn gàng, Lương Nhan hiểu những người theo hầu cận Thánh Đế đều biết chuyện gì đã xảy ra. Dĩ nhiên họ không dám nói gì nhưng cậu không nghĩ mình có thể đối mặt với họ.

Khánh Nhã kéo lớp chăn một cách mạnh bạo, ngồi xuống giường.

-Trời chưa sáng, vẫn có thể ngủ một chút. Đến đây.

Có vẻ như đêm nay sẽ ngủ chung ở đây. Chuyện ngủ ở một phòng khác, đối với Lương Nhan, là giấc mơ xa vời. Cậu khẽ thở dài rồi nằm xuống bên cạnh. Vừa định nhích người ra thì một cánh tay vươn tới kéo sát vào, Lương Nhan nằm trọn trong lòng Khánh Nhã. Chẳng mấy chốc sau, cả hai đã chìm vào giấc ngủ sâu. Trong phòng chỉ còn vang lên tiếng thở nhẹ, nhịp nhàng.

Chú thích :

-Thang điện : phòng tắm

7. Chương 7: Thánh Đế Và Ái Cơ

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Khi tỉnh dậy, Khánh Nhã đã không còn bên cạnh. Có lẽ vì thấy Lương Nhan, do quá mệt mỏi, ngủ quá say, nên không đành đánh thức.

Gạt chăn qua một bên, Lương Nhan ngồi dậy. Một ngày mới đã bắt đầu. Cậu tự bảo với chính mình không được quá bị quan, mà phải tìm cách giải quyết những vấn đề trước mắt. Cậu đứng dậy, đi về phía phòng của các thị quan. Cánh cửa vừa được mở ra, tất cả các cung nữ đang đứng bên trong đều đồng loạt cúi đầu thi lễ.

“Lại là cung nữ”

Lương Nhan tuy trong lòng bực bội nhưng cũng đành phải ngồi xuống ghế theo hướng dẫn của cung nữ. Rửa mặt xong, mái tóc mượt mà của cậu được vắn cao, lòng đầy nghi ngờ. Nhưng chưa kịp hỏi thì một thị nữ đã tiến tới, mời cậu đứng dậy rồi lại dẫn đường sang một phòng khác. Vừa vào phòng, nhìn những món đồ đang bày trước mắt, Lương Nhan cứng người, không thốt nên lời.

Trên mấy chiếc bàn đặt dọc theo tường, những xiêm y lộng lẫy, trân ngọc cùng những hoa tai, xuyến vàng được xếp ngay ngắn theo hàng. Không cần phải hỏi, Lương Nhan cũng biết đây là đồ dùng cho hoàng phi.

Và Khánh Nhã đang vui vẻ ra lệnh cho bọn thị quan đặt thêm mấy thứ khác lên. Vừa nghe bản thân phải mặc những y phục đó, Lương Nhan chợt thấy choáng váng.

-Ngài bảo ta phải mặc những thứ này sao?

Khánh Nhã, quần áo đã chỉnh tề, ngồi xuống trường kỉ, tủm tỉm cười, vì đã dự đoán đúng phản ứng của Lương Nhan nên lòng vô cùng phấn khởi. Có lẽ chính vì vậy mà thái độ của Khánh Nhã thay đổi. Có được món đồ chơi là Thái tử Đột Huyết, bảo ai không hoan hỉ.

Phụng bào được làm từ gấm thêu sợi vàng, áo trong và váy đều được làm từ lụa thượng hạng. Ngoài ra còn có đai ngọc, khăn voan, đều là những cực phẩm.

-Ta không phải nữ nhi.

Lương Nhan liếc Khánh Nhã bằng một ánh mắt sắc hơn đao kiếm.

-Chuyện đó trầm biết.

Khánh Nhã bình thản gật đầu.

-Nhưng khanh phải mặc chúng. Trầm nhớ tới qua chúng ta đã thống nhất chuyện này rồi.

Tuy giọng nói hơi nghiêm nhưng ánh mắt rõ ràng là đang cười thích thú.

-Vả lại, hôm qua khanh cũng đã giả gái. Có thể nói với mọi người là vì trầm yêu thích khanh nên giữ lại bên cạnh.

Những điều Khánh Nhã nói rất có lý, Lương Nhan không thể phản bác lại, đành miễn cưỡng ngồi xuống để cung nữ trang điểm, thay y phục. Ngay cả cung nữ cao nhất cũng chưa đứng tới vai Lương Nhan nên nếu cứ đứng như vậy, cơ bản họ không thể giúp cậu cải trang.

Từng khắc, từng khắc trôi qua, dài như một thế kỉ. Mấy người cung nữ nhẹ nhàng thắt đai, rồi khoác kiên cân lên vai Lương Nhan. Hai tai được điểm hồng ngọc. Tóc vắt nhiều trăm vàng nạm ngọc lấp lánh. Mặt cũng phủ một lớp son phấn. Khi thị nữ báo đã xong, Lương Nhan lại thấy mệt mỏi vô cùng.

Tổng quản cung nữ nhìn Lương Nhan gật gật rồi quay về phía Khánh Nhã.

-Bệ hạ thấy thế nào ạ?

-Rất đẹp. Còn cái này nữa...

Khánh Nhã vừa nói, vừa đưa ra một viên ngọc lớn màu trắng. Vừa thấy, nữ tổng quản mở to mắt ngạc nhiên.

-Đây có phải ngọc của Lâm khoáng thạch không ạ?

“Hả? Lâm khoáng thạch?”

Lần đầu tiên nghe ba chữ này, Lương Nhan ngạc nhiên quay lại.

Khánh Nhã thấy phản ứng của Lương Nhan, lên giải thích.

-Là khoáng thạch của Lâm quốc, thường dùng làm vũ khí, gọi là bạch cương thạch. Nhưng cũng có thể mài thành ngọc. Do sản lượng rất ít nên hầu hết đều dùng làm vũ khí. Vả lại mài thành ngọc phải tốn rất nhiều công phu nên mỗi viên ngọc đều có giá trị liên thành.

Lương Nhan đã nghe nhiều về bạch cương thạch. Cũng vì khoáng thạch này mà cuộc chiến giữa Hoa Vương Triều và Khiết Đan kéo dài không dứt. Nhưng chuyện mài thành ngọc thì chưa bao giờ nghe thấy.

Nữ tổng quản đón nhận bảo ngọc, rồi máng vào thắt lưng của Lương Nhan. Cậu nhìn chăm chăm vào viên ngọc được buộc bởi sợi dây bện từ tơ ngũ sắc đang lũng lảng bên hông mình. Ánh sáng phản chiếu lên bạch ngọc, rồi phân hóa ra thành bảy sắc lấp lánh, nhảy múa. Và hình như trong bóng tối lại trở về màu trắng ngà đậm đà.

-Đeo nó, ai cũng sẽ nghĩ khanh là ái cơ của trầm. Thật là một mỹ nhân khuynh thành, có khanh bên cạnh, trầm cũng thấy kiêu ngạo.

Trái với vẻ thích thú, thỏa mãn của Khánh Nhã, Lương Nhan cử động với vẻ vô cùng bức bối. Mấy dây trâm ngọc va vào nhau, tạo nên âm thanh leng keng êm tai. Mái tóc được vấn cao lại càng tôn thêm nét thanh nhã của Lương Nhan. Nhưng chính bản thân Lương Nhan đã lấp lánh hơn tất cả những gấm lụa, trâm ngọc trên người.

-Nếu như có một mỹ nhân như thế này, chắc bệ hạ cũng sẽ yên tâm ngồi nghỉ ở hậu cung.

Tổng quản vừa nói, vừa nhìn Lương Nhan, mặt đầy tiếc nuối.

-Đúng vậy, Lương Nhan, hay là khanh làm ái phi của trẫm đi.

-Đừng có đùa.

-A, vẫn là giọng nam nhân. Ở đây thì không sao, nhưng khi ra ngoài phải nhẹ giọng lại như hôm qua.

“Ăn nói tùy tiện. Ta không phải là đồ chơi.”

Đó là những lời mà Lương Nhan muốn thét lên, sau khi phải cắn răng chấp nhận tất cả những trở quấy rối, rồi lại bị biến thành một nữ nhi như hôm nay. Nhưng khi thấy ánh mắt đầy thách thức đang hướng về mình, tất cả những lời đó chưa kịp bật ra đã bị nuốt lại vào trong.

Y phục của nữ giới vốn rất thướt tha, từng bước từng bước đi lại phấp phới như cánh hoa bay trong gió. Đây lại là trang phục của quý phi nên đai ngọc bị siết chặt đến gần như không thể thở. Nhưng Lương Nhan đều cố gắng chịu đựng.

-Nếu đã xong thì chúng ta đến ngự thiện phòng, trẫm đói lắm rồi.

Khánh Nhã vừa nói vừa đứng lên nên Lương Nhan cũng làm theo. Cậu chỉnh sửa lại dáng người rồi bước theo Thánh Đế. Bạch ngọc khẽ lay động, lấp lánh bảy sắc cầu vồng.

Trên đường đi, tất cả các đại thần, thị vệ, thị quan đều nhìn Lương Nhan không chớp mắt. Nhìn thẳng vào một nữ nhân có thân phận cao quý, nhất là ái cơ của hoàng tộc là bất kính, nhưng vẻ mỹ lệ của Lương Nhan đã khiến cho tất cả chỉ nhìn thoáng qua cũng như mất hồn.

Khánh Nhã bước đi một cách chậm rãi, miệng vẫn cười tủm tỉm, có vẻ rất thích thú trò chơi này.

Sau khi ăn xong, cả hai lại trở về tẩm thất. Khánh Nhã chăm chú nhìn Lương Nhan, vẻ mặt rất đặc ý, rồi quay sang nói chuyện với tổng quản cung nữ đang hầu bên cạnh.

-Khanh có thấy với nhan sắc này dư sức để làm mai tử của phụng nạp không?

-Vâng ạ, nếu đứng trên vũ đài sẽ rất đẹp.

-Trẫm đang định dựng vũ đài giữ biên quan cho mọi người được chiêm ngưỡng.

Tổng quản cười một cách miễn cưỡng. Lương Nhan, không thể nào im lặng, bật dậy.

-Đừng có giỡn, ta không bao giờ chấp nhận.

-Tai sao? Dựng vũ đài giữa biên quan, khanh đứng trên đó, nhảy múa để cầu thắng lợi không phải rất hay sao?

Bỏ mặc lời nói của Lương Nhan, Khánh Nhã ra lệnh cho mọi người lui ra ngoài chuẩn bị.

Khi trong phòng chỉ còn hai người, Lương Nhan, này giờ vẫn đứng bất động, liền nói :

-Ta không thích.

-Trẫm không hiểu. Không phải khi là Hương Liễu Á, khanh đã múa, và múa rất đẹp đó sao?

-Chuyện đó...

Đó là vì để tiếp cận Khánh Nhã. Vả lại, trang phục cũng rất đơn giản chứ không lộng lẫy như bây giờ.

-Nhưng dù muốn hay không, khanh cũng không có quyền từ chối. Đừng quên, khanh là nô lệ của trẫm.

Lương Nhan không thể nói được gì, bởi lập trường quá yếu, cũng không thể đem Duệ Thanh ra làm chỗ dựa, cũng không muốn nhắc đến. Dù gì, chính Lương Nhan đã chấp nhận làm nô lệ.

“Từ đây, ta phải làm sao để có được sự chấp nhận liên minh?”

Lương Nhan khẽ thở dài, vờ như không thấy khóe môi Khánh Nhã đang nhếch lên thành một nụ cười, còn vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Chú thích :

-Kiên cân : một phần của áo, khoác trên vai, phía ngoài, rất ngắn, chỉ dài trên nách, nạm ngọc hay thêu hoa văn.

-Lân khoáng thạch : là đá, một loại khoáng sản quý của Tân quốc, ở chương 1 có giới thiệu.

-Mai tử : vũ nữ nhảy múa, không phải kĩ nữ.

-Phụng nạp : tế lễ

8. Chương 8: Âm Sát

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Khắp ải quan rộn rã tiếng dựng đài. Thông tin hoàng gian tổ chức lễ tế cầu thắng lợi đã bay khắp nơi, ngày ngày, vô số người đến tận nơi xem để thỏa mãn hiếu kì. Và dĩ nhiên, Khánh Nhã cũng thừa dịp này đưa Lương Nhan đi ra ngoài dạo chơi. Cả hai cùng ngồi trên kiệu nhưng chiếc kiệu của Lương Nhan thì bốn bên rèm buông kín, từ ngoài không cách nào nhìn được người bên trong. Trong khi đó, kiệu của Khánh Nhã lại rất thoáng, rèm được vén lên, có thể tự do nhìn ngắm mọi thứ.

Từ trong kiệu, nhìn thái độ, Lương Nhan cảm thấy Khánh Nhã thật sự rất dũng cảm, hay nên nói là không biết sống chết. Hiện tại, cuộc chiến với Khiết Đan đang đi vào giai đoạn khốc liệt. Nơi đây lại rất gần chiến trường, nếu thích khách đột ngột xuất hiện, làm sao mà chống đỡ. Nếu tên bắn từ xa tới, thân đang ngồi trong kiệu, cơ bản không có đường tránh.

Vả lại, người đi theo cũng rất ít. Nếu có bạo loạn, dân chúng cùng ào lên, thì chỉ có thể bó tay chịu chết. Nhưng thật tế lại hoàn toàn khác, mỗi khi thấy Thánh Đế đi ngang, tất cả mọi người đều tung hô vạn tuế.

Hôm đó, khi trở về, Lương Nhan mang những gì đã nghĩ nói ra thì Khánh Nhã trả lời một cách rất bình thản.

-Trẫm tin bá tánh. Nếu có kẻ nào mờ ám, chắc chắn mọi người sẽ không bỏ qua. Khanh, lại đi lo những chuyện nhỏ nhặt như vậy, thật sự rất đáng yêu. Không cần phải lo lắng, trẫm dư sức bảo vệ khanh.

-Ta đâu có nhờ ngài chuyện đó.

Lương Nhan sẵn giọng trả lời. Nhưng trái tim lại như vừa bị trúng tên. Khánh Nhã không đùa giỡn mà thật sự trong lòng nghĩ vậy.

Phụ vương của Lương Nhan, vua Đột Huyết, cũng được truyền tụng là một vị minh quân hiếm có trong lịch sử. Nếu không bị Khiết Đan xâm lược, bá tánh đã có một cuộc sống yên vui, thái bình, không sưu cao thuế nặng, không oan khuất. Nhưng dù vậy, mỗi khi đi ra ngoài, đều có rất nhiều cận vệ theo bên cạnh. Những kẻ có mưu đồ đen tối ở đâu cũng có, và không ai có thể đoán biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Từ lúc nghe lời Khánh Nhã, Lương Nhan bắt đầu chú ý kĩ hơn đến những bá tánh xung quanh. Ánh mắt họ nhìn Thánh Đế mang nhiều kính trọng, biết ơn, và yêu thương.

Đúng là với những bá tánh bình thường này không cần phải đề phòng. Nhưng nếu thích khách Khiết Đan xuất hiện thì sao? Liệu những người dân yếu ớt này có đủ sức bảo vệ cho Thánh Đế của họ không?

Và chỉ vài ngày sau đó, Lương Nhan đã có câu trả lời cho những băn khoăn của mình.

Trong dòng người lũ lượt hướng về trung tâm ái quan, nơi đang dựng tế đài, ở khúc cuối, có nhiều tiếng ồn ào, huyền não xuất hiện. Có lẽ ai đó đang gây cãi với nhau. Ngồi trong kiệu, bốn bên phủ rèm kín mít, Lương Nhan không thấy được gì, cứ bồn chồn không yên. Chiếc kiệu của Khánh Nhã phía trước đã dừng lại. Vừa vén rèm ngó ra đã thấy Khánh Nhã bước xuống, xông vào đám đông hỗn loạn.

“Ồng ngốc. Bọn cận vệ đang làm cái quái gì? Sao lại để đi một mình.”

Trong khi Lương Nhan thấp thỏm lo lắng, Khánh Nhã cứ thản nhiên bước đi như đến chỗ không người. Bọn cận vệ vội đuổi theo sau, vẻ mặt hết sức mệt mỏi.

Thoáng chốc, Khánh Nhã đã mở được đường đi đến chỗ đang huyền não. Lương Nhan cũng vừa thấy một nhóm người đang vây quanh một người nam nhân, mắng chửi dữ dội.

Muốn biết chuyện gì đang xảy ra, Lương Nhan chồm ra khỏi kiệu, vừa thấy một người đàn ông đang có tiếp cận Khánh Nhã, tay luôn vào vạt áo như muốn lấy vật gì ra. Tim đập thật nhanh.

“Coi chừng!”

Nhưng tiếng chưa kịp phát ra thì thân đã cử động. Lương Nhan đạp chân lên cáng kiệu phóng ra ngoài. Tay rút vôi trâm ngọc trên tóc, phóng thẳng vào kẻ gian. Cây trâm, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, bay thẳng rồi cắm phập vào tay.

-Á...

Tiếng kêu khiến Khánh Nhã giật mình quay lại. Nhưng không để ý đến kẻ vừa toan hại mình mà lại nhìn chăm chăm vào Lương Nhan, lúc này thân đang mặc mũ phục thước tha nhưng dang rộng hai chân, đứng trên nóc kiệu, tư thế rất hiên ngang. Đôi môi Khánh Nhã chợt nở một nụ cười rất thú vị.

Cận vệ vội chạy tới, túm lấy kẻ đó rồi đè xuống nền đất. Khánh Nhã, rời khỏi đám đông hỗn loạn, đến trước mặt Lương Nhan.

-Đúng như trăm nói, bá tánh sẽ giúp trăm phát hiện kẻ gian. Khanh nhìn xem.

Lương Nhan nhìn tay Khánh Nhã đang xòe ra trước mặt mình. Trong lòng tay, một viên bi bằng kim loại đang lăn tròn. Đây là một loại vũ khí của Khiết Đan chuyên dùng tông ám sát bởi có thể bắn từ rất xa, tính sát thương cao, nếu cự ly gần có thể lấy mạng.

-Cũng may hôm nay có Khanh.

Khánh Nhã, hoàn toàn không có vẻ của người mém bị ám sát, lẩn qua lẩn lại viên bi trong lòng tay một cách thích thú, khiến người bên cạnh không khỏi bức tức.

-Cuối cùng là ngài có ý thức được không? Chút nữa là mất mạng...uhm...uhm

Không kìm được, Lương Nhan nổi nóng nhưng chưa dứt lời thì một bàn tay đã bịt miệng. Cậu mở to mắt nhìn người đang ông đang đứng sát, gần như là ôm mình vào lòng.

-Mọi người đang nhìn. Trăm đã bảo khi ra ngoài phải nhẹ giọng lại.

Bị mắng, Lương Nhan đưa mắt nhìn quang, đúng là tất cả ánh mắt đều đang hướng về hai người, trong đó có nhiều người đã từng xem Hương Liêu Á biểu diễn ở chợ. Nhưng mọi người lại không chú ý đến giọng nói mà lao xao bàn tán về nhan sắc đã làm khuynh đảo Thánh Đế, về bàn tay đã cứu mạng Thánh Đế...

-Nếu không muốn thành tâm điểm chú ý thì mau về kiệu.

Bàn tay vừa rời ra, Lương Nhan lập tức quay về kiệu. Khánh Nhã cũng nổi bước theo, rồi như không có chuyện gì, vẫy tay với mọi người.

Ngồi trong kiệu, bốn phía rèm che kín, Lương Nhan nắm chặt hai tay đặt trên gối, lòng đầy băn khoăn về mối quan hệ giữa Thánh Đế và bá tánh.

Nếu như khi này, bản thân không ra tay, chắc chắn mọi người cũng sẽ không để cho kẻ gian hành động. Bây giờ, Lương Nhan đã thật sự tin những lời Khánh Nhã nói.

“Cuối cùng thì Thánh Đế là gì trong lòng mọi người?”

Sự tò mò khiến Lương Nhan bồn chồn không yên.

Từ sau sự kiện ám sát, nhan sắc cũng mỹ đức của ái thiếp Thánh Đế lan truyền khắp nơi khiến cho tất cả mọi người, từ bình dân bá tánh cho đến binh lính, đại quan đều mong chờ được xem tế vũ. Mỗi lần ra ngoài, cận vệ phải rất vất vả ngăn dòng người, dọn đường cho kiệu đi.

Lương Nhan vẫn thường lờm lờm Khánh Nhã, tự hỏi cuối cùng thị vị Thánh Đế này muốn gì. Đột nhiên bị bắt múa tế vũ, đến giờ, Lương Nhan vẫn chưa dò được thâm ý đằng sau nụ cười quái dị đó. Đã bao lần cậu muốn hỏi nhưng hình như có gì đó ngăn lại, không thốt ra lời.

Trong khi lòng ngổn ngang trăm mối, hàng ngày, Lương Nhan vẫn phải miễn cưỡng ngồi xuống cho bọn cung nữ trang điểm, thay đồ. Ngày qua ngày, cậu đã bắt đầu quen với những váy lụa, xuyên vàng, quen với cách đi tha thướt mà mấy cung nữ hầu cận đã cố công hướng dẫn. Buổi tối, lại nằm trong lòng Khánh Nhã, mặc cho bản thân bị biến thành món đồ chơi đắt giá.

Bây giờ, Lương Nhan cảm thấy bản thân mình dường như thật sự đã trở thành một ái thiếp của Khánh Nhã. Đã bao lần tìm cách nói về Đột Huyết, về chiến trận nhưng đều bị lãng tránh.

Lương Nhan, lúc nào bên cạnh cũng có rất nhiều người, không thể nào tự do hành động, tâm trạng vô cùng khó chịu. Vốn không định bỏ chạy, chỉ là muốn liên lạc với La Khẩn, đang canh chừng Duệ Thanh, bàn bạc những kế hoạch sắp tới. Lòng cũng muốn thả Duệ Thanh để dập lửa giận trong Khánh Nhã.

Nhưng tất cả những gì Lương Nhan có thể làm là ngoan ngoãn chịu đựng tất cả những trò đùa cợt của Khánh Nhã. Mỗi ngày đều bị canh chừng, ngột ngạt không thở nổi.

Cuối cùng thì tế đài cũng được dựng xong, ngày lành cũng đã chọn. Bảng cáo thị thông báo gần xa khiến mọi người đều vui mừng hơn hớn. Tiếng đồn về tài sắc của ái thiếp Thánh Đế vang xa khắp nơi, ngay cả những cụ già sống ngoài biên quan, vốn không màn sự đời, cũng phải tò mò tìm đến xem.

Ngày hôm đó, Lương Nhan không mặc những y phục sắc sỡ thường ngày mà là bạch y. Từ áo trong, váy dài, áo khoác, ... đều một màu trắng thanh khiết, thần thánh. Trên hoàng bào lại thêu một đóa mẫu đơn bằng chỉ vàng, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, lại càng tôn thêm vẻ thoát tục. Mặc y phục đó, không ai có thể nhìn ra Lương Nhan là nam nhân. Trang điểm cũng đậm hơn thường ngày, khiến những đường nét góc cạnh trên gương mặt đều bị che dấu.

Cuối cùng, viên bạch ngọc được đeo vào thắt lưng, tất cả đều đã sẵn sàng.

Kim ngai của Thánh Đế được đặt ngay trung tâm, ở vị trí có thể nhìn tế đài rõ nhất. Ngay khi tiếng hô của thị quan vang lên, báo Thánh Đế giá lâm, tiếng nhạc cũng bắt đầu.

Ngay chính giữa tế đài, một chiếc bệ dần trôi lên. Lương Nhan ngồi ngay giữa đài. Bên cạnh là thanh kiếm vẫn còn nằm trong vỏ. Vì trận chiến với Khiết Đan nên tế vũ sẽ là kiếm vũ.

Kiếm là của Khánh Nhã, trên vỏ và chui kiếm đều được nạm ngọc. Thân kiếm làm bằng bạch cương thạch, là thánh kiếm của vương triều. Khánh Nhã vẫn thường mang theo bên cạnh để hộ thân. Vì để được sự phù hộ của thần linh nên đã dùng thánh kiếm để múa.

Tiếng trống vang lên, Lương Nhan từ từ đứng dậy, cả đám đông nín lặng chờ đợi.

9. Chương 9: Tế Vũ

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng phản chiếu trên thân kiếm, Lương Nhan bắt đầu múa. Cầu nguyện cho chiến thắng, là lễ nguyện vũ.

Kiếm khi vung lên, khi quét ngang, khi đâm tới rồi lại thu về, động tác rất mạnh mẽ nhưng cũng vô cùng ưu nhã. Một mỹ nhân diễm lệ, thoát trong yếu đuối, nhưng múa kiếm lại toát lên vẻ dũng tráng, khiến cho tất cả những người xung quanh đều mất hồn. Ngay cả chính bản thân Lương Nhan cũng đã quên đi những ưu tư, thả lỏng mình theo tiếng nhạc, đường gươm.

Đột nhiên, Lương Nhan có linh cảm sắp có chuyện xảy ra, vừa múa, mắt lại vừa quan sát xung quanh. Để cho tế lễ được diễn ra suôn sẻ, rất nhiều vệ binh đã được bí mật bố trí khắp nơi. Và bây giờ, tất cả những vệ binh đó đang hướng về một phía. Những bá tánh bị xô ngã, lớn tiếng la lối, khiến cho hỗn loạn càng lan rộng.

Nhìn theo hướng binh lính, Lương Nhan thấy La Khẩn cùng một số thủ hạ. Cậu giật mình, ngó về phía Khánh Nhã thì thấy trên gương mặt tuấn tú đó đang nở một nụ cười nham hiểm. Ra tất cả mọi chuyện đều đã được sắp đặt sẵn, ngay từ buổi sáng, sau khi Lương Nhan đột nhập vào tẩm thất. Tổ chức tế vũ là vì muốn bắt La Khẩn, giải thoát cho Duệ Thanh. Lương Nhan, không đoán được mưu kế, như một viên bi lăn tròn trong bàn tay Khánh Nhã.

-Đâu có dễ như vậy.

Lương Nhan dừng lại, rồi đạp lên hàng rào vây quanh tế đài, phóng xuống, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm.

Đột nhiên Lương Nhan bay từ trên tế đài xuống khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc. Mọi ánh mắt di động theo từng bước chân của cậu.

Không ai kịp ngăn cản, thoáng chốc, Lương Nhan đã đến được chỗ La Khẩn, rất nhiều binh lính đang bao vây xung quanh. Mọi người đang xem tế vũ cũng dạt ra hai bên.

“May là đã đến kịp”

Vừa nghĩ, Lương Nhan vừa chạy vào vòng vây. Bọn cận vệ nhìn Lương Nhan ngỡ ngàng.

-La Khẩn.

La Khẩn, tay cầm một thanh đoản đao, thấy Lương Nhan, mắt như mở to, nhưng gương mặt lại thoáng một vẻ khó hiểu.

Lương Nhan, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm, đầu lưng lại với người thuộc hạ trung thành.

-Điện hạ...

-Tại sao lại ra ngoài?

Không để La Khẩn nói hết lời, Lương Nhan liền trách mắng.

-Thuộc hạ đã đợi rất lâu nhưng không có liên lạc của điện hạ, lại nghe có tế vũ, người múa là một mỹ nhân tóc vàng cho nên...

-Đó là bấy... con tin thế nào?

-Bình an, theo lời của điện hạ, thuộc hạ đối xử như trọng khách.

Vừa nghe, Lương Nhan thấy yên tâm phần nào. Nếu Duệ Thanh bình an, vẫn còn phương cách để đàm phán với Thánh Đế về chuyện liên minh.

Vệ binh vẫn vây chặt hai người, nhưng không có ý tấn công. Lương Nhan nhìn quanh, tìm cách phá vòng vây. Nhưng ngay lúc đó, rất nhiều binh sĩ khác cũng ủa tới, thắt chặt vòng vây.

Hai bên trừng mắt nhìn nhau một lúc thì Lương Nhan nghe có tiếng nói rất vui vẻ từ xa vang đến. Thoáng chốc, Khánh Nhã đã rẽ binh sĩ đi vào.

-Thật náo nhiệt! Khanh cũng biết không thể nào phá được vòng vây với thanh kiếm đó mà, đầu hàng đi.

Vừa nhìn Lương Nhan, tay vẫn lăm lăm thánh kiếm, còn ánh mắt đầy căm phẫn, Khánh Nhã nói.

-Nếu ngài hứa không giết La Khẩn.

-Nếu muốn giết, trẫm không phải gài một cái bẫy lớn thế này.

Lương Nhan nhìn thẳng vào mắt Khánh Nhã, không có ý gian dối, hạ kiếm xuống. Binh lính định ào lên thì Khánh Nhã đã giơ tay chặn lại, bản thân tiến về phía trước, lấy kiếm từ tay Lương Nhan.

-Trở lại tể vũ.

-Ngài bảo ta múa trong tình trạng như vậy sao?

Bị lợi dụng, làm miếng mồi dụ thuộc hạ sập bẫy, con người thật sự bị phũ phàng, bây giờ, trong lòng Lương Nhan tràn đầy căm phẫn. Cả người như bị thiêu đốt trong oán giận thì làm sao có thể khiến tâm tĩnh mà múa, nguyện cầu với thiên thần.

-Dừng giữa chừng thật sự quá thất lễ. Nếu không muốn thần nổi giận thì mau trở lại tể đài, còn có sinh mạng của thuộc hạ nữa.

Vừa nghe mấy chữ sau, Lương Nhan quay lại nhìn La Khẩn. Ánh mắt La Khẩn như muốn nói dù tuyệt đối phục tùng dù có chết. Chính vì vậy, Lương Nhan cảm thấy không thể để cho một người thuộc hạ trung thành như vậy phải chết.

Lương Nhan nhìn Khánh Nhã với ánh mắt tóe lửa rồi phát tay, đi về phía tể đài.

“Được thôi, đã vậy ta sẽ dùng sự giận dữ này để múa, bất kể thần linh có nổi giận hay không.”

-Còn cái này nữa.

Khánh Nhã vừa cười, vừa ném thanh kiếm về phía Lương Nhan. Thanh kiếm múa trong không gian. Đám đông rú lên sợ hãi. Khi thanh kiếm rơi xuống, một bàn tay giơ lên, nắm chặt chuôi, khiến cho xung quanh tán thưởng.

Lương Nhan bay lên đài, ra hiệu cho nhạc công tấu khúc.

Cũng cùng một tể vũ nhưng lại không mang vẻ ưu nhã khi này mà như đang giao đấu với một người vô hình. Đường kiếm, dù đâm thẳng hay quét ngang đều có cảm giác như nhiều người đã ngã xuống. Lương Nhan, không phải múa, mà như đang một mình giữa vòng vây của kẻ địch.

Bạch y phấp phới, đôi môi mím chặt, nhưng mọi người lại như nghe thấy những tiếng thét khiến địch thủ phải run sợ. Mái tóc được búi cao, vùng vẫy trong không gian thật mạnh mẽ, rồi chợt tung ra, xả dài xuống lưng.

Khi tể vũ kết thúc, mọi người nhìn Lương Nhan, tay cầm kiếm chìa thẳng lên trời, như nữ thần chiến thắng vừa giáng thế.

Bệ nằm ở trung tâm được hạ xuống, Lương Nhan cũng theo đó mà biến khỏi tể đài. Do sử dụng sức quá nhiều, Lương Nhan không thể đứng vững. Trong lúc đang khụy xuống thì một bàn tay đã đỡ ngang eo, rồi theo thế mà nhấc bổng cậu lên. Khánh Nhã, sau khi tể vũ vừa kết thúc đã nhanh chóng chạy đến bên Lương Nhan.

Khi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán được lau đi, Lương Nhan mở mắt.

Tất cả những oán giận theo từng đường kiếm bộc phát ra ngoài. Và tự bao giờ, tâm đã thật sự khấn nguyện cho chiến thắng, không chỉ vì cố hương xa xôi hay sinh mạng của thuộc hạ, mà là vì Hoa Vương Triều, vì cuộc sống bình yên của bá tánh. Nhưng chính Lương Nhan cũng không hiểu vì sao lại có sự thay đổi này.

-Đã khấn cầu...

Khánh Nhã gật đầu, mắt không rời gương mặt trắng bệch, không chút sắc máu.

-Trẫm biết. Thật sự là một tể vũ đáng xem. Trẫm sẽ giữ lời.

Vừa nghe, Lương Nhan cảm thấy an tâm, cả người bắt đầu thả lỏng. Tất cả mọi sức lực đều đã tiêu hao cho tế vũ.

Khánh Nhã, tay ôm Lương Nhan, lúc này như một con rối bị đứt dây, cẩn thận bước xuống cầu thang, rồi bước thẳng lên chiếc kiệu lớn đã được chuẩn bị sẵn. Trên đường về, binh sĩ không ngừng bẩm cáo những tin tốt lành như đã bắt trọn nhóm người La Khẩn, rồi bá tánh rất hân hoan, sĩ khí cũng theo đó mà tăng lên rõ rệt.

Khi về đến vương phủ, tin Duệ Thanh bình an cũng được truyền tới tai. Kế hoạch thành công rực rỡ.

Vừa đặt Lương Nhan lên long sàng, Khánh Nhã nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng bệch của cậu. Mái tóc vàng óng ả phủ trên gối, làn da không còn sắc máu nhưng vẻ diễm lệ không vì thế mà suy giảm, ngược lại khiến vẻ đẹp ấy có chút hư ảo.

Lương Nhan vẫn còn ý thức nhưng có lẽ do quá mệt mỏi nên không động đậy, dù chỉ là mở mắt. Hơi thở đã trở lại nhịp điệu bình thường.

Khánh Nhã đã ẵm Lương Nhan từ kiệu cho đến tấm thất. Những thị quan, cung nữ hầu cận đều biết chính thể của Lương Nhan nhưng những thị thần bên ngoài thì không, chỉ nghĩ là một ái thiếp thấp hèn. Và việc Thánh Đế ngang nhiên ẵm một ái thiếp thấp hèn đi qua lại khiến họ rất bất bình.

Nhưng đối với Khánh Nhã, so với chuyện họ biết Lương Nhan thật sự là ai, chuyện đó không đáng gì. Nhưng đã đến lúc phải cho mọi người biết rồi.

Sau khi đặt Lương Nhan nằm xuống, Khánh Nhã liền ra lệnh cho tổng quản cung nữ thay đồ và gọi thái y. Khi đã thấy Lương Nhan ngủ say, anh bảo tổng quản ngồi canh chừng, bản thân hướng về chính đường.

Kế hoạch lần này đã được dựng ra ngay sau đêm đầu tiên ôm Lương Nhan. Khi biết Duệ Thanh bị bắt, lại thêm cách nói chuyện, nhân thần bất khuất, không chịu thua, Khánh Nhã vô cùng tức giận, nên đã đối xử rất vô tình.

Nhưng tất cả đã thay đổi ngay sau đó. Lý ra, vì muốn khuất phục nên đã ôm một cách cuồng loạn, nhưng khi thấy sự chân thành của Lương Nhan qua việc quyê thực hiện những gì đã nói, Khánh Nhã đã không còn giận.

Lúc đó, Lương Nhan, dù khắp thân là những dấu đỏ, cả người lại nhóp nhép, nhưng vẫn xinh đẹp như một đóa hoa, vươn lên trong bùn nhơ. Và Khánh Nhã đã nhìn thấy được, bên trong cái nhan sắc liễu yếu đó, là một tinh thần rất kiên cường. Rồi không biết tự bao giờ, bản thân đã không thể buông tay. Nhưng đối với Lương Nhan, có lẽ là ngược lại.

Khánh Nhã, từ Lương Nhan, đã bắt đầu quan tâm đến Đột Huyết, nơi đã sinh dưỡng người vô cùng quý báu. Dù chưa một lần đến đó, nhưng đã bắt đầu thấy có chút gì yêu mến. Tặng bạch ngọc, bảo vật của hoàng gia, cũng là để tỏ thành ý.

Nhưng mỗi khi nghĩ về Lương Nhan, về đột Huyết, hình ảnh Duệ Thanh lại hiện lên. Ngày nào Duệ Thanh còn bị bắt, không thể nói về chuyện liên minh. Thánh Đế không phải là kẻ dễ bị uy hiếp. Nghĩ vậy, Khánh Nhã lại thấy vô cùng oán giận Lương Nhan, người đã đuổi mình đến tình trạng hôm nay.

Thế nhưng dù đã cho người lùng sục khắp nơi, vẫn không tìm thấy thuộc hạ của Lương Nhan ở đâu. Chính vì vậy, Khánh Nhã đã cho lập tế đài để dụ mọi người lộ diện. Kết quả đã theo như mong muốn, bắt La Khẩn, cứu được Duệ Thanh, cũng đã nhìn thấy chân thành của Lương Nhan trong tế vũ.

Tất cả lại bắt đầu một lần nữa.

Bỏ ngoài tai mọi lời can gián của các bá quan, Thánh Đế ra lệnh cho triệu kiến thuộc hạ của Lương Nhan lên chính đường để thăm dò tình hình của Đột Huyết.

-Không phải ở tình trạng có thể liên đồng đẳng đúng không?

Dù bị đoán đúng nhưng La Khẩn vẫn không có phản ứng gì, chỉ một mực hỏi về an nguy của Lương Nhan, cả việc tại sao lại giã giải, múa tế vũ.

-Nếu muốn biết thì mau khai thật tất cả.

Bị truy bức, La Khẩn đành phải nói nếu không có lệnh của chủ nhân, không thể nói bất cứ điều gì.

-Nếu vậy, ta không thể chấp nhận liên minh. Liên minh phải dựa trên chân thành của hai bên, nếu như các người cứ che giấu, tức là không tin tưởng thì dù hôm nay ta chấp nhận, sau này cũng sẽ tan vỡ.

Khánh Nhã định nói như vậy để La Khẩn phải cung khai nhưng đáp lại chỉ là sự tậm lạng.

-Thôi được rồi, người lui xuống đi.

Chỉ để có thể liên minh với Hoa Vương Triều mà Lương Nhan đã chấp nhận bỏ cả thân mình, chứng tỏ rằng cố quốc đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm. Nhưng La Khẩn, vì không biết rõ ý định của Lương Nhan, sống chết không khai báo gì. Nếu muốn biết mọi chuyện, có lẽ chỉ còn cách để cho chủ tớ họ gặp nhau.

Khi binh sĩ dẫn La Khẩn đi ra, Duệ Thanh cũng bước vào. Thấy La Khẩn, Duệ Thanh dừng lại, nói gì đó. Nhưng La Khẩn chỉ lắc đầu, cúi chào, rồi bước đi. Duệ Thanh cắn môi nhìn theo dáng lưng.

Khánh Nhã chăm chú nhìn Duệ Thanh đang bước đến gần. Tuy mặc y phục của ngoại quốc nhưng trong rất khỏe mạnh, cũng không thấy bị thương gì.

-Cuối cùng cũng gặp...

Khánh Nhã vừa nói, vừa đứng lên, hai tay dang rộng.

-Không được. Được bệ hạ đối xử chân tình như vậy, vi thần thật sự rất xúc động. Nhưng là Thánh Đế không nên đối om kẻ hạ thần như vậy.

Tuy bị bắt làm con tin, nhưng hoàn toàn không bị tổn hại gì. Vừa định biểu lộ chút vui mừng khi gặp lại thì lại bị nhắc nhở về cách cư xử. Mọi việc thật quá bình thường.

Duệ Thanh lùi lại mấy bước, tránh vòng tay của Khánh Nhã, cúi đầu cảm tạ vì đã giải thoát cho mình, rồi sau đó lại thuyết giảng một bài về quân thần cách biệt.

Nhưng đó mới chính thật Duệ Thanh. Khánh Nhã cười vì sự ngỗ nghịch của chính mình. Nỗi vui mừng vì gặp lại, tình cảm mới bộc phát đã bị dội một gáo nước lạnh.

-Đủ rồi, Duệ Thanh.

Đang nói lại bị ngắt lời, Duệ Thanh ngược nhìn Khánh Nhã, ánh mắt có chút ngờ ngàng.

-Trẫm hiểu ý khanh. Mấy lời đó đợi khi khác sẽ nghe. Bây giờ trẫm chỉ muốn nói rất vui khi thấy khanh trở về.

Giọng nói rất trầm, lại mang nhiều ấm áp. Điều đó khiến Duệ Thanh cảm thấy yên tâm.

-Thần hoàn toàn không bị chút nguy hiểm gì hết, không những vậy, còn được đối xử như một trọng khách.

-Vậy sao? Thế thì tốt quá.

-Thần xin bệ hạ hãy khoan dung với họ.

Khánh Nhã gật đầu.

-Trẫm sẽ cân nhắc, khanh cứ yên tâm về nghỉ đi.

Duệ Thanh vừa lui ra ngoài, Khánh Nhã liền ra lệnh đối xử thật tốt với nhóm người La Khẩn rồi rời khỏi chính đường.

Mọi thứ đã được chuẩn bị, giờ chỉ còn chờ đến ngày mai, khi Lương Nhan thức giấc.

Khánh Nhã bước vào phòng, tổng quản đang ngồi bên giường liền đứng dậy.

-Vẫn đang nghỉ ngơi ạ.

Khánh Nhã nhìn Lương Nhan, thuốc của thái y có thể bảo đảm sẽ ngủ thêm mấy canh giờ nữa, nhưng xem ra có lẽ tới sáng mai mới tỉnh giấc.

Khánh Nhã đưa tay vuốt nhẹ má rồi bước sang phòng bên, ngồi vào bàn phê duyệt tấu chương.

Chú thích :

-Lễ nguyệt vũ : vũ điệu múa để cầu nguyện, sorry vì không biết phải dịch ra thế nào cho suôn nên để nguyên Hán Việt.

10. Chương 10: Liên Minh?

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Chối quá.

Lương Nhan mở mắt. Nhưng vừa mở ra, đã thấy phía trước một bờ ngực rộng. Bản thân đang nằm trong lòng của Khánh Nhã.

Nền đã tắt hết nhưng cả phòng vẫn sáng trưng. Hình như trời đã sáng.

Nằm trong vòng tay, Lương Nhan nghe rất rõ nhịp thở của Khánh Nhã, rất đều, rất nhịp nhàng. Cái âm thanh đó khiến hai mí mắt trĩu nặng.

Không được.

Chống chọi với cơn buồn ngủ đang kéo đến, Lương Nhan cảm thấy mình còn có việc phải làm. Ngày hôm qua chợt trở lại, Lương Nhan bật dậy.

-La Khẩn...

Sau đó, chuyện gì đã xảy ra? Khánh Nhã đã nói sẽ không tổn hại họ. Tuy biết Thánh Đế không hai lời nhưng...

Tất cả những gì đã làm, đã bỏ ra đều trở nên vô nghĩa.

Lương Nhan kéo chăn ra, cảm thấy bản thân vô cùng yếu đuối. Nhưng nhờ suy nghĩ phải đưa tất cả mọi người trở lại cố hương, mà Lương Nhan vẫn còn đủ sức tiếp tục, không bỏ cuộc.

Từ đây, cuộc chiến với Khiết Đan sẽ thật sự bắt đầu, nên không thể để một ai phải mất mạng oan uổng, và phải đưa mọi người trở về bình an. Nghĩ tới đó, Lương Nhan nắm chặt tay lại.

-Vẫn còn sớm, ngủ thêm một chút đi.

Lương Nhan dùng hai tay đẩy tay Khánh Nhã đang quàng qua người mình, kéo xuống. Khánh Nhã mở một mắt, mặt đầy bất mãn.

-Chuyện gì?

-La Khẩn thế nào?

-Đã nhốt chung với những người bị bắt trong một gian phòng, ta đã ra lệnh phải đối xử tử tế.

-Họ vẫn còn sống.

-Đương nhiên.

Rồi không để nói gì thêm, Khánh Nhã kéo Lương Nhan vào lòng, nhanh chóng ôm thật chặt.

Nghe tin mọi người bình yên, Lương Nhan thở phào rồi khép mắt lại.

Lần tiếp theo, điều khiến Lương Nhan thức giấc chính là những tiếng lao xao bên ngoài. Qua lớp màn mỏng, thị quan và cung nữ đang đứng hầu, chờ cả hai thức dậy. Thị quan sẽ hầu Khánh Nhã, còn bản thân Lương Nhan lại do các cung nữ chăm sóc. Lương Nhan vô cùng thắc mắc về sự phân biệt đó.

-Không còn cách nào khác, dậy thôi.

Khánh Nhã cũng đã thức giấc, bỏ Lương Nhan ra, ngồi dậy, vươn vai. Thấy vậy, một thị quan bước tới.

-Bẩm, bệ hạ đã dậy?

-Ừ, dậy rồi.

Hai bên rèm liền được vén lên. Mỗi sáng, Lương Nhan ghét nhất là lúc này. Đại khái, mỗi lần xong chuyện, cả hai đều ngủ luôn. Cậu cũng không muốn để mọi người thấy những vết đỏ mà Khánh Nhã đã để lại khắp toàn thân. Nhưng cũng không thể nói “không”, nên vẫn luôn nhẫn nhịn.

Nhưng sáng nay, cả hai đều mặc dạ phục, Lương Nhan cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Có lẽ sau khi uống thuốc, trong lúc say ngủ, cung nữ đã giúp thay đồ.

Khánh Nhã ở tại tắm thất thay đổi y phục. Trong khi đó, Lương Nhan lại được dẫn qua phòng bên cạnh, rửa mặt, trang điểm. Và dĩ nhiên, như mọi ngày, vẫn bị hóa trang thành một giai nhân diễm lệ.

Lương Nhan vừa thở dài, vừa ngoan ngoãn ngồi im cho các cung nữ tô vẽ lên mặt mình. Và rồi một cung nữ tiến đến, đỡ Lương Nhan đứng dậy, bạch ngọc được đeo vào thắt lưng, trang điểm đã xong.

Tuy đã nói tự bản thân có thể đi được nhưng vì là lễ tiết nên Lương Nhan vẫn phải đặt tay lên tay tổng quản, được dẫn đi vào tắm thất của Khánh Nhã. Trong lúc đi, nếu bước chân hơi lớn hay phát ra tiếng động, tổng quản lập tức nhắc nhở. Bước chân phải nhỏ, ưu nhã, dáng người phải khép nép, là những điều được hướng dẫn. Chính vì vậy, Lương Nhan vẫn hay bị đau hông, nếu không chân cứ vướng vào váy áo, loạng choạng không vững.

Cung cách của các cung nữ, những váy áo, trâm ngọc đều là cực phẩm, chỉ dành cho chính phi chứ không phải là một phi tần bình thường. Nhưng bản thân là nam nhân, dù được đối xử như một bậc mẫu nghi thiên hạ cũng không phải là điều sung sướng gì.

Có lần, Lương Nha hỏi về chính phi của Thánh Đế thì được đáp lại là không có. Vừa nghe thấy thật sự rất đáng tiếc. Công chúa Đột Huyết hoàn toàn có đủ tư cách để làm chính phi, nhưng Liêu Á vẫn chỉ mới mười tuổi. Lương Nhan không nỡ đem tiểu muội vốn còn rất ngây thơ, khờ dại làm vật trao đổi trong một cuộc hôn nhân chính trị.

-Hôm nay khanh cũng rất đẹp.

Vừa nghe, Lương Nhan khẽ chau mày. Mỗi ngày đều là những lời giống nhau, một nam nhân giải gái thì có gì là đẹp chứ. Vì nghĩ là bị chế giễu nên Lương Nhan không buồn đáp lại.

Sau khi thay đồ xong sẽ dùng cơm sáng, nhưng Lương Nhan không có tâm trạng để ăn. Đẩy tay tổng quản ra, Lương Nhan liền đến bên cạnh Khánh Nhã.

-Xem như ta xin ngài, đừng lãng tránh nữa, ta muốn gặp họ, muốn được thấy họ bình an, hãy cho ta gặp họ.

-Trẫm đã nói họ không sao. Khanh nghi ngờ lời ta ư? Tất cả mọi việc đều để sau khi ăn xong. Trẫm không ra những quyết định quan trọng với cái bụng rỗng.

Biết dù có nói gì thêm cũng vô ích nên Lương Nhan đành theo Khánh Nhã đến ngự thiện phòng. Từng món, từng món được dâng lên, toàn là những cao lương mỹ vị nhưng Lương Nhan hầu như không ăn gì cả, chỉ gấp từng chút cho vào chén. Thấy thế, Khánh Nhã làm ra vẻ không còn cách nào khác, ra lệnh dọn xuống, rồi quay qua thị thân bên cạnh.

-Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?

-Bẩm, đã xong, họ đang đợi.

Là chuyện của nhóm người La Khẩn.

Lương Nhan trầm nghĩ, tâm trạng liền thay đổi, quan sát biểu hiện trên mặt Khánh Nhã để tìm xem chút manh mối liên quan đến an nguy của thuộc hạ. Dù gì người bị bắt là ái đồng của Thánh Đế, không có chuyện không bị hình phạt nào, chỉ hy vọng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

-Sao vậy? Mặt trầm dĩnh gì hả?

Thấy ánh mắt đầy nghi ngờ đang hướng về mình, Khánh Nhã liền trêu chọc.

-Không, không dĩnh gì hết.

Lương Nhan không nghĩ gì mà thành thật trả lời.

-Vậy tức là khanh thích gương mặt trầm nên nhìn đúng không?

“Còn lâu mới có chuyện đó”

Nếu có thể thét lên như vậy, tâm trạng sẽ thoải mái rất nhiều. Nhưng Lương Nhan biết Khánh Nhã hiểu rõ tâm trạng của mình nên cố nén giọng.

-Không, gương mặt ta thích khác rất nhiều.

Tất cả những người đang đứng xung quanh đều xanh mặt, nín thở. Chắc bởi họ nghĩ Thánh Đế của vương triều đang bị xen như một tên ngốc. Nhưng Lương Nhan lại nghĩ một nam nhân lại thích gương mặt của một nam nhân khác là chuyện hết sức ngu ngốc nên đã trả lời như thế.

-Thật đáng tiếc. Trầm lại rất thích gương mặt của khanh, ôm cũng rất đã, có lẽ nên nói là cực thượng quý phi.

Vừa phát tay ngăn thị quan đang đứng, Khánh Nhã từ tốn trả lời. Và câu trả lời đó đã khiến Lương Nhan nghiêng rằng. Đây chắc chắn là vì muốn trả đũa lại câu nói khi nãy. Lần đầu tiên Khánh Nhã nhắc đến chuyện ban đêm trước mọi người. Tuy vẻ mặt không thay đổi nhưng rõ ràng là không thích câu trả lời của Lương Nhan.

Nhưng lúc này không thể làm phạt ý Khánh Nhã, vì an nguy của thuộc hạ. Khánh Nhã đã có ý định sẽ để Lương Nhan gặp họ, chỉ là vấn đề thời gian. Khi gặp rồi, Lương Nhan định sẽ xin tha cho tất cả.

Thấy Lương Nhan không có phản ứng gì trước lời chọc ghẹo của mình, Khánh Nhã đứng lên, có vẻ chán nản. Thị quan liền đi trước, dẫn cả hai vào một phòng khác, là chính đường, nơi lần đầu tiên Lương Nhan bước chân vào.

La Khẩn và những người khác đang ngồi đó, không bị trói, cũng không có vết thương nào. Thấy vậy, Lương Nhan khẽ thở phào.

-Điện hạ...

La Khẩn và những người khác nhìn Lương Nhan vô cùng ngạc nhiên. Đó cũng không phải chuyện lạ. Từ lúc đột nhập vào vương phủ đến nay, Lương Nhan chưa một lần có thể nói chuyện trực tiếp với họ.

Nhưng không cần phải nói, Lương Nhan cũng có thể hiểu suy nghĩ của La Khẩn bởi cả hai đã cùng nhau lớn lên, thân tình như anh em. Chính vì vậy, đối với Lương Nhan, cứu La Khẩn cũng tức là cứu chính mình.

Lương Nhan, lòng bồn chồn, đợi Khánh Nhã mở lời, khi chưa biết ý Thánh Đế, không thể nghĩ ra phương cách đối phó.

-Hôm qua, người đã nói không có lệnh chủ tử, không thể nói bất cứ điều gì. Vậy hôm nay chủ tử người ở đây, còn không mau khai báo.

Vừa nói, Khánh Nhã vừa chỉ tay về phía Lương Nhan. Theo đó, tất cả bá quan đều biết, vị ái thiếp vẫn ở bên cạnh Thánh Đế bấy lâu nay chính là thái tử Đột Huyết. Mọi ánh mắt ngạc nhiên hướng về phía Lương Nhan, như muốn nói không thể tin một nam nhân lại có vẻ đẹp đó.

Không để ý mọi người đang nhìn mình, ánh mắt Lương Nhan hướng về phía Khánh Nhã. Không phải vì để che dấu mọi người mà bản thân bị bắt phải giả gái sao? Biết đâu gián điệp Khiết Đan cũng ở trong đây.

Nếu vậy không phải sẽ khiến Khiết Đan tin rằng liên minh đã thành lập và mũi giáo chiến tranh sẽ hướng về phía Đột Huyết trước tiên. Nhưng sau đó, Hoa Vương Triều cũng không thể bình yên.

Nhưng vì không biết Khánh Nhã đang nghĩ gì nên Lương Nhan đành đi bước nào hay bước ấy, quay về phía La Khẩn gật đầu.

Thấy vậy, La Khẩn liền bấm cáo tình hình của Đột Huyết.

-Nếu quý quốc tấn công Khiết Đan, bản quốc cũng ngay lập tức phối hợp. Như thế, quân lực Khiết Đan sẽ chia năm sẻ bảy.

Nói xong, La Khẩn im lặng.

Bá quan nghe xong, mỗi người lại có một biểu cảm khác nhau, chờ đợi lời của Thánh Đế.

Chính đường trở nên tĩnh lặng. Lòng Lương Nhan nhấp nháy một hi vọng. Khánh Nhã nhìn mọi người một lượt rồi nói.

-Ta chấp nhận liên minh.

Chính đường vang lên những tiếng thở dài của bá quan, và tiếng thở phào nhẹ nhõm của Lương Nhan và thuộc hạ.

Theo luật, Thánh Đế không thể tùy tiện tham chính. Điều đó thể hiện sự tín nhiệm đối với hoàng đế. Nhưng Khánh Nhã đã phạm vào điều cấm kị đó, bá quan lại phải đau đầu tìm cách giải quyết. Nhưng đối với Lương Nhan, quyết định này thật khó tin.

-Nhưng, chuyện này... ổn chứ?

Lương Nhan, nhớ lại những lời trong đêm đầu tiên, lắp bắp nói không rõ lời.

-Ừ, trẫm đã quyết định.

Sau đó, lại bắt đầu bàn bạc cụ thể về việc liên minh. Đến khi chuyện cần một sứ giả về Đột Huyết được đưa ra, Khánh Nhã liền nói.

-Lương Nhan phải ở lại.

Điều kiện đầu tiên được đưa ra, Lương Nhan gật đầu. Và kết quả là La Khẩn sẽ trở về Đột Huyết.

Việc trở về không hề đơn giản, không chỉ có đường xa diệu vợi mà còn thích khách của Khiết Đan. Và người mà Lương Nhan có thể tin tưởng giao phó chỉ có La Khẩn.

-La Khẩn, nhờ người. Mọi người đang đợi

La Khẩn gật đầu thật chắc chắn, đón nhận lệnh bài từ Khánh Nhã rồi vội ra ngoài. Mọi người cũng nói bước theo sau.

Thuộc hạ của Lương Nhan vừa rời khỏi, Khánh Nhã quay qua bá quan.

-Bây giờ nên nói sao với hoàng đế nhỉ?

-Có phải bệ hạ muốn thay đổi?

-Trẫm vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó. Nhưng không muốn kéo dài cuộc chiến này nữa. Chính bá tánh của trẫm đã lập hoàng đế.

Tuy Thánh Đế đã đến ải quan nhưng Hoàng đế lấy lý do quan sự bận rộn không thể đến bái kiến. Điều này khiến bá quan không vui.

-Nên phải tìm ra một cách gì đó.

Nói xong, Khánh Nhã liền cho bá quan lui ra ngoài.

Trên đường từ chính đường trở về tẩm thất, Lương Nhan có muôn vạn điều muốn hỏi nhưng nếu đã nói ra chắc chắn không thể dừng lại nên cố kìm nén. Khi vào phòng, vừa mở miệng định hỏi thì đã bị chặn lại.

-Khanh đã thấy tất cả. Cho đến lúc sứ giả quay lại, trẫm sẽ không nói gì về liên minh. Bây giờ, mau thay đồ, chúng ta sẽ ra tiền tuyến. Với quần áo này, trẫm nghĩ khanh không thể leo lên ngựa.

Tiền tuyến...

Trong lúc lòng đầy nghi vấn, một nhóm cung nữ đã bước đến, lần lượt tháo gỡ những trang sức, y phục trên người, và một trang phục khác được đưa đến, là chinh y. Đó là trang phục dùng để chiến đấu, rất gọn gàng, thoải mái. Lương Nhan nhìn bộ y phục mới, tâm trạng vô cùng hưng phấn.

Chú thích :

-Chính phi : nói đơn giản là hoàng hậu, nhưng trong truyện lại có cả Thánh Đế và Hoàng đế nên để phân biệt, tui giữ nguyên chữ “chính phi” của tác giả. Trong truyện của Nhật, người ta thường dùng chính phi, dù đó là lấy bối cảnh Trung Quốc.

11. Chương 11: Ái Đồng

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Trong lúc đó, bá quan, theo lệnh của Thánh Đế đang vò đầu bứt tóc tìm cách để dàn xếp với Hoàng Đế. Nhưng có một điều, họ không thể ngờ vị Thánh Đế đáng kính ấy đang chuẩn bị ra tiền tuyến, bất kể những nguy hiểm chực chờ.

Với người theo chủ nghĩa tự do như Khánh Nhã, bá quan không ít phen phải hoảng hốt. Còn các cung nữ vẫn hay bị mất hồn những khi Khánh Nhã mỉm cười.

Lương Nhan vừa mặc đồ xong, bạch ngọc đã được đưa ra trước mắt.

-Phải đeo nó sao? Ta sắp ra tiền tuyến.

-Đây là quốc bảo, là tâm ý của bệ hạ đối với điện hạ, xin hãy trân trọng nó.

Vừa nghe hai chữ quốc bảo, Lương Nhan lại thấy bối rối, nhìn bạch ngọc đang được treo vào thắt lưng.

“Nếu đây là tấm lòng của Khánh Nhã thì...”

Lòng ngực như có gì rất ấm lan rộng.

-Quả thật rất hiếm thấy. Khi mặc nữ phục thì là một mỹ nhân diễm lệ, bây giờ lại là một vị công tử hào hoa, dũng mãnh. Thật khiến người khác phải xúc động.

Lương Nhan không biết phải nói gì để đáp lại, cất bước. Bạch ngọc lúc lắc theo từng bước chân.

Trở lại tấm thất, Khánh Nhã đã thay đồ xong, tay cầm trường thương, đứng giữa phòng, dáng vẻ uy nghi. Lương Nhan định bước đến gần thì chân đột nhiên lại nặng ngàn cân. Bên cạnh Khánh Nhã là một văn quan, y phục chỉnh tề, tóc được búi gọn, dáng vẻ thanh nhã, cử chỉ toát lên vẻ khoan thai.

Đó là ái đồng của Khánh Nhã sao? Không chỉ ở hậu phòng mà còn có thể ra ngoài nữa ư?

Lương Nhan nhìn hai người, chợt thấy lòng ngực nhói đau.

Cả hai hình như đang tranh luận gay gắt. Duệ Thanh vừa nói gì, Khánh Nhã liền lắc đầu. Nhưng nụ cười vẫn nở trên môi. Cho dù Duệ Thanh nói gì, Khánh Nhã cũng không nổi giận, nụ cười không bao giờ biến mất trên mặt.

Không gian quanh Lương Nhan chợt tối sầm.

“Tại sao ta lại đứng bất động ở đây? Sao ta lại không thể bước đến gần họ?”

Lương Nhan nhìn bàn tay mình vẫn đang đặt trên ngực trong vô thức, mà không hiểu vì sao. Đến giờ, cậu mới biết lòng ngực như có mũi tên xuyên qua.

Lần đầu tiên gặp mặt, Khánh Nhã đối xử rất khoan dung, còn Duệ Thanh thì đúng là một trung thần. Lúc ấy, Lương Nhan không bao giờ nghĩ rằng mối quan hệ của họ không chỉ đơn giản là quân thần.

Chính vì vậy, Lương Nhan đã quyết định bắt Duệ Thanh làm con tin. Nhưng kết quả là đã chọc giận Khánh Nhã khiến cho liên minh suýt chút nữa là thất bại, bản thân trở thành món đồ chơi tùy người thao túng.

Bây giờ, tuy Duệ Thanh đã bình yên trở về bên Khánh Nhã. Nhưng nghĩ bản thân đã dùng hạ sách khiến Lương Nhan mang nhiều mặc cảm tội lỗi. Phải chăng nỗi đau nơi lồng ngực là do điều này?

Không, không phải, đây là một nỗi đau khác, một cảm giác khác.

Nhìn gần, Duệ Thanh lớn hơn hai chữ “ái đồng” rất nhiều, nhưng gương mặt rất thanh tú.

Đối với những người khác, khung cảnh bây giờ chỉ là quân thần đang tranh luận, nhưng trong mắt Lương Nhan lại hoàn toàn khác. Có lẽ vì biết bản chất thật sự của mối quan hệ giữa hai người.

Nhưng đêm qua, người ở bên Khánh Nhã không phải Duệ Thanh, mà chính là mình.

Càng nghĩ, Lương Nhan lại càng thấy khó chịu.

“Như vậy, không phải ta đang tranh giành với Duệ Thanh sao? Rõ ràng không cần thiết phải tranh giành. Duệ Thanh là ái đồng. Còn ta... ta là gì? Đối với Khánh Nhã, ta là gì...?”

Khánh Nhã ngước lên, thấy Lương Nhan đứng nơi cửa lớn mà không bước lại, liền đưa tay ra, nhướn mắt như thăm hỏi “sao vậy?”

Lương Nhan gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ này giờ, bước vào trong.

-Rất hợp với khanh.

Vẫn là giọng điệu thường ngày. Nhưng Lương Nhan lại không thể làm lơ như mọi bữa. Trong lòng có quá nhiều cảm xúc phứ tạp. Lời nói Khánh Nhã khiến Lương Nhan thấy vui vui. Nghĩ đó là điều bất thường, Lương Nhan cố gạt đi cảm xúc vừa lóe lên, nụ cười đông lại trên môi.

Ánh mắt Khánh Nhã vừa lướt qua Lương Nhan đã quay lại Duệ Thanh. Khánh Nhã cũng thấy sự kì lạ ở Lương Nhan nhưng vấn đề quan trọng bây giờ là phải thuyết phục Duệ Thanh.

Vừa nghe tin Khánh Nhã ra tiền tuyến, mà chỉ mang theo một vài cận vệ nên vội chạy tới ngăn cản.

-Cho nên, Duệ Thanh, đây chỉ đơn giản là thị sát. Trẫm muốn xem sĩ khí thế nào, mới tìm ra sách lược thích hợp cho cuộc chiến với Khiết Đan. Trẫm hứa sẽ không đến gần doanh trại địch, nên không có gì nguy hiểm cả.

-Thị sát không phải là việc của Thánh Đế. Hoàng đế đang chỉ huy cấm quân ở tiền tuyến, nên có thể trả lời câu hỏi của bệ hạ. Vả lại, nếu ngài có chuyện gì, binh sĩ sẽ náo loạn. Nếu bệ hạ nhất định đi thì xin hãy dẫn theo 500 cận vệ.

Duệ Thanh rất kiên quyết. Khánh Nhã khê thở dài.

-Năm trăm người quá đông, sẽ kinh động mọi người. Trẫm không muốn vậy, nên chỉ dẫn theo vài người.

-Ta không hiểu sách lược thế nào, nhưng nếu Thánh Đế đã nói chỉ cần một vài người thì chỉ cần một vài người. Tôi thần không nên làm trái ý muốn của Thánh Đế.

Nãy giờ vẫn im lặng đứng nghe, Lương Nhan đột nhiên nói xen vào. Khánh Nhã nhìn cậu kinh ngạc. Ánh mắt Duệ Thanh lại bình tĩnh hơn, có vẻ như đang nghĩ về lời Lương Nhan. Rồi như đã hiểu ra, Duệ Thanh cúi đầu với Lương Nhan rồi quay qua Khánh Nhã.

-Đúng là vậy. Vì mãi nghĩ tới an nguy của bệ hạ nên thần đã quên mất thân phận của mình. Vậy thì, bệ hạ, xin hãy cho thần đi theo.

Duệ Thanh đang cúi đầu nên không thấy vẻ mặt khó xử của Khánh Nhã. Tuy nói không có nguy hiểm nhưng thật ra là có, bởi Khánh Nhã vốn định dọ thám quân trại của Khiết Đan.

-Khanh mới về nên nghỉ ngơi đi. Trẫm muốn khanh ở lại.

-Nếu không có gì nguy hiểm thì thần đi theo cũng đâu có sao.

Duệ Thanh nhất quyết không lui bước. Khánh Nhã không biết làm sao tháo gỡ tình thế hiện tại. Lúc ấy, tiếng của Lương Nhan lại vang lên.

-Biết cưỡi ngựa không?

Duệ Thanh gật đầu, Lương Nhan liền nói với Khánh Nhã.

-Nếu vậy thì cứ dẫn đi. Ngài chỉ cần bảo vệ ái đồng, ta sẽ bảo vệ ngài.

-Ái đồng...?

Duệ Thanh lẩm bẩm, gương mặt có muôn ngàn dấu hỏi. Thấy nguy hiểm, Khánh Nhã vội ho mấy tiếng, thu hút sự chú ý của cả hai.

-Biết rồi, cứ làm vậy đi.

Nói rồi, Khánh Nhã liền đẩy lưng Duệ Thanh, ý bảo đi thay đồ. Nhưng Duệ Thanh đã quay lại, nhìn Khánh Nhã dò xét.

-Bệ hạ sẽ đợi đúng không?

Rút kinh nghiệm từ chuyện lần trước, Duệ Thanh đợi cho đến lúc Khánh Nhã gật đầu mới bước đi.

Duệ Thanh vừa khuất bóng, Khánh Nhã ngồi phịch xuống trường kỉ, thở dài áo não.

-Trẫm không muốn để Duệ Thanh đi theo, nhưng khanh lại... Cuối cùng thì khanh định làm gì?

-Tại sao lại không muốn dẫn theo.

Giọng của Lương Nhan có chút khác lạ, Khánh Nhã ngẩng lên. Nhưng khi bốn mắt vừa giao nhau, Lương Nhan đã quay đi, trốn tránh. Điều này khiến Khánh Nhã rất khó hiểu.

-Nếu có chuyện gì, Duệ Thanh sẽ lấy thân mình làm khiên che cho trẫm. Dù được cứu nhưng vì vậy mà mất đi cậu ta, ta không thấy vui chút nào.

-Lúc này, ta đã nói, ngài chỉ cần bảo vệ ái đồng, dù có mất mạng, ta cũng sẽ bảo vệ cả hai người.

Lương Nhan vẫn tiếp tục lảng tránh. Khánh Nhã chợt thấy bất an. Tuy lời nói khiến lòng rất vui nhưng mất đi Lương Nhan như vậy, đối với Khánh Nhã, là một việc hoàn toàn không vui sướng gì.

Nhưng có một vấn đề phải giải quyết đầu tiên, đó là hai chữ “ ái đồng” của Lương Nhan. Nếu Duệ Thanh biết, nhất định sẽ sống chết phủ định và yêu cầu Khánh Nhã giải thích rõ ràng. Chuyện đó không ổn chút nào, bởi Khánh Nhã cần Duệ Thanh đóng vai ái đồng một thời gian nữa.

-Khanh đừng gọi Duệ Thanh là ái đồng nữa. Cậu ta sẽ không thích đâu.

-Được, ta sẽ không gọi cậu ấy như vậy nữa.

Khánh Nhã nhìn chăm chăm Lương Nhan để tìm chân ý. Khi này, Lương Nhan vẫn còn rất vui vẻ, còn có vẻ muốn hỏi rất nhiều. Nhưng sau khi thay đồ xong, mọi thứ lại thay đổi, trầm lặng, luôn lảng tránh ánh nhìn của Khánh Nhã. Dù đứng bên cạnh nhưng vẫn thấy rất xa xôi. Vậy mà lại nói sẽ bất chấp tính mạng bảo vệ an toàn cho Khánh Nhã.

Sự thay đổi của Lương Nhan khiến Khánh Nhã bất an, vừa suy nghĩ, vừa ra lệnh cho bọn cận vệ chuẩn bị.

12. Chương 12: Kị Mã

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Khi Duệ Thanh trở lại thì mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong. Mọi người đi về hướng mã trường. Vừa đi, Lương Nhan vừa nói chuyện với Duệ Thanh.

-Xin lỗi vì đã bắt cậu làm con tin. Tuy ta đã ra lệnh cho La Khẩn nhưng cậu không bị gì bất tiện chứ?

-Điện hạ không cần phải xin lỗi, ta đã được đối xử như một trọng khách.

-Dù vậy, bắt cậu làm con tin không phải là cách làm của một chính nhân. Còn nhiều cách để có thể thiết lập liên minh. Ta vẫn rất ân hận vì đã đối xử với cậu như vậy.

Một thái tử lại đi hạ mình xin lỗi thần tử của một nước khác, không phải là chuyện bình thường. Khánh Nhã đi bên cạnh cũng cảm thấy kính trọng. Nhưng ngược lại, nghĩ tới thái độ đối với mình lại thấy bất mãn.

Trong lúc sự bất mãn bắt đầu cháy trong lòng Khánh Nhã thì mã trường đã hiện ra phía trước. Vừa thấy Thánh Đế, mọi người liền cúi đầu thi lễ, tiếng tung hô vạn tuế vang lên khắp nơi.

Ngựa của Khánh Nhã khắp thân đen huyền, mượt mà, trên trán có một vết màu trắng, thoát nhìn như ngôi sao, dáng hùng dũng. Trong khi đó, ngựa được chuẩn bị cho Lương Nhan và Duệ Thanh thì rất hiền. Duệ Thanh liền leo lên ngựa. Lương Nhan phớt nhìn con ngựa nhỏ đang thông thả gặm cỏ trước mặt, không nói gì, đưa mắt nhìn khắp mã trường rồi bước đi.

-Lương Nhan?

-Khi có chuyện, con ngựa đó không giúp được gì cả.

Lương Nhan vẫn bước đi, chỉ quay đầu lại trả lời. Thấy vậy, Duệ Thanh lo lắng, thúc ngựa đến bên cạnh Khánh Nhã.

-Bệ hạ, ngài ấy định...

Vừa nói, Duệ Thanh vừa dõi mắt theo Lương Nhan. Khi thấy ánh mắt Lương Nhan dừng lại trên một con ngựa đứng giữa bãi, cậu không thốt nên lời.

-Lẽ nào ... là hân huyết mã...

Hân huyết mã là một giống ngựa thuần chủng, rất nổi tiếng. Thân ngựa to, chân dài rất chắc khỏe. Từ xưa đã được truyền tụng là có thể phóng thiên lý. Nhưng chỉ có điều, con ngựa nào cũng rất hung hăng, khó thuần, không thích bị người cưỡi.

Và bây giờ, giữa mã trường, một con hân huyết mã đang đứng, gõ móng xuống đất, thân không có yên cương. Lương Nhan bước thẳng đến chỗ con ngựa đó.

Mã đinh thấy vậy vội chạy đến ngăn cản. Lương Nhan không nói gì, đẩy mã đinh qua một bên, leo qua hàng rào, tiến đến gần chỗ con ngựa.

Đó là một con bạch mã. Thấy Lương Nhan đến gần, con ngựa ngược nhìn cảnh giác, chiếc bờm trắng dựng đứng. Móng ngựa miết trên cỏ, cỏ ngã rạp. Lương Nhan đến gần hơn, đã có thể chạm vào mình ngựa.

-Bệ hạ, tại sao không cản lại?

-Lương Nhan xuất thân từ dân tộc kị mã, là thái tử Đột Huyết, nên biết rõ phải làm gì.

Nhưng từ mắt ngựa đã phát ra sát khí. Tất cả những binh sĩ đứng gần đó bắt đầu nhón nháo. Có lẽ bởi họ không muốn thấy một nhan sắc mỹ lệ phải vùi dưới vó ngựa cuồng điên. Nhưng vì Khánh Nhã không nói gì nên binh sĩ cũng không thể manh động.

Khánh Nhã cũng biết đằng sau vẻ diêm lệ mong mang đó là một tính cách rất kiên cường. Nhưng đó là một loại ngựa rất hung hãn. Nếu như có chuyện, để có thể lập tức đến cứu, Khánh Nhã chăm chăm nhìn theo Lương Nhan.

Lương Nhan tiến đến gần con ngựa, nhanh chóng, nắm bướm trắng tinh rồi nhảy lên mình ngựa.

Ngựa cũng không chịu thua, lập tức đứng trên hai chân sau.

-Nguy hiểm.

Duyệt Thanh hét hoảng thét lên, định chạy đến thì một cánh tay đã ngăn lại

-Bệ hạ, xin hãy bỏ ra.

-Khanh có đến cũng chỉ gây rối thôi, nhìn xem, cậu ta không có rơi xuống.

Thật vậy, mặc dù con ngựa cố sức vùng vẫy, rồi đứng trên hai chân sau, nhưng vẫn không cách nào hất Lương Nhan xuống được. Lương Nhan, dù không có yên cương, chỉ dùng hai tay nắm chắc bướm ngựa, hai chân ép sát thân trắng tinh, nhưng đã khống chế được cuồng mã.

Thời gian trôi qua, một lúc sau, con ngựa đã đuối sức. Trên thân bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Đúng như cái tên, hân huyết mã, mồ hôi tuôn ra trên thân mang sắc hồng, thoát nhìn như máu.

-Thật khó tin...

Khi một ai đó vừa lăm bắm, con ngựa cũng dừng đứng một lần rồi buông xuống, dừng lại. Lương Nhan vượt vượt lớp lông mềm mại, khẽ thì thầm vài tiếng để đi về phía mọi người. Con ngựa, tuy không thích, mũi phì phò, nhưng đã không còn hung hăng như khi này. Lương Nhan lại vượt vượt cổ ngựa, khẽ húc nhẹ vào thân, dùng tay và chân điều khiển cho ngựa tiến về phía Khánh Nhã.

-Con ngựa này tốt hơn.

-Được, là do khanh đã thuần hóa.

Nói xong, liền ra lệnh cho mã đinh mang một bộ yên cương đến. Trong lúc đó, Lương Nhan cẩn thận lau sạch mồ hôi tuôn trên thân ngựa.

Khi thấy Lương Nhan cầm roi da, Khánh Nhã liền cười.

-Khanh lại biểu diễn cho trẫm xem đúng không?

Kí ức những ngày đầu lại trở về, nguyên vẹn, tươi mới.

-Roi da là vật bất ly thân.

Giọng Lương Nhan đánh lại. Khánh Nhã cũng không trêu ghẹo thêm. Mọi người lại tiến về phía tiền tuyến.

Duyệt Thanh phóng ngựa lên, đi ngang với Lương Nhan, bắt chuyện.

Khánh Nhã thấy thế, chau mày. Tuy đã nói với Lương Nhan về chuyện ái đồng nhưng vẫn chưa giải thích sự tình với Duyệt Thanh. Nếu như một trong hai người lỡ lời, khiến chuyện bại lộ, người gặp phiền phức sẽ là Khánh Nhã. Nhưng dù rất muốn tách hai người ra, Khánh Nhã vẫn không tìm ra được lý do hợp lý. Tuy vậy, điều khiến Khánh Nhã bức tức chính là quan hệ thân thiết của cả hai.

-Ta sẽ ghen đó.

Khánh Nhã vừa liếc nhìn, vừa lăm bắm.

Tiền tuyến hiện ra trước mắt. Từ trên cao, Khánh Nhã quan sát chiến binh của vương triều. Lương Nhan cũng thế. Những lúc suy nghĩ hay chăm chú vào điều gì, biểu cảm của Lương Nhan rất nghiêm trang, khiến vẻ đẹp cũng mang một màu sắc khác.

Ngày xưa, trong truyền thuyết, có một vị quân vương vì quá diễm lệ nên khi xuất trận khiến cho địch quân ngơ ngẩn, mất hết chiến khí. Khánh Nhã thâm nghĩ nếu Lương Nhan ra trận, biết đâu cũng sẽ có chuyện như vậy.

Khánh Nhã để tai nghe những câu chuyện, mệnh lệnh của binh sĩ. Hai mày chau lại. Nếu có gián điệp ở đây, không phải tin tức bí mật đều sẽ bị Khiết Đan biết hết sao. Khánh Nhã cảm thấy bất an, tức giận vì sự không phòng bị này. Không chỉ thế, sĩ khí cũng rất thấp.

Lương Nhan nhìn lương quân, quay sang Khánh Nhã.

-Có lẽ nên xem lại việc bố trí binh lính, phải thay đổi nhân tâm thì sẽ tốt hơn.

-Không thể chiến sao?

-Nếu đánh sẽ thua.

Trả lời xong, Lương Nhan lại chỉ về phía Khiết Đan.

-Tuy địch quân cũng có nhiều sơ hở nhưng rất cảnh giác đề phòng. Chỉ sự khác biệt đó cũng đủ làm nên thắng bại.

Khánh Nhã cũng nghĩ vậy. Những lời của Lương Nhan đã nói đúng vấn đề. Có lẽ khi ở Đột Huyết, Lương Nhan cũng đã từng là một tướng quân chỉ huy ngàn quân.

Khánh Nhã thúc ngựa, định xuống phía dưới. Duệ Thanh vội hốt hoảng chạy đến.

-Bệ hạ, không phải hướng đó. Đây là đường đến doanh trại Khiết Đan.

-Ta biết. Khanh chỉ cần ở phía sau.

Câu nói của Khánh Nhã đã báo cho Duệ Thanh biết ngay từ đầu Thánh Đế đã có ý định này.

-Bệ hạ, xin hãy trân trọng chính mình.

Khánh Nhã phát tay, rồi phóng ngựa đi. Lương Nhan liền nói với Duệ Thanh.

-Không cần phải lo lắng, Thánh Đế của cậu trước khi làm gì đều suy nghĩ cẩn trọng. Nếu có chuyện, ta nhất định sẽ bảo vệ tính mạng của ngài ấy.

Tuy Lương Nhan không nói lớn nhưng Khánh Nhã vẫn nghe rất rõ.

“Tại sao Lương Nhan lại đi biện hộ cho ta với Duệ Thanh?”

Khánh Nhã cảm thấy vô cùng kì lạ, lòng ngực cũng có gì rất khó chịu. Lương Nhan như đang cố trấn an Duệ Thanh, và cũng vì Duệ Thanh nên mới nói sẽ an toàn cho Thánh Đế.

“Duệ Thanh là ái đồng, lẽ nào lại không thấy khó chịu, không ganh ghét,...hay ít nhất là lảng tránh?”

Khánh Nhã buông một tiếng thở dài dài ca thán, rồi giật cương ngựa. Phía trước là doanh trại của Khiết Đan, nếu tiến gần hơn sẽ bị phát hiện.

-Ta muốn đến gần hơn chút nữa.

Khánh Nhã vừa dứt lời, không chỉ Duệ Thanh mà tất cả cận vệ theo hầu đều xanh mặt, đứng lại.

-Không được ư?

Khánh Nhã vốn rất muốn đi nhưng nghĩ lại Duệ Thanh cùng cận vệ theo hầu nên bỏ cuộc, quay ngựa lại. Lương Nhan lập tức tiến lên phía trước.

-Để ta đi, sẽ gặp nhau ở bìa rừng.

Nói rồi liền thúc mạnh vào mình ngựa, phóng nhanh về trước.

Khánh Nhã chưa kịp ngăn cản thì Lương Nhan đã phóng xa.

-Ồn ào.

Khánh Nhã lẩm bẩm rồi vội quay lại định đuổi theo nhưng Duệ Thanh và tất cả cận vệ đã dàn hàng trước mặt.

-Bệ hạ, điện hạ đã nói sẽ gặp ở bìa rừng. Chúng ta đi thôi.

Khánh Nhã nhìn theo bóng Lương Nhan, lòng đầy tức giận. Nếu có thể vươn tay đến đó, chắc chắn sẽ nắm cổ lôi về. Nhưng tất cả những gì có thể làm chỉ là đứng nhìn Lương Nhan ngày càng xa, lại thấy hối hận vì đã nói điều không nên nói. Khánh Nhã đứng yên khiến mọi người bối rối.

Quân Khiết Đan, khi thấy có những biến động lạ, bắt đầu cảnh giác, tay cầm vũ khí nhưng không có ý định tấn công.

Lương Nhan đến thật gần doanh trại Khiết Đan rồi đột nhiên lại rời xa, phóng ngựa song song. Không một mũi tên nào bay ra.

Khánh Nhã khẽ thở phào. Chắc chắn Lương Nhan đã dự đoán được hành động của Khiết Đan. Nhưng phía sau đã có người đuổi theo.

Khánh Nhã vội quay đầu ngựa, phóng đến nơi hẹn. Khi vừa đến bìa rừng, Khánh Nhã lập tức ra lệnh cho mọi người chuẩn bị cung tên.

Lương Nhan tách rời mấy tay truy thủ.

-Đúng là hân huyết mã...

Một cận vệ lẩm bẩm.

Giờ đây, người và ngựa như một, phóng thẳng về phía trước. Thấy vậy, Khánh Nhã bắt đầu thấy yên tâm. Chắc chắn Lương Nhan sẽ quay lại.

Mấy tay truy thủ đuổi không kịp, giương cung lên. Một loạt tên bay ra.

-Nguy hiểm.

Khi Khánh Nhã thét lên, Lương Nhan đã không còn trên ngựa.

-Đã té ư?

Vừa định chạy đến thì Lương Nhan lại xuất hiện trên lưng ngựa. Tốc độ vẫn không thay đổi. Khi tên vừa bắn ra, Lương Nhan đã thụp người xuống nên mấy mũi tên đã cắm thẳng vào những thân cây phía trước.

Một truy thủ lại chuẩn bị giương cung.

-Đừng hòng...

Khánh Nhã vừa nói xong liền lấy cung tên nhắm thẳng vào kẻ định bắn vào Lương Nhan. Một tiếng thét vang lên, một bóng người rơi xuống ngựa. Lúc đó, Lương Nhan cũng đã đến bìa rừng. Mọi người lập tức phóng ngựa theo sau Lương Nhan, về hướng doanh trại của cấm vệ quân.

Vừa vào doanh trại, mọi người đã bị một nhóm binh sĩ bao vây.

-Bỏ vũ khí xuống, Thánh Đế bệ hạ giá lâm.

Một cận vệ binh lớn tiếng. Tất cả binh sĩ đều hoảng hốt. Thấy vậy, đội trưởng vội phi ngựa tới.

-Có chuyện gì.

Một cận vệ liền lớn giọng trách mắng.

-Trước mặt Thánh Đế mà còn dám ngồi trên ngựa.

Đội trưởng hốt hoảng, leo xuống ngựa như té, quỳ trên đất, gai tay chấp lại. Các binh sĩ khác cũng bắt chước làm theo.

-Không sao. Bình thân. Ở đây là tiền tuyến, không cần mấy cái lễ nghi phiền phức đó.

Nghe vậy, mấy binh sĩ run rẩy đứng lên. Lần đầu tiên họ được thấy Thánh Đế gần đến vậy. Họ ngược nhìn người đang ngồi trên ngựa với ánh mắt vừa kính trọng, lại có chút sợ sệt. Còn Khánh Nhã lại nhìn họ rất hiền.

Thánh Đế dù đi bất cứ đâu cũng phải mang tốt lành đến cho những người xung quanh. Chính vì vậy, Khánh Nhã không thể để họ chết oan uổng. Chính vì vậy, cho dù tất cả các bá quan trong triều đều quyết liệt phản đối, anh cũng ra biên quan thị sát.

Mục đích đã đạt được. Bây giờ đều cần phải làm chính là nhanh chóng đi về, thiết lập đối sách, và thông báo với hoàng đế. Cho dù đã giao chính sự cho hoàng đế giải quyết nhưng nếu có vấn đề, nhất định không nhắm mắt làm ngơ. Không chỉ bây giờ mà sau này cũng vậy. Tuy không có tiền lệ, nhưng cái gì cũng phải có bắt đầu, và Khánh Nhã sẽ bắt đầu cho điều này.

-Nhờ có các khanh mà đất nước chúng ta không bị Khiết Đan xâm chiếm. Thay mặt bá tánh, trăm thành thật cảm tạ.

Khánh Nhã vừa dứt lời, tiếng hoan hô đã vang dội khắp nơi. Vừa lúc đó, bữa ăn được dọn ra. Khánh Nhã quyết định sẽ cùng ăn với tất cả binh sĩ. Nhưng vừa nghe vậy, đội trưởng lẫn tất cả binh lính đều rất hoang mang. Bởi vì các món ăn đều có mùi vị rất tệ, nếu không vừa miệng Thánh Đế, chỉ e tất cả các đầu bếp trong doanh trại sẽ bị chém đầu.

Khánh Nhã không phản nản gì về thức ăn nhưng đã ra lệnh phải chỉnh đốn lại bữa ăn của binh lính. Sau đó, khen ngợi và cảm tạ mọi người rồi trở về vương phủ.

Khi trở về An Lãn, tất cả các bá quá, mặt không còn sắc máu, ra nghênh đón. Họ chẳng khác nào đã bị đánh lừa. Tuy Khánh Nhã nổi tiếng về những hành động phóng túng nhưng chưa bao giờ độc hành độc đoán như lần này. Lúc nghe tin từ tiền tuyến, tất cả các bá quan đều vô cùng kinh ngạc.

-Mọi chuyện để sau.

Khánh Nhã phát tay, giải tán hàng bá quan đang đứng. Cận vệ binh không có tội gì cả. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ Thánh Đế. Và họ đã rất vất vả thực hiện nhiệm vụ đó, nên nếu bị khiển trách thì thật đáng thương.

Khánh Nhã khen thưởng họ rồi bước đi, nhưng khi thấy Lương Nhan không theo sau liền đứng lại.

-Lương Nhan, đi thôi.

-Ta muốn chăm sóc ngựa một chút. Có lẽ nó sẽ không để ai đến gần.

Lương Nhan vẫn tiếp tục lảng tránh ánh mắt của Khánh Nhã. Chăm sóc ngựa cũng chỉ là một lý do.

-Hiểu rồi, khi xong thì phải lập tức đến chỗ trăm.

Khánh Nhã nói xong liền bước đi, vẻ mặt không vui. Duệ Thanh và bá quan bước theo sau. Nhưng Khánh Nhã không về tắm thất mà đi về hướng chính đường.

-Thôi được, muốn nói gì thì nói đi, nhưng ngắn thôi, vì trăm rất mệt.

13. Chương 13: Hiểu Lâm

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Lương Nhan đã đặt tên cho con ngựa của mình là Bạch Quang. Đó là do khi phi nước đại, nhìn như một luồng ánh sáng màu trắng.

Trước khi xuất phát, nhìn con ngựa đã được chuẩn bị sẵn, lòng đầy bất mãn, lúc đó lại thấy con ngựa này. Tuy vẫn chưa được thuần hóa nhưng lại thấy vô cùng ưng ý, nên đã tự tay thuần hóa.

Đã một lần cùng vào nơi tử địa, nên cả hai đã trở thành một đôi bạn chiến. Lương Nhan vừa lau những giọt mồ hôi hồng thấm trên thân ngựa, vừa hi vọng sẽ được tiếp tục sử dụng. Sau khi cho ngựa ăn xong, cậu lại đi về phía nội phủ.

Vì không muốn chạm mặt Khánh Nhã nên Lương Nhan đã dành nhiều thời gian chăm sóc ngựa. Nhưng những công việc đó, dù làm một cách chậm chạp, tỉ mỉ đến cỡ nào, cũng phải có lúc kết thúc.

Lần đầu gặp mặt không có dịp tiếp xúc, nhưng khi này, trong lúc đi thị sát, Lương Nhan đã thấy rõ Duệ Thanh là một hảo hán. Không những thế, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho Khánh Nhã. Với tấm lòng trung thành như vậy, Duệ Thanh khiến Khánh Nhã cảm động cũng không phải là gì lạ. Và ánh mắt Khánh Nhã nhìn Duệ Thanh rất dịu dàng.

Khi thấy Khánh Nhã nhìn Duệ Thanh, không thể nào bình tĩnh. Khi cả hai nói chuyện với nhau, lại dễ tai nghe. Bản thân mình đã trở nên rất đáng ghét, tồi tệ.

Cho nên, vì Duệ Thanh, Lương Nhan đã quyết tâm bảo vệ Khánh Nhã. Cậu hi vọng có thể nhờ đó mà tâm hồn được thanh tẩy phần nào, không còn cảm thấy căm ghét một ai đó như bây giờ.

Khi Khánh Nhã nói muốn dò thám trại địch, Lương Nhan cũng đồng cảm. Nếu như biết tình hình quân Khiết Đan, có thể tìm ra sách lược để đối phó. Chính vì vậy đã thay Khánh Nhã, dò thám doanh trại Khiết Đan.

Đúng như Khánh Nhã nói, quân Khiết Đan cũng rất mỏi mệt, sĩ khí cũng xuống thấp, nhưng luôn đề cao cảnh giác. Quân của Hoa Vương Triều thì không chỉ mất hết sĩ khí mà còn rất lơ là cảnh giác, tin tức quân sự mà cứ truyền miệng như một câu chuyện ngoài chợ. Rõ ràng không thể chống lại Khiết Đan.

“Khánh Nhã sẽ làm sao đây?”

Vừa vào nội phủ, Lương Nhan đã gặp mấy đại thần đi theo Khánh Nhã lúc này. Bọn họ đều nhìn Lương Nhan với ánh mắt nghi ngờ, đầy ác ý. Có lẽ bởi vì họ nghĩ Lương Nhan đã dụ dỗ Thánh Đế tôn quý. Chỉ có Duệ Thanh là tươi cười bắt chuyện.

-Bệ hạ đang đợi.

“Tại sao?”

Lương Nhan trầm nghĩ.

“Duệ Thanh đã trở về, không lý nào lại đợi mình. Nhưng Duệ Thanh đang đi ra.”

Những suy nghĩ đó khiến Lương Nhan thấy hỗn loạn, rồi cũng vì thế mà đứng lại. Khi nhìn lại, Duệ Thanh cũng dừng chân bước, ngược nhìn như muốn hỏi : “sao vậy?”. Có lẽ vì nghĩ Lương Nhan muốn nói gì.

-Không, không có gì cả.

Lương Nhan trả lời thật ngắn rồi dậm bước đi, nhưng đổi ý nên quay lại. Trước khi lên tiếng, cậu kịp nhớ các bá quan vẫn còn đứng đó nên không hỏi gì. Lương Nhan nghĩ lát sau, khi Khánh Nhã gọi Duệ Thanh, phải tìm cách lảng tránh để không làm phiền hai người.

-Tên hoàng tử Đột Huyết... đồ bệnh hoạn... dám dụ dỗ bệ hạ...

Đối với trọng thần vương triều, bản thân là như vậy. Nhưng cũng không còn cách khác, Lương Nhan định xem như không nghe thấy thì một giọng nói vang lên.

-Lương Nhan điện hạ là người nói sẽ dù có hi sinh bản thân cũng sẽ bảo vệ an toàn cho bệ hạ, nói như vậy không phải rất thất lễ sao?

Lương Nhan im lặng bước đi, nhưng những lời của Duệ Thanh khiến lòng rất nặng.

“Không thể ghét...nhưng...rất ghét...”

Vừa nghĩ, vừa bước đi, không biết lúc nào đã đến trước cửa tấm thất của Khánh Nhã. Vẫn như mọi ngày, một nhóm cung nữ đã đợi sẵn từ lâu. Khánh Nhã vẫn chưa về phòng.

Nói đến tắm thất, Lương Nhan lại thắc mắc không biết có thể yêu cầu cung nữ chuẩn bị một phòng riêng cho mình. Duệ Thanh đã về, từ đây trở đi, đây sẽ là nơi cậu ta ra vào. Lương Nhan không muốn làm phiền hai người.

Những thủ hạ còn ở lại của Lương Nhan được sắp đặt sống trong một gian nhà bên ngoài phủ. Tất cả bọn họ đều muốn ở gần để hầu hạ, bảo vệ Lương Nhan nhưng cậu vẫn chưa hỏi Khánh Nhã điều này.

Khi cung nữ bắt đầu cởi chỉnh y, tổng quản la lên hoảng hốt.

-Không ổn rồi.

-Có chuyện gì?

Lương Nhan nhìn xuống tổng quản đang cúi người, giúp mình cởi thất lưng.

-Bẩm, không thấy bạch ngọc đâu hết.

Lương Nhan nhìn tay tổng quản, sợi dây ngũ sắc đã bị đứt, bạch ngọc đã rơi mất tự bao giờ. Đã biết là quốc bảo nên Lương Nhan thấy vô cùng khó xử, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể nhớ đã làm rơi ở đâu.

-Có lẽ đã mất trong lúc đi dạo thám. Không còn cách nào khác, ta sẽ tạ lỗi với Thánh Đế.

Lương Nhan vừa nói, vừa đi về phía phòng tắm.

“Không nói cũng không được, đã là quốc bảo thì cất trong bảo tàng không phải sẽ tốt hơn sao. Sao lại đưa ta làm gì.”

Đã chuẩn bị sẵn tâm lý nên Lương Nhan thấy có thể đối mặt với Khánh Nhã.

Sau khi tắm xong, cả người được thoa nước hoa. Khi được cung nữ giúp thay bạch dạ y, Lương Nhan thầm nghĩ đêm nay không cần phải làm vậy. Nhưng mọi chuyện vẫn diễn ra như mọi ngày. Thay đồ xong, Lương Nhan lại được dìu đến tắm đài của Khánh Nhã. Nhưng Lương Nhan lại đứng yên mà không ngồi xuống, rồi quay lưng ra bước ra ngoài.

-Xin hãy đợi một chút. Có chuyện gì vậy, bẩm điện hạ?

-Từ đêm nay trở đi, đây không phải là nơi nghỉ ngơi của ta. Duệ Thanh...

Lương Nhan cảm thấy có gì nghèn nghẹn, chỉ nghĩ đến những điều sẽ nói, ngực lại nhói đau. Nhưng sự ngập ngừng đó đã gây nên hiểu lầm. Gương mặt của tổng quản chợt tối sầm lại.

-Điện hạ bỏ mặc tâm ý của bệ hạ, mà định đến chỗ của Duệ Thanh đại nhân sao?

-Không, không phải vậy.

Trong lúc Lương Nhan đang tìm lời để nói thì tổng quản đã đứng thẳng dậy, mặt nghiêm lại, không còn vẻ dịu dàng, ôn nhu thường thấy.

-Vậy xin hãy đợi ở đây một lát, nô tì sẽ cho người đi hỏi ý bệ hạ.

Nói xong, liền quay qua tiểu cung nữ đứng bên cạnh.

-Không được nói nhiều, chỉ hỏi bệ hạ đêm nay điện hạ sẽ nghỉ ở đâu.

Tiểu cung nữ trước khi đi ra ngoài, lén liếc nhìn Lương Nhan, là một ánh nhìn sắc lạnh. Lương Nhan cảm thấy rất kì lạ.

-Xin mời điện hạ hãy ngồi xuống trước đã.

Nghe vậy, Lương Nhan miễn cưỡng ngồi xuống mép giường. Mọi người đều đã hiểu lầm. Nhưng Lương Nhan không tìm được lời giải thích nào cả, chỉ biết im lặng, đợi tiểu cung nữ quay lại.

Một lát sau, tiểu cung nữ đã quay lại.

-Bệ hạ nói điện hạ hãy ở đây đợi ngài.

“Vây chỉ còn cách hỏi trực tiếp”

Lương Nhan thầm nghĩ, tay bầu chặc cạnh giường.

Tổng quản nhìn Lương Nhan một lúc rồi cùng các cung nữ khác lui ra ngoài.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Khánh Nhã mãi vẫn không quay lại. Lương Nhan đột nhiên lại thấy rất mệt mỏi, hai mắt díp lại. Cậu ngã lưng xuống tấm đài, ý thức trở nên mơ hồ.

14. Chương 14: Bi Ai

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Trong lúc đang mơ màng, đột nhiên cả người bị kéo dậy, lắc mạnh.

-Cái...

Tuy vẫn còn mơ ngủ, nhưng do khoảng cách rất gần nên Lương Nhan thấy rõ gương mặt tức giận điên cuồng của Khánh Nhã.

-Sao vậy?

Vẻ ngơ ngạc của Lương Nhan khiến Khánh Nhã càng thêm tức giận. Lương Nhan, cả người bị giật dậy, rồi đột nhiên bị ném xuống giường, lưng đập mạnh. Nhưng nhờ lớp nệm dày nên không đau nhiều, chỉ là đột nhiên bị đối xử thô bạo nên thấy rất khó hiểu, đôi mày chau lại. Nhưng trong mắt Khánh Nhã, đó là thái độ phản kháng.

Khánh Nhã vươn tay, kéo thắt lưng của dạ y. Hai mép áo không còn gì giữ lại, mở phanh ra, Lương Nhan hốt hoảng, vội lấy tay giữ lại.

-Đợi...đợi chút...

Lương Nhan vội chống cự lại. Khánh Nhã liếc nhìn, mặt đỏ bừng vì giận dữ.

-Khanh không muốn ngủ ở đây đúng không. Sứ giải đã đi nên không còn cần trẫm chứ gì. Không phải đã đòi đến chỗ của Duệ Thanh sao?

-Không phải...

“Cuối cùng thì tiểu cung nữ đã nói gì? Chắc chắn đã dựng chuyện với Khánh Nhã.”

Lương Nhan tìm cách giải thích nhưng chưa kịp nói gì thì tiếng Khánh Nhã đã vang lên.

-Khanh là nô lệ của trẫm. Chính khanh đã thề như vậy. Không được chống lại trẫm.

-Nô lệ...

Đúng là vậy. Hình như dù Duệ Thanh trở về, liên minh được thành lập thì điều này vẫn không thay đổi.

Gương mặt Lương Nhan đanh lại, hướng mắt về Khánh Nhã. Điều đó khiến tâm trạng của Khánh Nhã càng tệ hơn, nắm cả hai tay Lương Nhan, khóa chặt trên đầu. Hai vạt áo không còn gì để giữ, phanh rộng ra, để lộ làn da trắng mịn.

Khi thấy Khánh Nhã định dùng thắt lưng trói hai tay lại, mặt Lương Nhan tái xanh. Đây không phải rất giống đêm đầu tiên sau, thật sự đã rất bi thảm. Nhưng lúc đó, vì bản thân đã bắt Duệ Thanh làm con tin, nên không còn cách nào khác.

Nhưng ngày qua ngày, những cử chỉ thô bạo đó đã biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng. Nếu Lương Nhan không chống cự, Khánh Nhã cũng không mạnh tay, cũng không còn đau đớn đến gần như không thở được. Tuy rất ngượng ngùng, cảm thấy kì lạ khi qua đêm cùng với Khánh Nhã, nhưng Lương Nhan đã bắt đầu quen với điều đó. Nhiều khi, một cảm giác rất ấm áp xuất hiện trong lòng.

Lẽ ra tất cả đã thay đổi. Không, có lẽ chỉ chính bản thân Lương Nhan cảm thấy điều đó.

-Không, đợi một chút. Không được trối. Hãy nghe ta giải thích.

Lương Nhan cổ giãy giữa hai tay, vừa nói. Nếu Khánh Nhã vì những lời thị phi của tiểu cung nữ, thì giải thích rõ ràng, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng nếu cứ hiểu lầm, rồi đối xử một cách thô bạo, khi hiểu rõ mọi chuyện, Khánh Nhã chắc chắn sẽ rất hối hận. Và lại, Duệ Thanh đã trở về, nếu Khánh Nhã còn tiếp tục ôm một nam nhân khác, chính là phản bội cậu ấy.

Gương mặt phong nhã của Duệ Thanh hiện lên trong tâm trí, Lương Nhan tự nói không được phép làm cậu ta đau lòng.

-Khanh còn định nói gì?

Vừa trối hay tay Lương Nhan vào cột giường, Khánh Nhã vừa hỏi một cách lạnh lùng. Có lẽ vì đã trối được Lương Nhan nên lòng có chút thỏa mãn, bắt đầu để tai nghe lời giải thích.

Lương Nhan bị trối cả hai cổ tay nên không cách nào sửa lại dạ y đã bị banh ra. Sau khi tắm xong, cung nữ đã thoa lên người Lương Nhan một lớp hương dầu khiến làn da trở nên rất mịn, thoảng hương. Mắt Khánh Nhã không rời khỏi phần da thịt bị lộ ra ngoài của Lương Nhan. Ánh mắt như muốn xuyên thấu, chạm tới nơi sâu nhất trong người.

-Bên cạnh ngài không phải đã có Duệ Thanh rồi sao? Cậu ta rất quan tâm đến ngài, đừng làm cậu ấy đau lòng.

Duệ Thanh, mỗi lần cái tên này phát ra từ miệng của Lương Nhan, gương mặt của Khánh Nhã lại tối sầm thêm một chút. Nhưng Lương Nhan lại không nhận thấy điều đó. Có lẽ cậu không nghĩ những lời nói của mình sẽ khắc sâu thêm sự nghi ngờ của Khánh Nhã. Và có một điều, Lương Nhan cũng không thể hiểu điều gì khiến Khánh Nhã giận nhất.

-Tất nhiên, Duệ Thanh là ái đồng, là người rất quan trọng, nên không thể đem ra làm món đồ chơi để thỏa mãn dục vọng. Điều này là nhiệm vụ của nô lệ.

Lời nói như mũi dao đâm thẳng vào tim Lương Nhan. Tất cả mọi cảm xúc cũng theo đó mà tan vỡ. Lương Nhan không thể thốt nên lời, chỉ có đôi môi mấp máy.

Bây giờ trái tim đang bị gì cũng không ý thức được. Chỉ có một điều rất rõ ràng đó là lồng ngực như bị ai bóp chặt đến nỗi không thể thở được.

Nhìn Lương Nhan, mắt mở to, không nói gì, ánh mắt Khánh Nhã bớt đi vẻ lạnh lùng. Có lẽ vì thấy Lương Nhan bị chấn động mạnh.

-Khanh chỉ cần ngoan ngoãn nằm trong lòng ta, cảm nhận thật nhiều là đủ. Người đã nói sẽ làm tất cả chính là Khanh. Đó không phải là hiệp định sao?

Lời Khánh Nhã như lưỡi dao, một lần nữa đâm sâu vào tim. Lương Nhan không chống cự nữa, buông lỏng cả người, nhắm mắt lại. Đôi môi mím lại.

Vì đã nhắm mắt nên Lương Nhan không biết sự khuất phục của mình đã khiến cho Khánh Nhã thỏa mãn hay chưa. Cậu nghe có tiếng đánh lưởi, cả người run lên rồi lại bất động như cũ. Đôi mắt vẫn không mở ra.

-Xem ra Khanh quyết chống đối tới cùng. Nếu vậy, trẫm cũng có cách.

“Không phải là chống đối. Chẳng phải ta đã buông xuôi, mặc cho ngài muốn làm gì sao?”

Những lời nói chực chờ bay ra, nhưng Lương Nhan đã cắn chặt môi, nén lại. Có lẽ vì nghĩ rằng bây giờ dù nói gì cũng vô ích, nên đã bỏ cuộc.

Bản thân là nô lệ, là nơi để thỏa mãn dục vọng, không phải là ái đồng được quý trọng. Nếu đã vậy, hãy nhanh chóng làm những gì muốn làm.

Thế nhưng, dù mang tâm trạng đó, cơ thể Lương Nhan vốn đã quen với những vuốt ve của bàn tay Khánh Nhã, nên khoái cảm cũng bắt đầu xuất hiện. Cằm bị nâng lên và một nụ hôn như muốn nuốt trọn tất cả. Chiếc lưỡi cử động thô bạo trong khoang miệng. Mỗi nơi chiếc lưỡi lướt qua đều tê cứng lại.

Dù bị đối xử thế này vẫn cảm giác được rất rõ ràng.

Lương Nhan nắm chặt hai bàn tay bị trói trên đầu. Tuyệt vọng khiến cho lòng ngực như bị đóng băng. Hai hạt đậu trên ngực bị đùa giỡn, trở nên mẫn cảm, mỗi khi tay hay môi Khánh Nhã chạm đến đều cứng lại. Khoái cảm cũng theo đó mà tuôn ra.

-Ou...

Bàn tay vuốt dọc sống lưng, rồi giữ chặt eo.

-Cho dù khanh có nói không nhưng cơ thể lại phủ nhận điều đó.

Nghe những lời của Khánh Nhã, Lương Nhan lại xiết chặt hai nắm tay.

-Chưa gì mà đã đầu hàng rồi sao. Thật sự rất quyến rũ.

Dù rất muốn nhưng không thể nào phản bác lại, vì sự thật là vậy. Là chính Khánh Nhã đã tái tạo lại cơ thể của Lương Nhan. Trong đầu, gương mặt của Duệ Thanh lại hiện lên, với nụ cười tươi tắn, ung dung.

Không thể để gương mặt ấy vương màu sắc bi thương. Ta sẽ chịu đựng tất cả để giữ lại nụ cười trong sáng đó.

-...Duệ Thanh...

Hai chữ này vừa thoát ra khỏi miệng của Lương Nhan đã thổi bùng ngọn lửa giận dữ trong Khánh Nhã. Anh nắm tóc cậu, giật mạnh.

-Không được gọi cái tên đó.

Bị nạt lớn, Lương Nhan cắn môi đến bật máu.

“Vì là thân nô lệ, là món đồ chơi để thỏa mãn dục vọng nên không được phép gọi tên ái đồng ư? Ngài giận vì điều đó sao?”

Lúc trưa, khi đi dạo thám doanh trại Khiết Đan, vẫn không có biểu hiện gì, vậy mà bây giờ lại nổi giận.

Sau khi bị giật mạnh đến nỗi cổ như bị gãy, Lương Nhan lại chờ những hình phạt tiếp theo. Cơ thể không hề bị tổn thương gì, chỉ là bị dày vò để thỏa mãn cơn giận, và dục vọng mãnh liệt của Khánh Nhã. Dù bản thân cũng muốn được giải phóng nhưng tất cả đều bị ngăn lại. Chỉ có trái tim bị rất nhiều những vết dao vô hình, đau đớn.

Bàn tay Khánh Nhã cử động lên xuống thật nhanh, nhưng nhất quyết không cho Lương Nhan được tự do, giải phóng nguồn nhiệt trong người.

Một bàn tay Khánh Nhã vuốt ve dần xuống phía dưới.

-Ah...a...a

Ngón tay cử động. Lương Nhan bị nhấn chìm trong cơn sóng khoái cảm đang dâng cao. Lý trí đã biến mất, thay vào đó là những tiếng rên như muốn đổ thêm dầu vào ngọn lửa trong Khánh Nhã. Mồ hôi túa ra, chạy thành những dòng nhỏ trên thân. Da dần tái xanh. Và dục vọng, gào thét đòi tự do. Nhưng dù cơ thể có vùng vẫy, có van xin thế nào cũng không được đáp ứng.

-Tại sao...

Vừa tiếp nhận Khánh Nhã, Lương Nhan run run hỏi. Cậu không hiểu tại sao bản thân lại bị dày vò đến thế này. Tuy đã nói là nô lệ, nhưng ngoại trừ đêm đầu tiên, Lương Nhan chưa bao giờ bị đối xử thô bạo như bây giờ.

Đôi mắt vẫn nhắm nãy giờ chợt mở ra. Lương Nhan nhìn thẳng vào Khánh Nhã bằng một ánh mắt rừng rưng.

-Ta...ta đã...làm gì...ngài...sao ngài...ah...giận...

Những từ ngữ đứt quãng, Lương Nhan đã không thể thở nổi. Miệng mở to như đang cố hớp lấy không khí. Thêm một ngón tay tăng lên, Khánh Nhã liếc nhìn Lương Nhan.

-Thật trơ trẽn, ở bên ta nhưng lại tưởng nhớ một nam nhân khác.

-...hả...nam nhân...?

Lương Nhan không hề nhớ có chuyện như vậy.

-Không...ư...có...ai...

-Ồn ào...

Khánh Nhã đột nhiên rút mấy ngón tay ra, rồi mặc cho cơn giận dữ, mạnh mẽ tiến sâu vào trong.

-Không được...dừng...lại...

Nỗi sợ hãi dâng lên, Lương Nhan đạp mạnh hai chân như muốn bỏ chạy. Nhưng Khánh Nhã đã nắm chặt một chân, giờ cao lên, rồi cứ thế mà tiến thẳng vào. Lương Nhan đau đớn đến nỗi hét không ra tiếng, chỉ có toàn thân run rẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Dù biết Lương Nhan rất đau đớn nhưng Khánh Nhã vẫn không nhệ tay, xuất nhập một cách cuồng loạn. Khánh Nhã phó mặc cho cơn giận, mãi miết đuổi theo đỉnh điểm của chính mình, tốc độ ngày càng nhanh.

Nhưng Lương Nhan thì hoàn toàn ngược lại. Cơ thể bị dày vò đến cứng lại, dục vọng bị đè nén. Hai tay vẫn bị trói chặt trên cột giường.

Thoáng sau, Lương Nhan cảm giác như có một dòng dung nham đang tuôn chảy bên trong mình. Nhờ vậy, Khánh Nhã đã bình tĩnh hơn một chút, ngồi dậy, nhìn xuống Lương Nhan. Nhưng bản thân vẫn còn nằm trong người Lương Nhan. Cậu cảm nhận rất rõ điều đó.

15. Chương 15: Vì Yêu

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

-Tại sao...?

Lương Nhan vừa thở gấp, vừa lặp lại câu hỏi khi nãy, do la hét liên tục, giọng nói vốn khàn khàn càng trở nên trầm thấp, tựa hồ còn nghẹn lại.

-Tại vì khanh đã yêu ái đồng của ta.

Khánh Nhã, có lẽ do thấy bản thân mình khi nãy đã quá mạnh tay, lòng thấy chút ân hận, nên cuối cùng đã trả lời. Từng chữ, từng chữ thoát ra chậm rãi, nhưng âm lượng lại ngày một nhỏ dần.

-Ta yêu ...ái đồng?

Sững sờ. Lương Nhan lắc đầu thật mạnh.

-Không có...không hề có chuyện đó.

-Trong lúc đi trinh thám, chẳng phải hai người đã nói chuyện rất ăn ý với nhau? Khi nãy, khanh còn gọi tên của Duệ Thanh. Khanh muốn đi đến chỗ Duệ Thanh nên không chịu ở đây chứ gì?

Lương Nhan sững người nghe từng lời, từng lời Khánh Nhã thốt ra, toàn những điều mà ngay cả nghĩ cậu cũng chưa từng thử.

-Không phải! Ta chưa bao giờ có tình cảm như vậy với Duệ Thanh - Lương Nhan lắc đầu, cố phủ định những điều vừa nghe thấy.

-Không phải Khanh đã nói với Duệ Thanh là sẽ bảo vệ ta sao? Nói vậy là để cậu ta yên lòng đúng không?

-...cái đó...

Lương Nhan không biết nên giải thích thế nào cho phải. Đúng là vì muốn Duệ Thanh an tâm nên đã nói vậy. Nhưng người mà dù cậu có phải hi sinh bản thân cũng phải bảo vệ đến cùng chính là Khánh Nhã.

-Ta đã nói là sẽ bảo vệ NGÀI.

Dù giọng nói đã bị khàn nhưng cậu vẫn cố gồng từng tiếng một, cố tình nhấn mạnh chữ cuối cùng.

Vừa nói, Lương Nhan vừa ngược mắt nhìn Khánh Nhã. Vẻ kiên quyết lộ rõ trong ánh mắt, kì thật không có chút dối gian. Khánh Nhã trong thoáng chốc giật mình, dường như bản thân chợt nhận ra có lẽ đã hiểu lầm. Nhìn xuống Lương Nhan, vẻ mặt lộ rõ vẻ ăn năn, như muốn nói “ta, đã sai rồi”.

Khánh Nhã nhanh chóng ngồi dậy, hướng bàn tay Lương Nhan, vội vàng cúi trối. Thấy cổ tay đối phương in hằn một lần đỏ, lòng có chút xót xa, Khánh Nhã nhẹ nhàng nắm lấy rồi khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Bị trối lâu khiến cho hai tay hiện giờ đã hoàn toàn tê dại, hai vai cũng vì thế mà mỗi nhừ, Lương Nhan dù rất muốn nhưng cũng chẳng thể nào rút tay lại được. Không thể cử động như ý muốn, bản thân cảm thấy khó chịu vô cùng.

-Xin lỗi, là vì ta đã ghen. Ta yêu Khanh nhưng lại nghĩ rằng Khanh thích ái đồng, nên bản thân đã không thể kiềm chế được.

Khánh Nhã vừa nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay Lương Nhan, vừa nhẹ giọng giải thích.

-Hả...?

Lương Nhan nhất thời bấn loạn.

Ghen? Yêu? Duệ Thanh là ái đồng. Nếu là vì ta có tình cảm với cậu ấy nên bị nổi giận thì còn có thể hiểu, nhưng Khánh Nhã, vì yêu nên ghen thì Lương Nhan ta không thể hiểu, cũng không thể nào tin được.

Thấy Lương Nhan đột nhiên im lặng, Khánh Nhã còn tưởng người ta đang oán trách mình nên vội ôm cái cơ thể đang rất yếu ớt đó vào lòng.

-Trẫm sẽ xin lỗi cho đến lúc Khanh không còn giận nữa. Xin lỗi! Lương Nhan, trẫm xin lỗi, nhưng đời này kiếp này Khanh tuyệt đối không được rời khỏi trẫm.

-Haha...

Lương Nhan đột nhiên bật cười. Tiếng cười hoàn toàn vô cảm, lại không mang chút sức lực nào.

Thân thể bị dày vò, rồi sau đó lại nghe nguyên nhân là do ghen tuông, dĩ nhiên không thể nào dễ dàng bỏ qua như thế. Người đã nói Duệ Thanh là ái đồng nên nếu chỉ để thỏa mãn dục vọng thì chỉ cần nô lệ là đủ chính là Khánh Nhã, ức hiếp kẻ yếu như thế mà gọi là yêu sao?

Lương Nhan thân là Thái tử Đột Huyết, địa vị tôn quý, tính tình cao ngạo lạnh lùng. Nhưng vì quê hương, để có thể liên minh với Hoa Vương Triều, đã chấp nhận nhún nhường. Dĩ nhiên, lúc đó cũng là vì biết bản thân đã dùng hạ sách, bắt Duệ Thanh làm con tin, nên mới cam tâm làm món đồ chơi trong tay Khánh Nhã. Mặc dù thời gian gần đây, quan hệ đã có nhiều biến chuyển, nhưng làm sao đến mức phải “ghen”. Có lẽ chỉ vì tâm trạng Người không tốt, đang bức bối mà thôi.

-Duệ Thanh không phải ái đồng sao?

Cuối cùng, Lương Nhan cũng lên tiếng. Khánh Nhã nhìn chăm chăm vào mắt cậu để dò chân ý, rồi mới ngáp ngừng trả lời.

-Không phải! Ta chưa bao giờ có ý nghĩ muốn ôm cậu ta trong tay cả, cũng chưa một lần triệu gọi đến long sàng. Vả lại, nếu làm vậy, cậu ta sẽ quỳ trên giường cả đêm mà giảng về luân thường đạo lý, về đạo vua tôi quân thần mất... Khanh xem, chỉ nghĩ thôi là đã muốn bỏ chạy rồi.

Nhìn người thoáng chốc Khánh Nhã run lên, Lương Nhan thấy vô cùng ngộ nghĩnh, rất đáng yêu. Nhưng ngấm lại lời vừa nghe, cũng là nam nhân, nhưng Duệ Thanh được quý trọng như vậy, còn bản thân bị đối xử chẳng khác gì một phi tần bình thường, trong lòng quả thật vô cùng bất mãn.

Ban đầu, vì nghĩ đến cổ hươu nên Lương Nhan đã dặn lòng phải nhẫn nhục, cố gắng chịu đựng dày vò. Dù gặp phải bất cứ chuyện gì, nhưng nếu chỉ hi sinh một thân này mà có thể thành lập liên minh, thì vẫn có thể ngẩng cao đầu mà sống. Dù bị đối xử như món đồ chơi nhưng không vì vậy mà để mất đi vẻ tôn nghiêm của một nam tử hán.

Nhưng nếu như chỉ vì ghen tuông mà bản thân phải chịu dày vò như vậy, dù chỉ là giỡn chơi chẳng nữa cũng không thể chấp nhận được.

Có lẽ đoán được suy nghĩ của Lương Nhan, Khánh Nhã đột nhiên đặt tay lên ngực cậu.

-Khi này chỉ có mình ta, bây giờ tới phiên Khanh.

-Không cần...dừng ...

Lương Nhan vẫn chưa lấy lại sức nên dù cố sức đẩy mạnh thế nào thì nhìn cũng không ra là đang chống cự. Thân người vẫn nằm trọn trong tay Khánh Nhã.

-Không sao, trầm sẽ làm cho Khanh vừa ý.

Có lẽ Khánh Nhã không biết rằng vấn đề không nằm ở đó. Cũng có thể anh biết, chỉ là không muốn thừa nhận, vì sợ rằng sẽ đánh mất Lương Nhan.

Dư vị của những vuốt ve khi này vẫn còn đọng lại trên cơ thể, nên khi ngón tay Khánh Nhã vừa chạm vào hai đầu ngực, chúng liền cương cứng cả lên. Nhưng cảm giác đó quả vô cùng dễ chịu, không đau đớn. Lương Nhan, dù nhắm mắt không nhìn, nhưng vẫn cảm nhận rõ từng cử động của ngón tay Khánh Nhã, kể cả khi móng tay nhẹ nhàng ấn xuống.

-Ừ...

Toàn thân như có một luồng điện chạy qua, đau nhưng rất dễ chịu. Cảm giác rõ ràng Khánh Nhã cạy trên da, vừa nóng lại vừa cứng.

-Không được dừng...

Lương Nhan không muốn bị Khánh Nhã ôm trong lòng nữa, to tiếng cự tuyệt, nhưng bản thân vị quân vương lại hoàn toàn không đếm xỉa gì đến câu khước từ đó cả.

Những vuốt ve, mơn trớn nơi bàn tay Khánh Nhã, rất nhanh, đã thổi bùng lên ngọn lửa trong người Lương Nhan. Dù lý trí thì vẫn kêu gào phản kháng nhưng cơ thể cậu đã bắt đầu phản ứng lại. Lạc cảm khiến cho cả thân người bỗng chốc ửng hồng.

-Không...buông ta...ra...

Lương Nhan dù vừa lắc đầu vừa cố gồng giọng chống cự nhưng vẫn không kết quả. Có lẽ khi vào tai Khánh Nhã, những chữ đó đã biến thành “thêm nữa”. Bởi giọng nói, pha lẫn tiếng thở gấp, đã hơi run, mang chút ngọt ngào, đầu xuân ý.

Bàn tay Khánh Nhã nhẹ nhàng lướt xuống phía dưới, vuốt ve xoa nắn phần hạ thể của Lương Nhan. Đôi môi cũng bắt đầu di chuyển theo hướng bàn tay, mỗi chỗ đi qua để lại những dấu đỏ, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng. Rồi đột nhiên, Lương Nhan thấy mình như đang rơi vào một hố sâu, nóng bức vô cùng, nhiệt lượng dâng đầy trong thân thể.

-A...

Lương Nhan vội chống hai tay, co người lại, hai chân đạp về phía trước, nhưng do hạ thân đã bị ép chặt, vô phương đứng dậy. Chiếc lười Khánh Nhã quỳ quệt, chuyển động không theo quy tắc, khiến Lương Nhan

thấy cả người như đang ngâm trong dung nham, nóng bức, ngột ngạt. Tất cả sức lực, vũ kỹ tựa hồ cũng bị tan chảy trong hơi nóng đó. Miệng không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ, tựa như lời gọi mời quyến rũ, thập phần mê hoặc.

Thứ lạc cảm này cuối cùng sẽ kéo dài đến khi nào, bản thân Lương Nhan tựa hồ đã dần mất đi ý thức.

Hai hàm răng cử động rất nhẹ nhàng như sợ làm tổn thương vật báu mà mình đang chạm tới. Tất cả nhiệt trong cơ thể đã đi đến tận cùng đỉnh điểm, gào thét được tự do, nhưng Khánh Nhã vẫn không kiên quyết không buông.

-Bỏ...ra...bỏ...

Lương Nhan đặt tay lên đầu Khánh Nhã, cố sức đẩy ra nhưng không tài nào làm được. Ngược lại còn làm cho Khánh Nhã chuyển động mạnh hơn.

-Áaaaa...

Dòng dung nham trong người Lương Nhan tuôn ra ào ạt. Khi lý trí bắt đầu hoạt động một cách bình thường, Lương Nhan biết Khánh Nhã đã chặn lại tất cả.

-Không...không thể nào - Lương Nhan nhìn Khánh Nhã đưa lưỡi liếm thứ dịch trắng còn vương lại trên môi, mặt tái xanh.

-Không ngon chút nào, nhưng vì đó là của khanh.

Trong lúc Lương Nhan còn đang á khẩu, Khánh Nhã đã nhấc một chân của cậu lên.

-Lần này cả hai chúng ta cùng đi.

Vừa nói, Khánh Nhã mạnh bạo tiến thẳng vào trong.

-Không, ta không muốn...

Hét lên, Lương Nhan lấy tay, dùng hết sức đẩy mạnh vào ngực Khánh Nhã.

-Không được cự tuyệt ta.

Ánh mắt Khánh Nhã vừa kiên quyết, lại thoáng chút dữ dội. Nét hung bạo khiến Lương Nhan trong vô thức đã thả lỏng người.

Vì ta yêu khanh...

vì ta ghen...

Nhưng chữ đó cứ xoay vòng trong tâm trí cậu. Mặc dù không thể nào tha thứ cho những gì Khánh Nhã đã làm nhưng tận sâu trong lòng lại nhen nhóm một chút vui mừng. Miệng tuy nói là không thích nhưng cơ thể lại rất sung sướng khi được vuốt ve.

Khánh Nhã nhẹ nhàng gỡ hai bàn tay còn đang bấu chặt trên ngực mình xuống, mỉm cười. Sau khi đã hoàn toàn tiến vào trong mật động, Khánh Nhã dừng lại một chút, quan sát phản ứng của Lương Nhan rồi mới nhẹ nhàng cử động. Chuyển động lần này rất mực dịu dàng, chậm rãi, so với vẻ dữ dội, độc đoán khi nãy quả thật không chút liên quan. Quả thật giống như đang ôm trong tay vật vô cùng trân quý, là người hẳn rất đối yêu thương.

Nhưng dù là vậy thì cũng không thể nào coi những gì xảy ra là chưa từng có.

Lương Nhan cố chấp, tự nhủ với lòng như vậy, hàm răng thoáng chốc nghiến chặt lại với nhau. Thế nhưng khoái cảm, không nghe lời, cứ tuôn trào theo từng chuyển động nơi Khánh Nhã.

-A...ta...a...

Lương Nhan vừa rên, vừa hơi nhấc người lên. Khánh Nhã cũng phối hợp theo đó mà điều chỉnh chính mình.

-Ừ...

Khi Lương Nhan không thể kiềm chế được nữa, Khánh Nhã cũng kêu lên một tiếng. Và dòng nhiệt đó lan rộng, tiến sâu vào trong cơ thể cậu. Ý thức trở nên mơ hồ, trắng xóa. Lương Nhan ước gì lúc này có thể ngất ngay đi thì tốt quá. Nhưng trời có chiều lòng người bao giờ, khi hơi thở cậu bắt đầu dịu lại, cảnh tượng trước mắt hiện lên thực rõ ràng.

Khánh Nhã nhẹ nhàng ngồi dậy, Lương Nhan, ngay lúc đó, gom tất cả chút sức lực còn sót lại trong người, giơ tay lên, giáng mạnh xuống. Một âm thanh chói chói vang lên. Khánh Nhã xoa xoa một bên má, nhìn chăm chăm vào người vừa giơ tay đánh mình.

-Đã hết giận chưa?

-Chỉ như vậy mà hết được sao? – Lương Nhan lập tức đáp lại, giọng khàn khàn đầy bất mãn.

-Nếu vậy, cứ đánh cho đến lúc khanh hết giận thì thôi. Từ khi lập quốc đến tận bây giờ, khanh là người đầu tiên dám đánh Thánh Đế đó.-Khánh Nhã tỉnh bơ đáp, lơ lửng hành động vô lễ ban nãy của Lương Nhan.

-Bây giờ tắm cho khanh đã, rồi chúng ta sẽ đi ngủ. - Khánh Nhã vừa nói, vừa nhắc bồng Lương Nhan lên.

-Bỏ ta xuống...

Khánh Nhã làm như không nghe thấy gì, chậm rãi bước về phía thang điện, không gọi đến cung nữ mà tự tay mình tắm rửa, lau mình cho Lương Nhan.

Khi cả hai quay lại, tắm đài đã được dọn dẹp sạch sẽ. Đặt Lương Nhan xuống đệm, nhẹ nhàng như sợ làm tổn thương vật báu, liền sau đó Khánh Nhã mới từ từ nằm xuống ngay bên cạnh.

Lương Nhan vừa nhích người ra xa đã bị bàn tay đối phương kéo lại, chưa kịp định thần thần thì đã nằm gọn trong lòng Khánh Nhã, trước mắt là một bờ ngực rộng, săn chắc. Đây là hình thể mà Lương Nhan từ nhỏ đã luôn mong có được. Cậu vẫn thường hay nghĩ, nếu bản thân cũng vạm vỡ, cao to như Khánh Nhã, thì có lẽ quan hệ giữa hai đã theo một hướng khác chứ không như bây giờ.

Dù cố sức đẩy ra hay vùng vẫy, cả người vẫn bị khóa chặt trong vòng tay Khánh Nhã, nên cuối cùng cậu đành an phận, ngoan ngoãn nằm yên.

Khi thấy Lương Nhan đã không còn chống cự nữa, Khánh Nhã mới đưa tay mân mê mái tóc vàng óng mượt, vuốt má, rồi nhẹ nhàng đặt những nụ hôn lên khuôn mặt thanh tú đó, như đang thưởng thức một bông hoa xinh đẹp. Một lát sau, Khánh Nhã bắt đầu thở đều, hai mắt cũng từ từ khép lại.

Lương Nhan nghĩ đây là cơ hội tốt, vừa cử động nhẹ thì hai cánh tay Khánh Nhã đã xiết chặt đến nỗi không thở được. Cậu lại đành an phận nằm im, áp tai vào lòng ngực, nghe từng nhịp thở, và chờ đợi.

16. Chương 16: Mất

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Lạnh.

Khánh Nhã giật mình tỉnh dậy.

Lương Nhan không có bên cạnh.

Khánh Nhã rõ ràng đã ôm thật chặt, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào giữ được người ở lại. Anh biết mình đã tổn thương cậu rất nhiều. Và những vết thương đó không dễ gì chữa lành chỉ trong một sớm một chiều. Nhưng anh vẫn tin rằng chỉ cần giữ cậu ấy bên cạnh mình, đem tấm lòng mình mà chân thành đối đãi thì nhất định sẽ có ngày mở được trái tim vốn đã đóng chặt của Lương Nhan.

Khánh Nhã kéo chăn qua một bên, ngồi dậy. Liền sau đó, đã có mấy thị quan tiến tới, đứng cạnh chờ hầu hạ.

-Lương Nhan đâu rồi?

Bị hỏi một câu bất ngờ, mấy thị quan chỉ biết trao cho nhau những cái nhìn ngỡ ngàng, bối rối. Cận vệ ngay lập tức bị triệu vào. Quả thật, vào lúc gần sáng, bọn họ có thấy Lương Nhan đi ra khỏi phòng, nhưng không ai ngăn lại. Nhiệm vụ của quân cận vệ chỉ là ngăn cản những kẻ khả nghi muốn tiếp cận Thánh Đế, còn những người vốn ở bên Khánh Nhã thì họ không có ý nghi ngờ, cũng như không có khả năng kiểm soát.

Khánh Nhã nghe xong sắc mặt đã muốn chuyển màu, bàn tay nắm chặt, đập mạnh xuống bàn.

-TÌM NGƯỜI VỀ ĐÂY!!!

Toàn bộ cận vệ quân lập tức được huy động, lục soát từng ngõ ngách trong vương phủ. Cuối cùng đã được tin Lương Nhan đang ở chỗ thủ hạ, đến lúc này Khánh Nhã mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Vội vàng tìm đến, nhưng người đã bỏ đi tự bao giờ.

Theo lời hạ nhân bẩm lại, khi trời mới tờ mờ sáng đã thấy Lương Nhan đến, vẻ mặt trầm mặc lạ lùng, cậu không nói gì nhiều, chỉ nằm nghỉ trên chiếc giường còn trống. Khi quân lính vừa rời khỏi, Lương Nhan liền ngồi dậy, bảo là ra ngoài đi dạo một chút.

-Tại sao không ai ngăn lại? Điện hạ đã đi đâu rồi?

Lương Nhan, rõ ràng là đang muốn tránh mặt anh. Suy nghĩ không hay nổi lên khiến cho Khánh Nhã không giữ được bình tĩnh vốn có, lớn giọng hỏi như đang trách mắng. Đám hạ nhân bị cơn giận của đế vương dọa cho mặt mày xanh mét, cắt không còn hột máu, nhưng tất cả đều chỉ biết lắc đầu, không ai hay Lương Nhan đã đi đâu cả.

Khánh Nhã quay người bước khỏi phòng, bàn tay đập mạnh vào cây cột trụ nơi hành lang, dùng cơn đau để trấn tĩnh bản thân mình.

-Lương Nhan, khanh rốt cục đã đi đâu...?

“Lẽ nào đã ra khỏi thành?”

Ý nghĩ vừa lóe lên, Khánh Nhã ngay lập tức cho người đi điều tra. Chỉ một lát sau, thị quan chạy về, vừa thở dốc vừa bẩm cáo: Lương Nhan đã cười hân huyết mã ra khỏi thành từ ban nãy.

-Đuổi theo!! Lập tức chuẩn bị ngựa cho ta.

Thị quan vừa về đến nơi, chưa kịp thở đã lại vội vã chạy đi phụng mệnh. Khánh Nhã cũng nhanh chân hướng đến mã trường. Thị quan đứng ngay bên cạnh, run run cất tiếng:

-Bệ hạ, bữa sáng đã chuẩn bị xong...

Nhưng chỉ có không khí im lặng đến đáng sợ đáp lời y. Khánh Nhã không nói không rằng, thoáng chốc đã mất hút sau ngã rẽ hành lang.

Vừa đặt chân đến mã trường, Khánh Nhã, hướng quân mã hỏi: “Khi đến đây, trông bộ dạng Lương Nhan thế nào?”. Thấy vẻ khấn trương cùng sắc mặt dọa người nơi Khánh Nhã, mã đinh sợ hãi vội tâu lại, khi đến, Lương Nhan chỉ mặc một bộ y phục rất đơn giản, bảo là muốn cười ngửa dạo một vòng.

-Khi tiểu nhân hỏi bao giờ người quay lại thì điện hạ chỉ nói là một canh giờ sau rồi lập tức phóng đi.

-Thật là vậy?

Khánh Nhã biết dù có nổi giận với tên mã đinh cũng chẳng thể thay đổi được gì nên chỉ nói vậy rồi ra lệnh chuẩn bị ngựa.

Vừa leo lên lưng ngựa, đang định phi khỏi mã trường, Khánh Nhã đã thấy bóng Duệ Thanh cùng cận vệ binh đang hốt hoảng chạy đến.

-Bệ hạ! Xin dừng bước!

Nhưng lần này, mặc kệ lời can ngăn của Duệ Thanh, Khánh Nhã không một lời thúc ngựa đi. Chỉ cần ý nghĩ Lương Nhan có thể sẽ một đi không quay lại, tâm trí anh đã không cách nào bình ổn được. Khánh Nhã không biết Lương Nhan đã đi hướng nào để mà đuổi theo, nhưng anh cũng chẳng thể bình tĩnh mà ngồi đợi được.

Khánh Nhã cứ chạy không màng phương hướng. Ở phía sau, Duệ Thanh và cận vệ binh đang vội vã thúc ngựa theo sau.

-Bệ hạ, nếu đi xa hơn sẽ rất nguy hiểm, xin người hãy quay ngựa lại - Duệ Thanh, mặt tái xanh, vội can ngăn. Có lẽ lúc này chỉ có lời của Duệ Thanh mới lọt được vào tai Khánh Nhã.

Quân vương nhìn lại, mới thấy thì ra mình đã đi con đường của ngày hôm qua, khi cùng Lương Nhan do thám doanh trại Khiết Đan. Thấy bản thân mình thật sự đã quá hồ đồ, đơn thương độc mã ra tiền tuyến, đến ngay sát trại địch mà không chút phòng bị gì.

Bật cười.

Chính bản thân anh cũng không ngờ mình cần người kia đến vậy, chỉ là mới không nhìn thấy gương mặt diễm lệ ấy thôi mà đã hoảng loạn đến mức này, rốt cục đã tự đánh mất lãnh đạm cùng tôn nghiêm của một bậc đế vương mất rồi.

-COI CHỪNG ĐẰNG SAU!! BỆ HẠ!!!

Khi Khánh Nhã vừa ghì cương, quay ngựa lại thì tiếng thét kinh hoàng của Duệ Thanh đã xé toạc cả không gian. Khánh Nhã thấy nơi bả vai đau nhói.

Thoáng chốc mặt đất rung chuyển, những tia chớp lóe lên, xé dọc bầu trời. Gió gào thét từng cơn cuồng nộ. Bởi Thánh Đế vốn là con trời, tổn thương Thánh Đế chính là xúc phạm thánh thần, khiến cho đất trời nổi cơn thịnh nộ. Tiếng sấm vang rền khắp không gian, mặt đất vẫn không ngừng rung chuyển. Một luồng tinh quang giáng xuống, kẻ dám cả gan ám sát Thánh Đế phải chịu sự trừng phạt của chư thần.

Rơi xuống khỏi mình ngựa, anh đưa mắt nhìn đuôi mũi tên đang cắm sâu trên bả vai mình. Trước khi mi mắt khép lại, trong đáy mắt tinh anh của đế vương, bầu trời vẫn đang bị xé ngang dọc bởi vô vàn tia chớp, mây đen vần vũ, gió quật mạnh, và bên tai vẫn nghe thấy tiếng đất gầm vang dội.

“Không sao, ta chẳng phải vẫn còn sống đây sao? Đừng kinh động!!”

Khánh Nhã trầm nghĩ, cảm giác như có một bàn tay run run đỡ lấy mình mình, rồi rất nhanh, tất cả chìm vào bóng tối.

-Bệ hạ...bệ hạ...

Tiếng ai gọi anh, xen lẫn tiếng khóc nức nở, quả thực rất ồn ào. Khánh Nhã nhíu mày, muốn quát kẻ kia im miệng, nhưng rốt cục không cách nào thốt ra lời, mắt cũng không mở nổi. Lòng đầy hoang mang, không hiểu bản thân rốt cục đã bị cái gì, đang định ngồi dậy thì sức nhớ ra mình đã bị trúng tên, Khánh Nhã đành khẽ buông một tiếng thở dài trong vô thức.

“Ngã ngựa...sau đó thì...không biết địa chấn đã dừng lại chưa?”

Khánh Nhã cố dùng ý thức để xem xét cơ thể, khi cảm thấy không có gì khác thường, đã bắt đầu yên tâm trở lại.

“Cũng may không bị thương nặng...”

Vừa thở phào nhẹ nhõm thì một cơn đau đớn không biết từ đâu truyền đến, lan truyền toàn cơ thể. Đau đến mức tưởng chừng không tài nào cử động được. Khánh Nhã, nặng nhọc hé mi mắt, rồi cất giọng –chỉ là thứ âm thanh khàn đục,lại nhỏ đến mức khó mà nghe thấy được.

-Duệ Thanh...

-Bệ hạ!

Vừa nghe tiếng gọi yếu ớt, Duệ Thanh vội vươn người tới.

-Ngài rốt cuộc đã chịu tỉnh rồi.

Thấy Khánh Nhã đã tỉnh, Duệ Thanh không nén được vui mừng, reo lên. Tất cả các thị quan, cung nữ đứng đó cũng lập tức thở phào như trút bỏ được gánh nặng trên vai.

-Nước...- Khánh Nhã thấy cổ họng mình lúc này khô đắng.

Duệ Thanh vội bưng một chén trà nhỏ, kề ngay miệng, cho Khánh Nhã uống từng chút một. Khi uống hết chén trà, thần trí anh dường như đã hoàn toàn tỉnh táo.

-Mọi việc ra sao rồi? Cơn thịnh nộ của thiên địa đã dừng lại chưa?

-Mọi việc đã ổn. Kẻ toan ám sát bệ hạ đã bị lôi thần trừng phạt. Đúng là ngu ngốc, không biết Thánh Đế là ai.- Duệ Thanh lạnh lùng nói, không chút cảm thương.

-Còn Lương Nhan?

Vừa nghe đến tên, vẻ mặt Duệ Thanh liền đanh lại, không biết nói sao, chỉ miễn cưỡng lắc đầu.

-Vậy ư?

Dưới lớp băng trắng, vết thương trên vai phải đau âm ỉ. Nhưng nỗi đau thể xác sao thể sánh bằng đau đớn ở trong tim. Mỗi lần nghĩ đến Lương Nhan đã bỏ đi, nghĩ đến bản thân mình đã phạm quá nhiều sai lầm khiến cho bóng hình yêu quý đó mãi mãi rời xa, Khánh Nhã lại thấy đau đến không thở được.

Thấy vẻ mặt không còn chút sinh khí của Khánh Nhã, Duệ Thanh nhẹ giọng:

-Về việc của điện hạ, vi thần có chuyện cần tâu. Nhưng trước hết, xin bệ hạ hãy cho thái y xem mạch.

-Tấu trình?

Nghe đến việc của Lương Nhan, vội vã ngồi dậy thì bị vết thương ngăn trở, một tiếng kêu thoát ra khỏi bờ môi nhột nhạt, Khánh Nhã đưa tay ôm vết thương còn đang rớm máu trên bả vai.

-Xin bệ hạ cẩn trọng, đừng cố dụng sức.

Thái y lo lắng, chạy tới xem xét lại vết thương

-Ngoài vết thương trên bả vai, bệ hạ còn bị ngoại thương ngã từ trên ngựa xuống. Người cần tuyệt đối tĩnh dưỡng một thời gian.- Vừa xem lại mạch chằm, thái y vừa giải thích, dặn dò kĩ càng rồi mới lui xuống.

Thái y vừa đi, Duệ Thanh ngay lập tức bị gọi đến.

-Trẫm đã ngoan ngoãn cho thái y xem mạch rồi. Khanh có chuyện gì thì nói mau đi.

Duệ Thanh thoáng ngần ngừ khó xử. Nhưng Khánh Nhã lại hỏi dồn dập khiến cậu không thể không mở lời. Bất đắc dĩ, Duệ Thanh đành cho tất cả mọi người lui xuống, khi trong phòng chỉ còn lại mình và Khánh Nhã, mới chậm rãi tấu trình. Nhưng từng lời từng lời Duệ Thanh thốt ra khiến Khánh Nhã không thể nào tin nổi.

-HỒ ĐỒ!! Khanh nói Lương Nhan là chủ mưu ám sát trẫm? Chuyện này không thể...

Do nói lớn tiếng, động đến vết thương, vai phải lại đau dữ dội, hơi thở như bị nghẹn lại.

-Bệ hạ, xin người đừng kích động, thái y nói người cần tĩnh dưỡng...

Duệ Thanh vội đưa tay đỡ thì đã bị Khánh Nhã thô bạo hất ra.

-Nếu Khanh muốn ta tĩnh dưỡng thì nhanh nói hết ra đi.

Về khó xử, Duệ Thanh chậm rãi thuật lại toàn bộ sự việc. Khi thấy Khánh Nhã trúng tên rồi ngã ngựa, cận vệ binh ngay lập tức chia làm hai, một nhóm ở lại hộ vệ, nhóm còn lại đuổi theo kẻ đã bắn tên. Khi đến nơi, hung thủ đã bị sét đánh cháy đen, nhưng trên tử thi lại tìm thấy bạch ngọc – nguyên vẹn không hề trầy xước.

-Là viên ngọc trẫm đã tặng cho Lương Nhan?

-Đúng là như vậy.

-Chỉ có thể mà đã gán cho Lương Nhan tội danh ám sát trẫm. Khanh trở nên hồ đồ như thế từ khi nào vậy?

Duệ Thanh vì câu nói của Khánh Nhã mà sững sờ trong thoáng chốc, một lát sau mới thấp giọng nói tiếp. Nguyên lai, việc Thánh Đế sủng hạnh Lương Nhan đã bị quân túc trực đồn ra ngoài, cho nên Lương Nhan vì vậy mà muốn ám sát Khánh Nhã cũng không có gì lạ.

-Bệ hạ, người đó là ai? Chính là thái tử Đột Huyết, một thân tôn nghiêm, kiêu ngạo lạnh lùng. Ngài nghĩ xem y có thể nhẫn nhục được bao lâu. Vì oán hận mà muốn ám sát bệ hạ cũng không có gì khó hiểu.

Những lời Duệ Thanh nói, lời nào cũng rất có lý, Khánh Nhã nhất thời không tìm ra bất cứ lý lẽ nào để biện minh cho Lương Nhan cả. Nghĩ đến chuyện cậu oán hận đến nỗi muốn giết mình, Khánh Nhã lại thấy trong lòng tuyệt vọng.

Nhưng nghĩ lại thì Khánh Nhã vẫn không thể tin, những việc mình làm đã tổn thương cậu đến nhường ấy.

Nhưng không tin thì sao chứ? Mọi chuyện đã chẳng thể nào cứu vãn, Lương Nhan giờ đã biến mất trong thế gian rộng lớn mất rồi...

Trong lúc bản thân chìm trong tuyệt vọng, không biết phải làm sao thì một tia sáng chợt lóe lên. Khánh Nhã ngay lập tức hỏi về thủ hạ của Lương Nhan. Nếu cậu thật sự là kẻ chủ mưu thì bọn họ cũng không tránh khỏi có liên quan.

-Thần đã cho người bắt giam tất cả vào đại lao. Bọn họ cũng không hề chống cự.

Nghe vậy, gương mặt Khánh Nhã thoáng chốc bừng sáng, không khỏi lộ ra nét vui mừng.

-Bọn họ vẫn còn ở đây. Vậy thì tốt!

Thấy Khánh Nhã vô duyên vô cớ bật cười đắc ý, Duệ Thanh không khỏi giật mình hoảng hốt.

-Bệ hạ định xử tử tất cả những kẻ vô tội đó sao?

-Không phải! Bọn họ vẫn còn ở đây tức là Lương Nhan không phải chủ mưu. Lương Nhan chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ mặc an nguy sống chết của những thủ hạ cậu ấy dẫn theo từ cố quốc đâu. Khanh mau cho người điều tra lại.

-Đúng là như vậy.

Duệ Thanh mỉm cười vâng mệnh, nét mặt cũng dần trở về vẻ hòa nhã vốn có.

-Có lẽ bọn họ cũng biết chủ nhân không phải là chủ mưu nên đã ngoan ngoãn chịu trói. Lương Nhan chắc cũng sắp trở về. Có lẽ điện hạ vẫn chưa hay biết chuyện gì cả.

Duệ Thanh vừa nghe, vừa gật gù, đột nhiên lại lo lắng ngược lên.

-Nhưng nếu thế khi trở về, điện hạ cũng sẽ bị bắt vào đại lao.

-Đành để cậu ấy chịu khổ một chút vậy!! Trong thời gian đó, phải nhanh chóng tìm ra kẻ đứng phía sau, có lẽ bọn chúng không chỉ muốn ám sát ta mà còn muốn đổ danh này lên đầu của Lương Nhan. Chính là nhất tiễn song điêu.

-Bệ hạ...

Khánh Nhã chậm rãi thuật lại: Lương Nhan đã từng nghi ngờ Khiết Đan có cho mật thám trà trộn trong triều đình.

-Mật thám ư...

-Không chỉ ở bên ta mà có thể ngay trong nội bộ thân tín bên cạnh Hoàng Đế nữa. Ám sát trẫm, gán tội cho Lương Nhan, chuyện này có thể phá hủy liên minh. Không chỉ vậy, biết đâu chúng còn can dự vào việc điều binh của Hoàng Đế. Khanh mau truyền lệnh của trẫm, lệnh cho Hình bộ bí mật điều tra việc này. Ngoài ra, từ đây trở đi, tất cả mọi việc đều phải bí mật mà làm, tuyệt đối không được để lộ tin tức.

-Thần sẽ cho tiến hành ngay lập tức.

Duệ Thanh nói xong liền lui ra, ý muốn để Khánh Nhã nghỉ ngơi, nhưng ngay sau đó bước chân của cậu đã vội vàng trở lại.

-Bệ hạ, Lương Nhan điện hạ đã trở về .

-Đã về rồi ư?

Gương mặt Khánh Nhã lập tức bừng sáng, miệng nở nụ cười tươi tắn.

-Nhưng như thần đã nói, phải bắt giam điện hạ ngay lập tức.

-Không sao, trong đại lao sẽ an toàn hơn. Khanh nhớ giải thích tất cả cho cậu ấy.

-Thần lãnh ý, có lẽ hung thủ sẽ ra tay trong ngục.

Nhưng Khánh Nhã hoàn toàn không chút lo lắng, từ tốn nói.

-Khi đến đại lao, Khanh hãy lên mang theo vũ khí cho bọn họ. Nếu bắt được hung thủ, tất cả mọi việc chẳng phải sẽ được giải quyết ổn thỏa sao?

-Thần tuân chỉ.

17. Chương 17: Chân Tình

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

-Các người muốn gì?

Lương Nhan trừng mắt ngó đám vệ binh đang bao vây mình.

Sau khi phi ngựa trên thảo nguyên mênh mông để giải tỏa bớt những uất ức, bị thương trong lòng, lúc Lương Nhan trở về mã trường thì đã quá giờ hẹn với mã đình. Vừa mới bước chân vào cửa vương phủ thì đã bị đối xử như kẻ đang mang trọng tội.

-Chúng tôi được lệnh phải bắt kẻ chủ mưu ám sát Thánh Đế.

Nghe đội trưởng cấm vệ quân đánh giọng giải thích , Lương Nhan vô cùng kinh ngạc. Nhưng trước khi kịp nghĩ đến việc mình đang bị buộc tội oan thì bốn chữ “ám sát Thánh Đế” đã đâm thẳng vào tim cậu.

“Không thể nào...Khánh Nhã đã...”

Lương Nhan thấy trước mặt tối sầm lại, thân người lão đảo. Vội chống tay, dựa vào bức tường bên cạnh, cậu, không tin vào điều mình vừa nghe thấy:

-...người... đã... bằng hà rồi sao?

Giọng nói run run, yếu ớt, đôi mắt vô tình để lộ nét ra bi thương cùng cực. Không nghe tiếng trả lời, Lương Nhan ngẩng đầu lên rồi cứ thế tiến bước về phía trước, mặc kệ những mũi thương sắc nhọn đang chia thẳng vào mình. Binh sĩ thấy vậy, vì đã được Duệ Thanh dẫn dò, sợ làm thương tổn đến Lương Nhan, không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng hạ thương xuống.

-MAU TRẢ LỜI TA!! - Lương Nhan quát lớn, phẫn nộ ngập tràn khuôn mặt.

-Người chỉ bị thương thôi.

Một giọng nói vang lên từ phía sau. Chỉ cần nghe thấy thế, cả thân người vô thức thả lỏng, Lương Nhan để cho thị vệ bắt đi mà không hề chống cự.

Lúc này, Lương Nhan không suy nghĩ bất kì điều gì trong đầu cả, chỉ vô thức lặp đi lặp lại không ngừng câu vừa nghe thấy: “Chỉ bị thương thôi! Khánh Nhã vẫn còn sống, vẫn còn sống, thật sự vẫn còn sống!”.

Lương Nhan bản thân vốn không tin một người có sức sống dồi dào như vậy lại có thể đột ngột băng hà. Nhưng Khánh Nhã cũng là người, thế nên một lúc nào đó cũng sẽ phải chết đi. Và cái “lúc nào đó” đó có thể là một năm sau, mười năm sau...nhưng cũng có thể là ngay ngày mai. Sống chết vốn là chuyện con người không tài nào kiểm soát được.

Đáng lẽ phải rất oán hận người đó mới đúng, đáng lẽ cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho những việc người đó đã làm...

Lương Nha không bỏ đi, vì dù rằng liên minh đã được thành lập nhưng từ đây về sau vẫn còn rất nhiều việc phải hợp tác với Khánh Nhã để giải quyết. Chính là vì vậy, cậu chỉ còn cách phi ngựa ra ngoài đi dạo hòng thay đổi tâm trạng, ít ra có thể khiến bản thân mình vui vẻ lên một chút.

Vậy mà tại sao khi nghe Khánh Nhã bị ám sát, trái tim Lương Nhan trong thoáng chốc đã bị bóp nghẹn lại; khi nghe tin người đó có chuyện, ngay chính cả việc hô hấp của bản thân cũng không màng tới...

Nếu Khánh Nhã thật sự chết đi... chỉ cần nghĩ vậy thôi, gương mặt Lương Nhan đã trắng không còn chút máu. Lần đầu tiên, cậu cảm nhận được Khánh Nhã thật sự rất quan trọng với mình. Ngồi trong ngục tối, tâm trí Lương Nhan không chút bận khoăn chút về oan án bản thân đang gánh chịu, cũng không mấy để tâm những trọng hình sẽ phải nếm trải sau này. Suy nghĩ của cậu, tâm trí của cậu, chỉ mang cái tên Khánh Nhã: không biết thương thế của người nặng nhẹ ra sao, có còn nguy hiểm nữa không. Rốt cuộc, vẫn không cách nào ngừng nghĩ về người đó.

Khi Duệ Thanh đến thăm, câu đầu tiên Lương Nhan hỏi cũng chính là về tình trạng vết thương của anh. Thoáng nghe câu hỏi, Duệ Thanh đã mỉm cười:

-Chỉ cần câu nói đó thôi cũng đủ để chứng minh điện hạ vô tội.

-Dĩ nhiên, ta không có làm chuyện đó.

-Bệ hạ chỉ bị thương ở vai, chắc sẽ đau đớn một thời gian nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Các thái y trong cung đều đang ngày đêm chăm sóc nên tin chắc người sẽ mau chóng khỏe lại thôi.

-Vậy ư? Thế thì tốt quá.

Khi thấy vẻ mặt Lương Nhan đã tạm yên tâm về Khánh Nhã, Duệ Thanh mới mở lời:

-Có kẻ muốn ám hại điện hạ. Vì thế chắc chắn bọn chúng sẽ ra tay ngay trong ngục. Bệ hạ muốn nhân cơ hội này vung một mẻ lưới tóm gọn bọn chúng.

Duệ Thanh mang theo tín vật của Khánh Nhã, đưa tay về phía trước. Lương Nhan nhìn thanh kiếm quen thuộc trong tay Duệ Thanh, lòng có chút kinh ngạc.

-Bệ hạ vẫn luôn mang theo nó bên người.

Chuôi kiếm được làm bằng vàng nguyên chất, có cấn ngọc. Lưỡi kiếm được rèn từ chính bạch cương thạch quý hiếm. Trước đây, Lương Nhan đã dùng nó khi múa trong tế vũ. Nó là tấc chân tình của đế vương dành cho cậu. Nắm chặt nó trong tay, cảm giác thật ấm áp vô cùng.

Một tay đưa thanh kiếm cất trong người, Lương Nhan hỏi Duệ Thanh:

-Hung thủ là người của Khiết Đan?

-Có lẽ vậy. Để tra rõ chân tướng, hy vọng điện hạ đừng giết chết bọn chúng

-Thế chẳng phải làm khó ta sao? Đúng là chẳng dễ dàng gì mà.

-Trước khi đến đây, hạ quan cũng đã đến chỗ của những thủ hạ của người, báo tin điện hạ bình an cũng như nhờ họ hợp sức khi cần.

-Thích khách thật sự sẽ đến chứ?

-Nếu biết tin bệ hạ cho điều tra sự việc, chúng nhất định sẽ đến. Ngoài ra, chúng cứ buộc tội điện hạ chính là bạch ngọc.

Duệ Thanh liền hỏi Lương Nhan chỗ để bạch ngọc, nhưng Lương Nhan chỉ lắc đầu: cậu đã đánh mất vật đó khi do thám doanh trại Khiết Đan.

-Nữ tổng quản có biết chuyện này.

-Hạ quan hiểu rồi.

Sau đó, Duệ Thanh còn dặn dò Lương Nhan một số chuyện rồi mới vội vã ra về.

Khi chỉ còn lại một mình, Lương Nhan ngả lưng trên chiếc giường rộng trong góc phòng giam, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm báu trong tay.

Trầm yêu khanh...

Lời Khánh Nhã vang vọng bên tai.

Mới đây thôi, lúc nghe ba tiếng này thốt ra từ miệng quân vương, trong đầu Lương Nhan chỉ là những lời phủ định, chỉ là sự nghi ngờ. Nhưng bây giờ...

Lương Nhan nghĩ bản thân đã một phần chấp nhận tình cảm của người đó mất rồi. Khi nghe tin tính mạng người đang như ngàn cân treo sợi tóc, thần trí Lương Nhan chỉ có thể dùng một từ “chấn động” mà miêu tả, và cái tình cảm vẫn bị cậu chôn sâu tận đáy lòng chốc lát đã vùng lên.

Thanh kiếm này ẩn chứa tình cảm của Khánh Nhã. Nếu đã là như vậy, Lương Nhan phải bắt thích khách bằng mọi giá, tuyệt đối không thể phụ tấm chân tình mà người dành cho cậu.

Đột nhiên, suy nghĩ của Lương Nhan hướng về thủ hạ: không biết La Khẩn đã đi đến đâu rồi. Nếu không có trở ngại gì, chắc đã về đến quê hương Đột Huyết. Có lẽ ai cũng khẳng định không thể nào đi nhanh như vậy được, nhưng đó là do họ không biết tài kỹ mã của người Đột Huyết mà thôi.

Trong một thoáng, trong đầu Lương Nhan thoáng hiện khung cảnh tương lai: bản thân mình chỉ huy quân Đột Huyết, cùng hợp lực với Khánh Nhã đẩy lùi binh lực Khiết Đan. Ngày đó chắc chắn không còn xa nữa.

Nghĩ một hồi, Lương Nhan lại nhớ đến người - Khánh Nhã. Đem thanh kiếm báu giấu vào trong áo, mắt Lương Nha khẽ nhắm:

“Đợi đó, ta nhất định sẽ bắt bọn chúng rồi đem đến trước mặt ngài.”

Cậu khẽ mỉm cười trong bóng tối.

Chợt, trong màn đêm nơi ngục tối thâm u, một nhân ảnh thoáng hiện.

-Lương Nhan.

Giật mình, nụ cười trên môi vụt tắt, Lương Nhan mở to mắt, xuyên thấu qua màn đêm thâm u, cố định dạng kẻ vừa gọi tên mình.

-Lê nào...

Là Khánh Nhã!

Người khoác hồ trên mình chiếc áo choàng, đứng bên ngoài chấn song nhà ngục. Trong ánh sáng mập mờ leo lét, Lương Nhan vẫn nhìn thấy rõ gương mặt Khánh Nhã in hằn vẻ xanh xao mệt mỏi. Lòng không khỏi xót xa, cậu vội ngồi dậy, chạy đến bên cửa ngục, nắm chặt lấy bàn tay người qua chấn song. Bàn tay người nóng quá! Khánh Nhã đang lên cơn sốt. Và dưới lớp áo choàng khoác hồ hững trên thân, lớp băng trắng trên vai lại một phen khiến lòng Lương Nhan đau xót.

-Ngài đến đây mà cũng được ư?

-Dĩ nhiên là không được rồi. Nhưng lũ người trong vương phủ ồn ào quá nên trẫm mới trốn đến đây. – Khánh Nhã trả lời, có vẻ không hài lòng lắm

-Ồn ào cũng là đương nhiên thôi. Tại sao ngài không ngoan ngoãn nằm tịnh dưỡng, đêm khuya chạy đến đây làm gì? – Lo lắng cho vết thương của anh, Lương Nhan lớn tiếng trách cứ.

-Sao khanh nữ lạnh lùng với trẫm thế cơ chứ. Trẫm vì ai mà đêm hôm phải mò tới đây chứ. Chẳng phải là vì khanh sao? Người ta chỉ muốn xin lỗi vì đã làm tổn thương khanh hết lần này đến lần khác, giờ lại vô duyên vô cớ nhốt khanh vào đây thế này. – Vừa nói, Khánh Nhã vừa xiết chặt bàn tay người đối diện, mong muốn có thể nói rõ tấm lòng mình.

-Xem như trẫm cầu xin khanh đấy, hãy ở bên cạnh trẫm...

Nhất thời kích động nên cử động có hơi quá, động đến vết thương trên vai phải, Khánh Nhã khẽ nhăn mặt vì cơn đau truyền đến. Thấy vẻ mặt đau đớn đó, Lương Nhan hốt hoảng, lập tức trả lời:

-Hiểu rồi...ta hiểu rồi! Chắc chắn là hiểu rồi, thế nên giờ ngài hãy về phòng nghỉ đi.

Lương Nhan không muốn Khánh Nhã tiếp tục ở đây chút nào, chỉ sợ rằng vết thương của anh sẽ nặng thêm. Khẽ đẩy nhẹ tay hàm ý bảo anh trở về. Anh, đã không màng vết thương, nửa đêm đếm tận nơi ngực thất âm u lạnh giá này thăm cậu, khiến bao oán hận trong lòng không biết đã tan biến tự bao giờ. Lương Nhan giờ đây chỉ chăm chăm lo cho vết thương trên vai của gã đế vương ngoan cố này mà thôi.

-Được rồi. Nhưng trẫm sẽ còn đến nữa.

Khánh Nhã từ tốn quay bước, cử động có phần chậm chạp, chứng tỏ vết thương trên vai người hấn đang đau dữ lắm. Đột nhiên, bước chân Khánh Nhã dừng hẳn lại:

-Khanh đã nhận được thanh kiếm của ta rồi chứ?

-Ừ, khi nãy Duệ Thanh vừa mang đến.

-Thích khách nhất định sẽ đến, trẫm đã dàn xếp ổn thỏa rồi. Tuy bên ngoài đã có người theo dõi nhưng không thể tùy tiện vào trong này được. Cho nên, không cần để ý lời Duệ Thanh, khanh cứ việc thẳng tay, không được để bản thân có chuyện gì, nghe chưa?

-Nếu đánh thẳng tay ngài nghĩ ta sẽ thắng chúng?

-Không phải nghĩ mà trẫm biết nhất định khanh sẽ làm được.

Khánh Nhã nói xong liền bước ra ngoài. Lương Nhan nhìn theo bóng người khuất dần, trong lòng giờ chỉ có một ước mong duy nhất: Thích khách à, người tới mau đi!

18. Chương 18: Hãy Ở Bên Trẫm

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Trời sắp sáng nhưng vẫn bên ngoài không có động tĩnh gì, Lương Nhan chỉ biết kiên nhẫn ngồi chờ trong bóng tối, lòng tràn ngập bất an. Đột nhiên một tiếng động nhỏ vang lên khiến cả người cậu cứng lại thủ thế, tay siết chặt hơn thanh bảo kiếm giấu phía sau lưng.

Không gian rất nhanh chóng trở về vẻ tĩnh lặng ban đầu nhưng Lương Nhan vẫn cảm nhận rõ, ẩn hiện trong không khí là một luồng sát khí đang tiến lại gần. Cố gắng giữ nhịp thở đều hòa, trong lòng chợt thấy vui vui.

Đột nhiên, một bóng đen hiện ra trước mắt, tay cầm trường thương, lao thẳng về phía Lương Nhan. Phản xạ nhanh chóng, Lương Nhan lập tức đưa thanh đoản kiếm ra đỡ. Nếu không có thanh kiếm này, có lẽ người cậu đã bị thanh trường thương kia xuyên thủng. Là thích khách, mà hấn có thể ngang nhiên mang trường thương vào đây, chắc chắn không thể là người thường.

Lương Nhan không hề nao núng, đỡ lấy mũi thương của thích khách. Lưỡi kiếm vốn làm bằng bạch cương thạch, nên sau cú va chạm nảy lửa, mũi thương lập tức gãy làm đôi. Thích khách theo quán tính lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay Lương Nhan, ngầm đánh giá.

-Là bạch cương thạch ư?

Thích khách lăm lăm một cách giận dữ, biết mình đã bị mắc bẫy, y quay người định bỏ chạy nhưng ngay lập tức đã bị một đám binh sĩ bao vây tứ phía. Gã nhanh chóng bị đè xuống nền đá ẩm ướt và lạnh lẽo, một thị vệ nhanh tay nhét vải vào miệng để đề phòng hắn cắn lưỡi tự sát. Sau khi đã khắc chế được tên thích khách, một thị vệ tiến về phía Lương Nhan, cung kính hỏi.

-Điện hạ có bị thương không ạ?

-Ta không sao.

Nghe vậy, vệ binh mới gật đầu, ra vẻ yên tâm.

-Xin điện hạ kiên nhẫn đợi. Một lát nữa sẽ có người đến đón.

Nói rồi, tên thị vệ quay đi, cùng những người khác áp giải thích khách ra ngoài. Đại lao, một lần nữa lại chìm vào im lặng. Lương Nhan ung dung ngả mình trên chiếc giường rom trong góc, chờ đợi, thầm nghĩ không biết khi nào mới có thể trở về - về bên Khánh Nhã.

Có lẽ do bận rộn việc điều tra xử lý tên thích khách, mãi tận chiều tối hôm sau mới có người đến đón Lương Nhan. Thủ lĩnh quân cấm vệ báo tin, thủ hạ của cậu cũng đã được thả ra, hiện đã quay về khu túc xá của hạ nhân.

Lương Nhan vừa nhủ thầm sẽ đến thăm họ sau, vừa theo người trở về tắm thất. Trên đường về, thấy người trong vương phủ, ai ai cũng tất bật ngược xuôi, dù không hỏi nhưng cậu biết: đó là chuẩn bị cho trận chiến sắp tới với Khiết Đan. Gã thích khách bị bắt đúng là người do hoàng đế Khiết Đan cài vào. Có lẽ Thánh Đế đã lợi dụng cái cơ này để khởi binh. Đó là điều Lương Nhan vẫn mong đợi, định bụng rằng khi gặp Khánh Nhã, sẽ xin người cho cậu được cùng ra trận.

Mãi suy nghĩ, không biết từ khi nào đã ở trong tấm cung của Thánh Đế. Tuy người không có ở đây, nhưng hương thơm quen thuộc vẫn phảng phất trong không khí, khiến cho tâm Lương Nhan thoáng chốc đã yên bình trở lại.

Cung nữ đã đợi sẵn trong phòng, vừa thấy Lương Nhan bước vào, vội thi lễ rồi đưa Lương Nhan đến thang điện. Khi quay lại phòng, vừa ngồi xuống, cánh cửa đã bật mở, Khánh Nhã cùng Duệ Thanh bước vào, dường như đang cùng tranh luận vấn đề gì đó. Từ lúc Khánh Nhã nói rõ thân phận của Duệ Thanh, Lương Nhan không còn cảm thấy khó chịu khi nhìn hai người đi bên nhau nữa. Cậu biết, Duệ Thanh đối với Khánh Nhã chỉ là sự trung thành tuyệt đối của thần tử, không hơn.

-Bệ hạ, xin hãy vì nhân dân, vì tương lai Hoa vương triều ta mà tịnh dưỡng. Thân chinh xuất trận bây giờ sẽ làm tình trạng vết thương xấu đi. Thái y mà nghe tin bệ hạ ra trận chắc chắn sẽ bị đả kích đến ngất xỉu mất.

Những lời nói của Duệ Thanh giờ đây đã hoàn toàn theo gió tan vào không khí, bởi từ lúc bước vào phòng, ánh mắt Khánh Nhã chỉ dừng ở một nơi duy nhất - Lương Nhan, hoàn toàn không để ý gì đến xung quanh cả, tựa như cả cái vũ trụ bao la này chỉ có hai người bọn họ. Lương Nhan cũng vậy, đã không còn lảng tránh ánh nhìn của Khánh Nhã. Duệ Thanh nhìn hai người, chỉ biết lắc đầu ngán ngấm, miễn cưỡng nhún vai rồi lui ra ngoài. Duệ Thanh biết, một khi Lương Nhan đã trở về, Khánh Nhã sẽ không ra ngoài làm loạn nữa mà sẽ ngoan ngoãn ở yên trong phòng tịnh dưỡng thôi.

-Lương Nhan...

Giọng nói vừa vui mừng, lại có phần tha thiết, nhớ mong. Lương Nhan vội đứng dậy, bước đến gần, rồi yên lặng mặc cho Khánh Nhã ôm chặt cậu vào lòng.

-Cuối cùng khanh cũng đã trở về rồi.

Đó chính là lời thốt ra từ tận đáy lòng. Lương Nhan dùng cả hai tay ôm lấy tấm thân vững chãi của Khánh Nhã, tuy nhiên không dám dụng lực vì sợ động tới vết thương, nên nhìn qua tưởng như chỉ là cái ôm hồ hững. Người Khánh Nhã giờ vẫn còn nóng hừng hực. Chẳng trách sao Duệ Thanh khi này lại lo lắng đến vật, thương thể của Khánh Nhã không nhẹ chút nào.

Lương Nhan lập tức buông tay, đẩy người hướng về phía tấm đài.

-Khanh cũng bảo ta phải tịnh dưỡng sao? - Khánh Nhã gượng cười rồi ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng vẫn bướng bỉnh để thêm một câu.

- Được thôi, nhưng khanh phải ở bên cạnh trầm. Hứa nhé!

Khánh Nhã nắm tay Lương Nhan kéo xuống. Lương Nhan không chống cự, chỉ mỉm cười rồi ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh.

-Nếu không bị thương trầm đã lập tức ôm lấy khanh rồi.

Nghe vậy, Lương Nhan chỉ biết bật cười.

-Nếu muốn vậy thì ngài hãy ngoan ngoãn ngồi nhà mà chữa thương đi.

-Khanh... không ghét trầm sao?

Người hỏi, giọng điệu cứ như một đứa trẻ mắc lỗi chờ trách phạt, Lương Nhan không khỏi cảm thấy cái con người này quả thật quá sức dễ thương, bèn thẳng thắn trả lời:

-Không ghét.

-Vậy là thích...

Khánh Nhã thì thầm, giọng nói vừa ẩn chứa hy vọng, lại có chút lo lắng bất an.

-Ừ, rất thích.

Thấy Lương Nhan trả lời ngay mà không cần suy nghĩ, Khánh Nhã có chút không hài lòng:

-Thật sự là thích sao? Không thể nào, với những gì trầm đã làm, đã đối xử với khanh, khanh không thể nào lại nói thích ta một cách dễ dàng như vậy. Có lẽ vì việc thành lập liên minh đã khiến khanh phải đổi lòng, nhưng Lương Nhan, trầm, tuyệt đối không cần thứ tình cảm đó

Khánh Nhã vừa thì thầm, vừa xiết vòng tay, ôm trọn Lương Nhan vào lòng, thật chặt. Nằm trong vòng tay ấy, cậu chỉ biết im lặng lắng nghe, lòng cảm thấy cái con người này thật là kì lạ, suy nghĩ cũng thật bất thường khiến cậu không tài nào theo kịp. Duy chỉ có một điều Lương Nhan hoàn toàn chắc chắn, đó là sự hối hận day dứt của anh về những việc đã xảy ra, còn cả thứ tình cảm chân thành khiến trái tim cậu như tan chảy.

-Thích hay ghét, để sau hãy nói được không. Bây giờ, ngài phải kể cho ta nghe tất cả: gián điệp đã bị bắt chưa? Hắn ta có phải là người của Khiết Đan không? Vì sao đột nhiên ngài lại đổi ý, chấp nhận liên minh với Đột Huyết ? Ngài hoàn toàn không thêm cho ta biết gì cả.

-Về chuyện liên minh thì thực ra trầm đã quyết định ngay từ đầu rồi. Lúc đó, khi nghe tin Duệ Thanh bị bắt, trầm quả thực vô cùng giận dữ, tuy nhiên khanh đã dùng chính bản thân mình để chuộc lại tất cả. Dù trầm có đối xử bất nhả thế nào, khanh tuyệt nhiên cũng không hề phản kháng, không hề nhụt chí, chẳng những thế còn rất chân thành múa khúc khải hoàn trong tế vũ. Mảnh đất Đột Huyết đã sinh ra và nười dưỡng được một con người như khanh, nên trầm tin đây sẽ là một đồng minh hiếm có.

Khánh Nhã vừa nói, vừa chăm chú nhìn gương mặt diễm lệ kề ngay trước mặt, ánh mắt đầy yêu thương. Lương Nhan nhất thời cả thẹn, cúi mặt xuống tránh ánh nhìn của người đối diện, vì trong lời nói rõ ràng có bao hàm cả ý tưởng thưởng bản thân.

-Ta hiểu rồi. Còn chuyện gián điệp?

Lương Nhan đột ngột thay đổi đề tài, Khánh Nhã nhanh chóng nhìn ra cảm giác của cậu, không khỏi nở nụ cười thật dịu dàng:

-Gián điệp không chỉ có một người.

Khánh Nhã liền từ từ kể lại mọi chuyện đã xảy ra trong thời gian Lương Nhan bị giam trong đại lao.

Gián điệp quả thật đã trà trộn vào vương triều từ lâu, là cận quan thân tín bên cạnh Hoàng Đế. Chính người này đã ngấm ngầm thu thông tin đồng thời chỉ huy những gián điệp khác. Trong suốt thời gian qua, rất nhiều những thông tin mật bị quân Khiết Đan nắm được.

Trong vương phủ cũng có gián điệp, chính là một trong những cung nữ hầu hạ bên cạnh Lương Nhan. Khi phát hiện thân phận thật sự của mỹ nhân cận kề Khánh Nhã, Khiết Đan lập tức cho rằng hai nước đã thành lập liên minh nên đã vội ra tay lập kế gán tội ám sát Thánh Đế cho Lương Nhan: vừa có thể khiến Hoa Vương Triều rối loạn, vừa có thể phá hủy liên minh.

Bạch ngọc cũng không phải do Lương Nhan bất cẩn đánh mất khi đi trình sát mà đã bị cung nữ giấu đi lúc thay đồ, rồi sau đó chuyển lại cho thích khách. Ngoài ra, cũng chính ả cung nữ này đã theo dõi thi phi, khiến Khánh Nhã ngày đó đã hiểu lầm chuyện của Lương Nhan.

Sau khi bắt được thích khách, toàn bộ gián điệp đang ẩn mình trong vương triều cũng đã bị truy ra. Và dĩ nhiên, Lương Nhan cũng được minh oan ngay sau đó. Ngoài ra, Khánh Nhã cũng lợi dụng sự việc này, tung tin Thánh Đế đã băng hà khiến quân tình Hoa Vương Triều rối loạn cho Khiết Đan.

-Nghe tin này, chắc chắn bọn chúng sẽ chuẩn bị khai chiến càng nhanh càng tốt. Trẫm đã cho điều quân, nhất định trận này phải diệt tận gốc ý đồ xâm lược của Khiết Đan.

Khánh Nhã vẫn không rời mắt khỏi Lương Nhan, cao giọng.

Nghe vậy, Lương Nhan thấy máu trong người như sôi sục, nhớ đến quân Khiết Đan bạo tàn man rợ đã bao lần đem quân xâm phạm Đột Huyết, gây cảnh lầm than, liền không do dự đem ý nguyện muốn xuất chinh nói với Khánh Nhã.

-Tuy thời gian cấp bách, không kịp xin viện quân từ Đột Huyết tới đây, nhưng, dù chỉ đem theo vài thủ hạ, ta vẫn muốn dựng chiến kì của Đột Huyết trong trận đánh này.

-Được thôi. Nhưng khanh phải ở bản trận cùng ta.

-Bản trận? Ngài định xuất chinh với vết thương này? - Lương Nhan bất ngờ bật dậy, chồm qua người Khánh Nhã.

-Đau...

Vết thương bị động, lại bắt đầu rỉ máu, Khánh Nhã vừa nhăn mặt kêu đau, vừa tranh thủ cơ hội choàng tay định ôm lấy Lương Nhan. Nhưng cậu không khoan nhượng, thẳng tay hất ra, hỏi tới:

-Trả lời ta đi.

-Dĩ nhiên. Biết gián điệp Khiết Đan lại chính là thân tín của mình, Hoàng Đế chịu đả kích không nhỏ, hiện giờ đã không còn chút ý chí nào, thử hỏi làm sao xuất trận. Thế nên trận chiến này chỉ có thể để trẫm chỉ huy thôi.

Khánh Nhã nói vô cùng có lí, Lương Nhan sững người, vẻ mặt suy tư, suy nghĩ trong chốc lát, vừa lo lắng nhìn lớp vải trắng trên vai phải, vừa hỏi:

-Ngài có thể lên ngựa không?

-Cuộc chiến đâu thể nào diễn ra ngay được. Bên phía Khiết Đan nhất định cũng phải chuẩn bị hết sức cẩn thận. Đến lúc đó, vết thương chắc cũng đã tạm lành, cưỡi ngựa không phải là vấn đề gì nghiêm trọng. Ngoài ra, còn có chiến xa cơ mà.

Khánh Nhã khẽ liếc Lương Nhan, mang theo hàm ý :” Khanh còn muốn can đảm?”

-Hiểu rồi.

Lương Nhan nằm xuống bên cạnh, lòng thầm nghĩ nếu có chuyện gì sẽ trở thành tay chân cho Khánh Nhã, thậm chí dùng thân làm khiên che cũng được.

Khánh Nhã chậm chạp luồn tay vòng dưới cổ Lương Nhan, ánh mắt như muốn hỏi :”có thể không”. Lương Nhan không nói gì, khẽ nhắc người , rồi gối đầu lên ngực trái. Khánh Nhã ôm cậu vào lòng, tay vuốt ve tấm lưng mịn màng, thì thầm luyến tiếc.

-Nếu không có vết thương này...

Nghe vậy, Lương Nhan bật cười, chồm người lên, hôn nhẹ lên môi Khánh Nhã.

-Vậy cứ xem như sự chờ đợi này là cách để tăng khoái lạc khi vết thương lành đi.

Lời nói cũng là lời hứa hẹn, khiến Khánh Nhã nhất thời ngỡ ngàng đến nỗi không thốt nên lời.

-bản trận : chỗ của chủ soái, là vị trí có thể quan sát rõ cục diện chiến trường.

-túc xá : chỗ trọ

19. Chương 19: Quyết Chiến (1)

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Thời gian thấm thoát, cuộc chiến đã cận kề trước mắt.

Vừa quan sát động tĩnh bên Khiết Đan, Khánh Nhã vừa bí mật điều binh. Ngay cả quân cảnh vệ trong thành An Lĩnh cũng được điều ra tiền tuyến. Nhưng để Khiết Đan không phát hiện, Khánh Nhã đã ra lệnh chia quân ra làm nhiều nhóm nhỏ, bí mật di chuyển ra khỏi thành.

Tuy Khánh Nhã không nghe lời khuyên can của mọi người, không chịu tịnh dưỡng, nhưng vết thương đã bắt đầu hồi phục. Mỗi lần thay băng, nhìn vết thương đang dần khép miệng, mọi người đều hoan hỉ. Nhưng vì không chịu nằm yên nên Khánh Nhã vẫn còn bị sốt. Có lẽ vì do quá mệt mỏi nên mỗi tối, khi vừa nằm xuống, Khánh Nhã liền ngủ say như chết, dù vậy, hai tay vẫn ôm chặt Lương Nhan trong lòng.

Lương Nhan và Duệ Thanh, tuy rất thấy vết thương đang hồi phục nhưng vẫn rất lo lắng cho sức khỏe Khánh Nhã. Nhưng cả hai đều biết, dù có nói gì cũng không thể cản được nên chỉ biết nhìn nhau thở dài.

Thủ hạ của Lương Nhan biết tin sẽ xuất chinh, vô cùng vui mừng, ngóng đợi từng ngày. Lương Nhan, vì để chỉ huy mọi người, vẫn thường ra vào túc xá, và lần nào cũng có Khánh Nhã đi theo. Khi thấy cậu bé định toan ám sát mình khi xem tạp kĩ ở chợ, Khánh Nhã kinh ngạc, quay qua nhìn tuyệt thế mỹ nhân bên cạnh.

-Lương Nhan, thì ra mọi việc là do khanh chủ mưu.

-Không phục sao?

Lương Nhan không biện hộ gì mà khoanh tay trước ngực, hất mặt nhìn lại.

-Đúng là có chút không phục...nhưng không sao... dù gì nhờ đó mà trẫm đã gặp khanh...nhưng trẫm cũng không cảm ơn đâu.

Lương Nhan nhìn Khánh Nhã nhăn nhó rồi gọi cậu bé đến gần.

-Đây là Ủy Diệp, rất nhanh nhẹn và khéo léo, là một người rất được việc.

Khánh Nhã liếc nhìn cậu bé đang quỳ trước mặt, phất tay cho phép đứng lên rồi quay qua Lương Nhan.

-Có vẻ như trẫm đang lẫn lộn trong lòng bàn tay khanh.

“Không biết ai lẫn trong tay ai”

Lương Nhan trầm nghĩ, rồi làm như không nghe thấy lời Khánh Nhã.

Khi mọi việc đã được an bài ổn thỏa, Khánh Nhã rời khỏi An Lân, bắt chập sức khỏe vẫn chưa hồi phục, và vết thương vẫn còn đau. Nét mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt. Lương Nhan cười bạch quang, theo sát bên cạnh.

Thánh Đế kì vẫn chưa được dựng lên. Khiết Đan vẫn tin rằng Thánh Đế đã chết.

Khi vừa đến mạc túc, Hoàng Đế đã đứng chờ tự bao giờ.

-Tất cả là do sự ngu muội của thần, khiến cho bá tánh phải chết thảm. Thần tự biết bản thân không thiếu tài vô lực, không thể điều binh khiển tướng, mọi việc xin nghe theo sắp đặt của bộ hạ.

Lương Nhan nhìn lão Hoàng Đế đang quỳ trước mặt Thánh Đế. Tuy tuổi tác đã cao nhưng vị Hoàng đế đến từ Tinh Quốc vẫn rất phương phi, nét mặt phúc hậu. Lương Nhan tin chắc, khi cuộc chiến kết thúc, tài năng trị quốc an dân của Hoàng Đế lại được phát huy.

Khánh Nhã đỡ Hoàng Đế đứng dậy.

-Vậy trăm cũng yên tâm phần nào.

Khánh Nhã trấn an Hoàng Đế, lại tỏ ý tín nhiệm. Trước trận chiến, giữa Thánh Đế và Hoàng Đế không thể có bất hòa. Hành động của Khánh Nhã và Hoàng Đế không chỉ xoa tan những nghi ngờ về sự bất tín nhiệm từ trước đến nay, mà còn có thể khiến Hoàng Đế khôi phục lại ý chí.

Hội nghị bàn về kế hoạch tác chiến liền được mở ra. Khánh Nhã chủ trương kế sách dương đông kích tây, dụ quân Khiết Đan vào sâu trong mai phục rồi dựng cờ Thánh Đế lên. Quân Khiết Đan sẽ hoảng loạn, dễ dàng bị công phá. Khánh Nhã không ngừng lại mà phân công nhiệm vụ cho từng người. Giọng điệu trầm ấm nhưng lại vô cùng mạnh mẽ khiến mọi người như thấy chiến thắng đã ở trước mắt.

Kể từ đời Thánh Đế đầu tiên đến nay, đây là lần thứ hai Thánh Đế Quân Kì được dựng lên. Sau khi trao chính cho Hoàng Đế, Thánh Đế đã không mặc chinh phục ra trận, chỉ ở lại đô thành. Việc Thánh Đế đích thân cầm quân ra trận đã thổi một luồng gió mát vào quân sĩ, nhờ vậy mà sĩ khí dâng cao.

Sau khi quyết định sáng hôm sau sẽ khai chiến, hội nghị kết thúc, mọi người vội vã trở về vị trí của mình.

Khi những bóng người xung quanh dần biến mất, cửa lều được buông xuống, Khánh Nhã liền đưa tay ra phía sau xoa xoa xương sống, rồi lại bóp bóp bả vai. Có lẽ vết thương lại đau. Lương Nhan bước đến gần, chạm vào người Khánh Nhã.

-Ngài lại bị sốt rồi, để ta gọi thái y.

Khánh Nhã định ngăn lại, nhưng cuối cùng lại để mặc Lương Nhan gọi thái y, có lẽ vì sợ nếu cứ gượng gượng, ngày mai không thể đứng dậy được thì tất cả đều trở thành bọt biển.

Lương Nhan nhìn Duệ Thanh đang rất lo lắng, khẽ gật đầu. Duệ Thanh liền bước ra ngoài. Thoáng chốc, một vị thái y tóc bạc vội vã bước vào. Sau khi bắt mạch, xem vết thương, thái y thở dài.

-Là do bộ hạ không chịu tịnh dưỡng. Nếu không cố quá sức, bộ hạ sẽ không bị sốt, vết thương cũng không đau nhức nữa.

Thái y vừa nói, vừa thay băng cho Khánh Nhã. Vết thương đã khép miệng, xem ra có thể vung kiếm được, nhưng nếu cử động sẽ bị đau.

-Nếu bây giờ trăm tịnh dưỡng thì vương triều sẽ sụp đổ.

-Vi thần hiểu nên sẽ cố hết sức mình.

Sau khi thay băng xong, căn dặn thêm vài điều, thái y liền lui ra ngoài.

-Nếu không bị đau nữa, trăm có thể ôm khanh rồi.

Thái y vừa biến mất sau cửa lều, Khánh Nhã liền vươn tay chạm vào Lương Nhan.

-Trong đầu ngài chỉ có điều đó thôi sao?

Giọng nói tuy có vẻ trách móc nhưng Lương Nhan vẫn ngoan ngoãn nép vào lòng Khánh Nhã. Thấy Lương Nhan không có vẻ chống cự, Khánh Nhã nở một nụ cười rất thỏa mãn.

-Ngày mai trăm nhất định sẽ thắng, có khanh bên cạnh, trăm không còn bất cứ phân vân gì cả.

Nghe vậy, Lương Nhan khẽ mỉm cười.

-Nếu vậy ta sẽ lấy ngài làm giải thưởng, lúc đó đừng lấy cớ vai bị đau mà từ chối.

-Trăm là giải thưởng ư? Được đó, ngày mai khanh nhất định phải thắng.

Khánh Nhã ôm chặt Lương Nhan vào lòng, bất động một lát.

Ngày mai không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Dù chiến thuật có tốt, sĩ khí dâng cao cũng không thể đảm bảo phần thắng. Biết đâu, ngày mai cả Khánh Nhã và Lương Nhan đều không còn trên thế gian này.

Nằm trong lòng Khánh Nhã, Lương Nhan cứ chấp chờn với muôn vàn suy nghĩ. Bên ngoài, trời đang dần sáng.

20. Chương 20: Quyết Chiến (2)

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Sáng sớm, khi mặt trời vẫn còn lấp lửng nơi chân mây, khắp doanh trại đã xôn xao, ánh lửa bập bùng khắp nơi. Khi mặt trời vừa lên, quân sĩ đã chuẩn bị xong, khiên giáp chỉnh tề. Cả bên quân Khiết Đan cũng vậy. Đây là cuộc quyết chiến của hai đại quân.

Cuối cùng thì chiến phong cũng bắt đầu thổi. Tiếng trống trận từ phía Khiết Đan vang lên. Quân và ngựa di chuyển theo đội hình vô cùng vững chắc. Đầu tiên là kỵ binh, rồi chiến xa, cuối cùng là bộ binh. Quân Khiết Đan tiến lên một cách mạnh mẽ.

Trong khi đó, phía Hoa Vương Triều thì ngược lại. Nghênh chiến với Khiết Đan chỉ là một đội kỵ binh yếu ớt. Đây chính là chiến thuật của Khánh Nhã, là miếng mồi dụ Khiết Đan vào sâu hơn nữa.

Đội kỵ quân của vương triều nhanh chóng bị Khiết Đan đánh tan, tháo chạy về phía sau. Quân Khiết Đan đuổi theo sát gót. Đột nhiên, đội kỵ binh biến mất. Cùng lúc đó, quân Khiết Đan bị trúng bẫy, tử thương vô số. Những truy binh còn lại vừa định mở đường máu rút lui thì lại bị trúng bẫy. Khiết Đan thấy vậy liền ra hiệu lui binh, tìm cách công phá, nhưng đã quá muộn.

Khi quân của Khiết Đan tiến sâu vào bên trong, quân của Hoa Vương Triều liền xuất hiện từ hai bên, xiết chặt vòng vây. Cùng lúc đó, Thánh Đế Quân Kỳ được dựng cao, phấp phới trong gió. Quân Khiết Đan đã hoang mang lại càng thêm hoang mang, đội hình hoàn toàn bị phá vỡ như Khánh Nhã đã dự đoán.

-Đồ bịp bợm.

Vua Khiết Đan đang ở chỉ quân sở cũng kinh ngạc nghiêng rằng. Tướng soái cũng sững người, không nói được gì.

Khánh Nhã, đang ở bản trận của cấm quân, đưa tay lên rồi lại hạ xuống.

-Tiến quân!

Tiếng hò reo vang lên từ bốn phía. Từng lớp, từng lớp quân dâng lên, bao vây bốn phía. Cờ Khiết Đan bị dày dưới vó ngựa của Hoa Vương triều. Một nhóm kỵ binh sống chết mở đường máu, tháo chạy về phía bản trận.

Lúc đó, cờ Đột Huyết bất ngờ xuất hiện, chặn đường tháo chạy của tàn binh. Người dẫn đầu là Lương Nhan, cười hân huyết mã, phóng đại, liên tiếp xạ tiễn. Quân Khiết Đan lại tử thương nhiều hơn.

-Đuổi theo tên Đột Huyết.

Mệnh lệnh được truyền ra, quân Khiết Đan liền đuổi theo Lương Nhan cùng các bộ hạ. Đội hình lại càng thêm rối loạn.

Dù vậy, vua Khiết Đan vẫn không truyền lệnh lui binh. Tiền quân bị rối loạn đã ảnh hưởng nhiều đến trung quân và hậu quân. Số binh sĩ tháo chạy ngày càng tăng.

Khánh Nhã hạ lệnh cho cấm quân đang bảo vệ Thánh Đế Quân Kì và bản chinh tiến lên. Chiến sa của Khánh Nhã bắt đầu di chuyển. Thấy vậy, Lương Nhan, liền quay ngựa lại, đi bên cạnh bảo vệ cho Khánh Nhã.

Ngồi trên chiến sa, Khánh Nhã nhú mày quan sát chiến cục, khi Lương Nhan đến bên cạnh cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi lại đưa mắt ra chiến trường.

Quân Khiết Đan bị bao vây khắp phía, đội hình rối loạn nhưng để tiêu diệt hết là chuyện không dễ dàng. Tuy quân lính bỏ chạy, khắp nơi đều hỗn loạn nhưng vẫn không hoàn toàn bị phá vỡ. Điều này là do vua Khiết Đan vẫn còn ngồi vững ở chỉ huy sở, xung quanh được bảo vệ bởi một đội quân tinh nhuệ nhất. Nếu quân của Hoa Vương triều nhất định công phá, chắn chắn sẽ gặp kháng cự dữ dội và bị tổn thất.

-Làm sao bây giờ?

Tiếng lẩm bẩm của Khánh Nhã chỉ có Lương Nhan nghe thấy. Cậu nhìn lại cục diện chiến trường, chợt bật cười. Lương Nhan hiểu điều Khánh Nhã đang nghĩ.

-Bắt vua Khiết Đan.

Tuy bên cạnh vua Khiết Đan có một đội cận vệ tinh nhuệ nhưng do các đội quân di chuyển liên tục đã tạo nên nhiều khoảng trống. Nếu theo đường đó, có thể tiến thẳng đến chỗ Đột Huyết Vương.

Lương Nhan nói xong liền phóng đi

-Đội đã, Lương Nhan... không thể đi một mình...

Khánh Nhã hốt hoảng, vội lên tiếng ngăn cản nhưng đã quá muộn. Lương Nhan một người một ngựa, băng qua bãi chiến trường hỗn loạn, phóng thẳng lên đỉnh cao nhất của bình nguyên, nơi Đột Huyết Vương đang ở.

Lương Nhan lao đi như một cơn gió. Tất cả những mũi giáo đâm ngang đều bị gạt phăng. Đột nhiên, bạch mã vọt lên, đứng bằng hai chân sau khiến những binh sĩ xung quang đều bị té ngã, rồi vừa chạm đất, lại lao đi như một mũi tên. Mái tóc buông dài, lấp lánh trong ánh mặt trời.

Bạch bào... bạch mã...mái tóc vàng óng mượt mà tung bay theo gió, đúng là một cảnh tượng hiếm thấy.

Khi đến gần bản trận của Khiết Đan, Lương Nhan cảm giác có ai đó đang đến gần bên cạnh, liền quay qua.

-Khánh Nhã! Tại sao ngài đến đây?

-Tại sao...lần đầu trăm nghe một câu chào hỏi như vậy, tất nhiên là đánh giặc rồi.

-Nhưng ngài là Thánh Đế...

Vì mang trọng thương nên đáng lẽ giờ này phải ngồi yên trong chiến sa, vậy mà lại lao ngựa như bay, khiến cho quân Khiết Đan đều phải nghi ngờ chuyện Thánh Đế bị thương.

-Trăm sẽ dùng một đám kết thúc cuộc chiến.

Khánh Nhã vừa nói, vừa cười với Lương Nhan như thách thức xem ai sẽ bắt được Khiết Đan Vương.

Nghe vậy, Lương Nhan thúc ngựa nhanh hơn như muốn nói : “còn lâu ta mới thua”, trong lòng dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Cậu hiểu vì mình đã một thân lao đi nên Khánh Nhã mới đuổi theo, vốn định bảo vệ nhưng cuối cùng lại được bảo vệ. Lương Nhan không có ý làm chuyện nguy hiểm nhưng nhìn từ bên ngoài, việc lao thẳng đến bản trận của Khiết Đan cũng như tự sát.

Nhưng chuyện nào ra chuyện đó. Lương Nhan muốn tự tay bắt sống vua Khiết Đan nên nắm chặt dây cương, cúi người sát lưng ngựa, để tăng tốc độ, thoáng chốc đã bỏ xa Khánh Nhã. Lương Nhan lợi dụng khoảng trống bên cạnh, lao vào, tiến đến trước mặt Khiết Đan Vương mà không có gì ngăn cản.

Cận vệ bảo vệ vua vô cùng kinh ngạc khi thấy Lương Nhan, lập tức ngăn cản.

-Người từ đâu chui ra!!!

Hành động bọn chúng rất nhanh nhưng Lương Nhan còn nhanh hơn gấp bội. Khi vừa đến trước gần, Lương Nhan liền quất mạnh roi da về phía vua Khiết Đan đang định bỏ chạy. Chiếc roi vút trong không khí, vươn dài, quần chặt lấy cổ vua Khiết Đan.

-Hự...

Chiếc cổ bị thít chặt, vua Khiết Đan chỉ kịp phát ra một tiếng rên rồi ngã nhào xuống. Lương Nhan liền giật mạnh chiếc roi da, rồi phi ngựa quay về. Vua Khiết Đan hai tay nắm chặt dây roi, bị kéo lê đi.

-Tên Đột Huyết

Những binh sĩ đang đứng đó liền đuổi theo Lương Nhan, nhưng Khánh Nhã đã xuất hiện, theo sau là cận vệ binh, đánh chặn bọn chúng.

Khiết Đan vương bị bắt, bản trận trở nên vô cùng hỗn loạn, binh lính nhốn nháo, hốt hoảng bỏ chạy. Những binh sĩ đang chiến đấu thấy thế, cũng vứt bỏ vũ khí mà tìm đường chạy. Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

21. Chương 21: Không Có Ở Đây!

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Khánh Nhã dùng Thánh Đế Quân Kỳ quật ngã cờ Khiết Đan rồi cắm cờ của mình lên thay, cả chiến trường vang lên tiếng reo hò mừng rỡ. Hoa Vương Triều đại thắng, quân Khiết Đan bỏ chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

Khánh Nhã bước đến gần Lương Nhan, mắt hai người không rời nhau. Dưới chân Lương Nhan, Khiết Đan Vương đang ngồi bệt dưới đất, thở hổn hển.

Lương Nhan đưa cán roi da cho Khánh Nhã.

-Như giao hẹn, ta đã bắt sống vua Khiết Đan.

Khánh Nhã không cầm lấy cán roi mà nhìn với ánh mắt tò mò, thú vị.

-làm sao mở ra?

Lương Nhan mỉm cười, quay nhẹ cổ tay, lập tức roi da đang quần chặt quanh cổ Khiết Đan Vương rời ra.

-Đúng là tuyệt kĩ.

Khánh Nhã nói xong liền đưa tay về phía vua Khiết Đan.

-Đứng dậy. Hoa Vương triều luôn đối xử tử tế với tù binh.

Vua Khiết Đan nghiêng rằng, căm thù nhìn quanh, rồi gạt tay Khánh Nhã ra, tự mình đứng dậy.

Khánh Nhã gọi người áp giải tù binh lên binh sa, rồi dặn dò phải canh chừng cẩn thận. Khi binh sĩ áp giải binh sa đi, Khánh Nhã quay lại, dang rộng hai tay, ôm chặt Lương Nhan.

-Trẫm xin khanh, sau này đừng làm mấy chuyện nguy hiểm nữa, thọ mệnh vua trẫm sẽ bị rút ngắn.

-Nếu hành động của ta khiến ngài tổn thọ thì hành động của ngài sẽ khiến mọi người tổn thọ đó. Nhưng mọi việc đã kết thúc, vậy là ổn.

Lương Nhan thu mình trong lòng Khánh Nhã, cảm giác hơi ấm quen thuộc rồi lại đẩy ra.

-Vẫn còn chuyện phải làm, ngài đi mau.

Vừa nói, Lương Nhan vừa chỉ ra phía cửa lều, nơi các tướng soái đang đứng chờ lệnh. Khánh Nhã nhìn bọn họ, thở dài, buông Lương Nhan ra, rồi bắt đầu hạ lệnh. Nhưng khi vừa thấy Lương Nhan leo lên ngựa, liền cất tiếng.

-Khanh đi đâu?

Việc trong cảnh binh đao mã loạn nhưng Khánh Nhã vẫn rất để tâm đến bản thân khiến Lương Nhan cảm thấy rất ấm áp.

-Ta cũng muốn đi xem thuộc hạ thế nào.

Nói rồi, Lương Nhan liền thúc ngực phóng đi, nhìn cảnh quân Khiết Đan thảm bại, rũ rượi rút binh, lòng không nén được vui mừng. Trước đây, nhìn cảnh cố hương bị Khiết Đan xâm chiếm, bách tính sống lầm than, Lương Nhan không khỏi đau lòng. Khiết Đan đã tâm sâu nặng, vì bạch cương thạch nên gây chiến với Hoa Vương Triều, vì mở rộng bờ cõi mà quyết tâm xâm lấn Đột Huyết. Trong tình thế đó, Đột Huyết đã quyết định phải liên minh với Hoa Vương Triều. Lương Nhan, trải qua một cuộc hành trình dài, chịu bao nhiêu uất ức, cuối cùng cũng đã chờ được ngày hôm nay.

Trên đường đi, Lương Nhan luôn nghe thấy những tiếng hò reo vang dội khắp nơi dành cho mình. Vừa vẫy tay đáp lại, Lương Nhan vừa bước vào doanh trại của Đột Huyết, liền thấy thủ hạ đang tập trung dưới quân kì.

-Điện hạ!

Ủy Diệp reo lên, chạy đến gần. Lương Nhan liền xuống ngựa.

-Mọi người không sao chứ?

-Tuy có người bị thương, nhưng tất cả đều bình an.

Trong trận chiến, việc bỏ mặc thuộc hạ, trở về bên Khánh Nhã khiến Lương Nhan thấy day dứt, nay nghe mọi người bình an, thấy nhẹ nhõm như đã trút được gánh nặng trên vai.

-Vây chuẩn bị rút quân.

Việc rút quân tốn nhiều thời gian, tất cả đều phải theo kế hoạch để tránh bị hỗn loạn bởi tổng số lượng quân các nước, trực diện quân của Hoàng Đế và cận vệ quân của Thánh Đế không phải là một con số nhỏ. Quân các nước tự rút về bản quốc, những người bị thương sẽ ở lại An Lãnh để điều trị. Khi Lương Nhan và mọi người về đến An Lãnh liền được dẫn đến nơi trị thương của các thương binh. Tất cả các đại phu trong thành đều được tập hợp về đây.

-Chiến tranh thật sự quá dã man.

Nhìn thương binh rên la đau đớn, lòng không khỏi cảm thương. Bất chợt Lương Nhan thấy Duệ Thanh đang đứng trong nhóm các đại phu.

-Duệ Thanh, cậu là đại phu sao?

Nghe có người gọi, Duệ Thanh liền quay lại, thấy Lương Nhan, bật cười rạng rỡ.

-Điện hạ không sao là tốt rồi.

-Ừ, đại khái là vậy...nhưng còn cậu...

-Phụ thân hạ quan là đại phu, từ nhỏ có theo cha học về y dược, nên đến đây giúp mọi người một tay.

-ra vậy.

-Còn bộ hạ?

-Không sao cả, chắc là sắp về đến rồi.

Lương Nhan vừa cười, vừa trả lời.

-Đúng là một tin đáng mừng.

Duyệt Thanh cười đáp lại rồi quay lại công việc đang dang dở.

Trở về túc xá, Lương Nhan cùng với thuộc hạ cởi bỏ khiên giáp, rửa sạch mồ hôi chiến chinh. Đó là những giây phút bình yên sau trận chiến. Mọi người lại tụ hợp với nhau, cùng nhau kể chiến công, rồi trêu đùa, chọc ghẹo. Tiếng cười hòa lẫn tiếng tí tách của những đóm lửa, vang khắp sân. Tất cả đều rất cao hứng. Nhưng Lương Nhan chợt thấy lòng mình trống trải, đơn độc đến lạ.

Khánh Nhã không có ở đây.

Liên minh đã được thành lập. Chẳng mấy chốc, Lương Nhan phải quay lại cố quốc. Lòng ngực nhói đau. Chia biệt lần này, cả đời cũng không thể tái ngộ.

Nghĩ vậy, Lương Nhan lại thấy giận chính mình, lẽ ra giờ này phải ở bên Khánh Nhã. Đã không còn nhiều thời gian, mỗi khắc bên nhau thật sự rất trân quý.

Thấy Lương Nhan đột ngột đứng lên, Ủy Diệp liền hỏi:

-Điện hạ sao vậy?

-Ta muốn đi dạo một lát, mọi người cứ vui chơi.

Nói xong, Lương Nhan liền rời khỏi túc xá.

Đêm nay, cả An Lân tràn ngập không khí tưng bừng. Mọi người ngồi bên những đóm lửa, cùng ăn uống, trò chuyện vui vẻ. Thấy Lương Nhan, tất cả đều cúi đầu chào kính trọng.

“Có vẻ như hôm nay ta đã trở thành anh hùng”

Lương Nhan khẽ mỉm cười, lắc đầu. Để không bị gọi lại, cậu chọn đường nhỏ, tối.

“Có lẽ Khánh Nhã đã hồi phủ.”

Vừa nghĩ, Lương Nhan vừa bước chân vào nội phủ, lập tức những tiếng gọi vang lên khắp nơi. Thoáng chốc, cậu đã bị bao vây bởi thị quan, cung nữ...Lương Nhan mở to mắt nhìn mọi người một cách khó hiểu, có vẻ như họ đang tìm mình. Tiếp sau đó, rất nhiều cận vệ binh cũng kéo tới, thấy Lương Nhan, ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Tất cả đều ướt đầm mồ hôi. Lương Nhan bắt đầu thấy lo lắng.

-Có chuyện gì?

Cận vệ trưởng liền bước tới.

-Không thấy điện hạ, bệ hạ ra lệnh cho tất cả mọi người phải đi tìm. Chúng thần đã chạy khắp nơi.

-Tất cả?

Nghe Lương Nhan hỏi, cận vệ trưởng gật đầu.

-Tất cả những người đang làm việc trong vương phủ, cận vệ binh, thị quan, thị thần, cung nữ...không sót một ai.

-Lại nữa, ta đã nói là đến chỗ thuộc hạ rồi mà.

-Cuối cùng điện hạ đã về là có thể an tâm rồi, xin mời theo lối này.

Cận vệ trưởng liền dẫn Lương Nhan đi về hướng tấm thất của Khánh Nhã.

22. Chương 22: Phần Thưởng

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Nhìn thấy Lương Nhan bước vào , Khánh Nhã mới an tâm ngồi xuống trường kỉ.

-Tốt quá, khanh đã về rồi...

Nghe câu nói thầm thốt ra từ miệng Khánh Nhã, Lương Nhan không khỏi bật cười. Có vẻ như Khánh Nhã nghĩ rằng vì muốn tránh mặt anh nên Lương Nhan lại không nói không rằng mà bỏ đi như mấy bữa trước.

-Có chuyện gì vậy?

Khánh Nhã phát tay, tất cả cung nhân liền lui ra ngoài. Lương Nhan với tay rót rượu ra chiếc ly nhỏ trên bàn rồi uống cạn. Vừa đặt ly xuống, cậu liền thấy hai cánh tay anh vòng qua eo, rồi cả người bị ôm chặt từ phía sau.

-Lương Nhan...

Giọng nói cất lên, dịu dàng và tha thiết, ẩn chứa thật nhiều những yêu thương, mong nhớ. Lương Nhan nường theo đó mà ngả người về phía sau, dựa vào bờ ngực vững chắc của anh.

Cậu cảm nhận rất rõ từng nhịp tim của Khánh Nhã, ngày càng nhanh, ngày càng mạnh. Cái cảm giác đó thật rõ ràng, rõ đến nỗi khiến cho trái tim Lương Nhan cũng vô thức mà hòa theo đập cùng một nhịp.

-Đã thắng trận, khải hoàn trở về rồi nhưng trầm chờ mãi mà không thấy khanh đến nhận thưởng.

-Nhưng cũng đâu cần tổng động viên mọi người đi tìm như vậy. Ta đã nói là đến chỗ thuộc hạ rồi mà.

Giọng nói rõ ràng hàm chứa ba phần trách móc, khiến Khánh Nhã khẽ thở dài.

-Trẫm đã cho người đến đó tìm nhưng không thấy khanh đâu cả. Tuy Duệ Thanh nói có gặp khanh nhưng cũng đã qua mấy canh giờ rồi. Cho nên trẫm tưởng khanh lại đi đâu mất...

-Nói chung là ngài không tin ta.

-Không phải là không tin, chỉ là...không có khanh bên cạnh, trẫm không tài nào yên tâm được.

Nghe lời thú nhận của đối phương, Lương Nhan đương nhiên vô cùng hạnh phúc; nhưng, bất giác nghĩ đến lúc phải chia tay, lòng lại chột nhối đau.

-Giờ chẳng phải ta đã ở đây rồi sao.

Nói rồi, Lương Nhan quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Khánh Nhã.

-Đôi mắt ngài đen như trời đêm thăm thẳm.

-Còn mắt khanh thì xanh biếc như nước hồ thu.

-Ta không có gì để cho ngài đâu.

Vừa nói, Lương Nhan vừa đẩy Khánh Nhã ra, đi về phía tấm đài.

-Nếu ngài đã có lòng ban thưởng, ta cũng không từ chối. Sao vậy? Hối hận rồi đúng không?

Lương Nhan cởi trường bào rồi chậm rãi ngồi xuống. Khánh Nhã bước đến, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt đang dần ửng hồng của Lương Nhan, khiến dung mạo đã diễm lệ lại càng thêm phần mị hoặc

-Lương Nhan.

Khánh Nhã nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, khẽ hôn lên đôi môi xinh đẹp, luyến tiếc rời đi, bàn tay luồn sâu vào mái tóc mượt mà, tận hưởng cảm giác dịu mát khi những sợi tóc mềm theo kẽ tay mà tuôn chảy.

Thấy Khánh Nhã cứ nhìn mình mãi không rời mắt, Lương Nhan chợt thấy thẹn trong lòng, vừa định bụng gạt bàn tay đang mơn trớn mái tóc mình thì đã bị Khánh Nhã nắm chặt lấy tay.

-Mặt ta có dính gì sao?

-Rõ ràng là gương mặt của một nam nhân, vậy mà sao lúc đầu ta lại nhầm tưởng là của một cô gái. Thật không hiểu nổi.

-Thế ai là người cứ một hai bắt ta giả gái bằng được vậy.

Lương Nhan vờ trách.

-Lúc đó, Khanh thật sự rất đẹp.

Khánh Nhã trả lời, bàn tay vuốt nhẹ một bên má Lương Nhan.

-Không sợ bị người ta nói là háo sắc ư?

Lương Nhan vốn chỉ định trêu chọc nhưng Khánh Nhã lại gạt đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

-Vì ta yêu Khanh nhiều đến nỗi không biết phải làm sao.

Đột nhiên nghe những lời này, Lương Nhan không khỏi bối rối, hai má đỏ ửng lên.

-Ngài...buông ta ra

Lương Nhan vùng vẫy, dùng cả hai tay đẩy đối phương ra, định quay người đi nhưng nhanh chóng bị giữ chặt lại, gương mặt Khánh Nhã ngày một tiến gần.

-Trăm muốn ôm Khanh.

Khánh Nhã thì thầm bên tai Lương Nhan, đôi môi không an phận đặt dấu hôn lên mặt, lên cổ cậu , và bắt cứ nơi nào có thể. Lương Nhan không cách nào chống đỡ, sức lực không hiểu sao cũng dần dần biến mất, khi nhìn lại thì bản thân đã bị đối phương đẩy xuống giường.

Lương Nhan choàng tay qua cổ Khánh Nhã, kéo xuống. Một nụ hôn thật sâu, thật dài, tưởng chừng như vô tận. Cả hai thân thể gắt gao ôm chặt lấy nhau như sợ rằng nếu bỏ tay ra thì người kia sẽ vĩnh viễn biến mất.

Khánh Nhã hôn lên chiếc cổ thanh mảnh. Khi đôi môi chạm vào, Lương Nhan chợt thấy nhói đau, hai mày chau lại, thầm nghĩ ngày mai nhất định sẽ để lại rõ hồng ngân.

Đai lưng bị vứt qua một bên, hai vạt áo không còn gì níu giữ, mở rộng ra, để lộ làn da trắng mịn màng. Đôi tay Khánh Nhã nhẹ nhàng mơn trớn, tựa như đang chạm vào một bảo vật vô cùng quý giá nhưng cũng rất dễ mong manh. Nhịp tim đập ngày một nhanh hơn, Lương Nhan không kiềm được, thoát ra một tiếng rên khe khẽ.

Lương Nhan vươn tay định nói lòng y phục trên người Khánh Nhã. Nhưng anh đã nhanh chóng cúi bỏ hết y phục trên người mình, khiến cho cậu, vô thức không tài nào rời mắt khỏi thân hình trắng kiêu phía trên.

Ánh mắt Khánh Nhã tham lam quét dọc cơ thể Lương Nhan, từ cổ đến ngực, rồi từ ngực lại xuống eo, và cứ tiếp tục đi dần xuống dưới. Cảm giác được ánh mắt đầy nhiệt khi đang chăm chú nhìn mình, hơi thở của Lương Nhan bắt đầu trở nên khó nhọc, hai tay định kéo chăn che lại nhưng đã bị đối phương giữ lấy. Lý trí cuối cùng cũng dần dần biến mất, nhường chỗ cho dục vọng đang được khơi dậy mãnh liệt bởi ánh mắt, bàn tay Khánh Nhã.

Khánh Nhã đưa tay nhẹ nhàng xoa nắn hai điểm hồng trên ngực , còn nghịch ngợm mà đặt dấu hôn lên trên đó. Cả người Lương Nhan khẽ run lên, cổ họng cũng thoát ra những tiếng rên nho nhỏ đầy câu dẫn. Chiếc lưới nhỏ ranh ma của Khánh Nhã không ngừng đùa giỡn, khiến cho Lương Nhan phải cắn chặt môi đến gần như bật máu để không phát ra những âm thanh ủy mị kia. Nhưng càng nén lại càng khiến cho những cảm xúc không tên kia bùng lên mạnh mẽ, và âm thanh phát ra lại càng thêm phần ngọt ngào, mị hoặc. Tất cả mọi cảm xúc của Lương Nhan bây giờ đều theo từng ngón tay của Khánh Nhã mà bùng lên, có lúc âm trầm dừng lại để rồi lại dâng trào dữ dội hơn.

Chợt, ánh mắt Lương Nhan dừng lại ở vết thương trên vai Khánh Nhã.

-Còn đau không?

Nhẹ nhàng chạm vào vết thương, Lương Nhan khẽ hỏi.

-Nếu chạm tới sẽ đau, nhưng thực sự đã không sao rồi. Sáng nay khi thái y thay thuốc, cũng chỉ còn đau một chút, như kiến cắn thôi. Còn nữa, đừng có quên chính Khanh đã nói không được lấy lý do là vai đau mà bỏ trốn, nhớ không?

Nhắc lại những lời Lương Nhan đã nói đêm qua, Khánh Nhã tỏ ý nhất định sẽ không dừng lại.

-Ta đâu có nói là sẽ dừng lại đâu.

Lương Nhan khẽ ấn ngực Khánh Nhã xuống rồi xoay người, nằm lên phía trên. Y phục cả hai đều không còn trên cơ thể, da thịt trần trụi cũng theo đó mà va chạm, không khỏi khiến người ta thập phần thoải mái

Lương Nhan chạm môi lên vết thương đang dần khép miệng của Khánh Nhã. Nếu mũi tên thấp xuống chút nữa thôi, e rằng Khánh Nhã đã mất mạng rồi. Lương Nhan, vừa nghĩ vậy, vừa đưa lưỡi, liếm nhẹ quanh miệng vết thương, như thăm cầu mong cho nó mau lành lại.

Bàn tay Lương Nhan mơn trớn khắp cả người Khánh Nhã. Mỗi nơi nó vừa lướt qua, cậu lại đặt lên đó một nụ hôn. Bàn thân cũng trượt dần xuống dưới.

Hành động của Lương Nhan khiến Khánh Nhã vô cùng bất ngờ.

-Lương Nhan...?

Lương Nhan chỉ thoáng ngược lên nhìn Khánh Nhã, rồi lại cúi đầu tiếp tục trò chơi của mình. Bàn tay đã trượt xuống, chạm đến hạ thân Khánh Nhã.

-Ừ...

Động chạm của Lương Nhan khiến cho Khánh Nhã không kiềm được, buột miệng, phát ra một tiếng rên.

Lương Nhan vuốt dọc hạ thân của Khánh Nhã, rồi đột nhiên cúi xuống, cái miệng nhỏ xinh xắn mở rộng. Nhưng vì phân thân Khánh Nhã quá lớn nên Lương Nhan phải dùng đến cả hai tay. Mái tóc vàng rũ xuống, che khuất gương mặt, khiến Khánh Nhã chỉ thấy được đầu Lương Nhan gât gao chuyển động, lên xuống không ngừng.

Tuy không cách nào nhìn thấy biểu tình trên gương mặt Khánh Nhã, nhưng cậu biết anh cảm nhận sự va chạm nơi hạ thân rất rõ ràng, bởi lẽ nơi đỉnh phân thân vừa rỉ ra một dòng chất lỏng. Lương Nhan ngẩng mặt lên, đưa lưỡi liếm nhẹ môi, bình thản nói:

-Dở quá!

-...Lương Nhan

Giọng của Khánh Nhã thoáng trở nên yếu ớt, rất nhỏ, chỉ như một tiếng thở nhẹ lướt qua.

Lương Nhan vừa định cúi xuống tiếp tục trò chơi thì đã bị anh ngăn lại.

-Đợi đã, trẫm cũng muốn.

Tư thế hai người trong thoáng chốc hoán đổi cho nhau. Lương Nhan không tài nào tiếp tục việc dở dang ban nãy bởi bàn tay đầy khéo léo của Khánh Nhã đang khiến cậu gần như ngừng thở.

-A...

Những ngón tay của anh không ngừng đùa giỡn trên làn da trắng trẻo. Trong phòng không ngừng vang lên những tiếng rên rỉ đầy ngọt ngào, tà mị.

-Dừng lại...đi...

Không chịu nổi sự trêu chọc dai dẳng của đối phương, Lương Nhan định xoay người lại, tránh bàn tay Khánh Nhã, nhưng hạ thân đang bị anh kiềm chặt, cậu chẳng thể nào cử động như ý muốn. Khánh Nhã vừa kiềm chặt Lương Nhan, vừa tìm kiếm.

-Phải mở rộng ra một chút...

-Đừng có nói nữa.

Câu nói thẳng thừng của Khánh Nhã khiến cho Lương Nhan thẹn quá hóa giận. Nhưng trêu chọc Lương Nhan vốn là một thú vui cho nên mỗi cứ tiếp tục thốt ra những lời bốn cọt.

-Hẹp quá, cứ như vậy, sợ là ngay cả ngón tay cũng không đưa vào được...

-Khánh Nhã...

Lương Nhan xoay người, ngồi bật dậy. Vì quá xấu hổ nên cả người đều ửng đỏ cả lên, cũng vì thế mà tôn thêm vẻ quyến rũ, gợi tình.

Rồi đột nhiên cả trời đất xoay chuyển, khi nhìn lại, Lương Nhan thấy mình đã nằm trên giường, dưới thân của đối phương. Và, ánh mắt Khánh Nhã nhìn cậu mang theo dục hỏa nóng bỏng như muốn thiêu đốt linh hồn cậu, như muốn đem thân thể cậu nuốt trọn vào lòng.

-Cái...

Chưa kịp nói hết lời, đôi môi đã bị người kia ngấu nghiến. Lương Nhan vùng vẫy, muốn bỏ chạy nhưng không tài nào thoát khỏi gọng kiềm Khánh Nhã tạo ra. Hơi thở cậu bắt đầu trở nên gấp gáp, tưởng chừng như đình trệ, hai tay không ngừng đánh vào lưng Khánh Nhã.

23. Chương 23: Đoạn Kết!

Tác giả : Kaoru Tachibana

Người dịch : daysleepybat

Edit : blackflower-fan

Nguồn: vnfiction.com

Lương Nhan cắn môi đến gần bật máu khi bắt đầu cảm giác được những ngón tay đang không ngừng chuyển động bên trong hậu huyệt. Khánh Nhã vì không muốn làm tổn thương tạo vật sinh đẹp trong lòng nên đã hành xử rất cẩn thận, chậm rãi. Nhưng đối với Lương Nhan lúc này, hảo ý đó lại trở thành hành vi đùa giỡn. Cậu rất muốn hét to kêu đối phương dừng lại nhưng rốt cuộc cũng không thốt nên lời, có lẽ là đã bị tầm chân tình của vị Thánh đế kia làm cảm động, cũng có thể là vì nognj lửa dục vọng bị anh cố ý khơi lên đagn bùng cháy, mãnh liệt hơn bao giờ hết.

-Đủ...đủ rồi...

Không thể kìm chế, Lương Nhan thét lên, nhưng chưa kịp nói hết câu, hạ thân đã đau như bị xé làm đôi.

-Lương Nhan, khanh không sao chứ...?

-Chuyện gì?

-Trẫm có thể ôm khanh không?

Lương Nhan cứng người, nhất thời đóng băng, không nghĩ lại có thể bị hỏi một câu như vậy vào lúc này. Khi này, Khánh Nhã cũng hỏi một câu bất ngờ như thế, bản thân cũng lại chấp nhận. Điều đó đã khiến cậu xấu hổ đến nỗi không biết phải làm sao đối diện với thế gian này rồi.

-Khanh là một nam nhân. Nếu bị một nam nhân khác ôm, đối với khanh không phải là một sự sỉ nhục sao? Trẫm không muốn làm tổn thương khanh một lần nữa. Cho nên, trẫm hỏi lại lần cuối, khanh có cảm thấy bản thân đang bị sỉ nhục, có thấy uất ức không?

Khánh Nhã vừa dứt lời, Lương Nhan đã thấy như có một cái gì đánh mạnh vào lồng ngực. Đó là những lời rất chân thành. Hẳn là nếu cậu nói không thích thì chắc chắn Khánh Nhã sẽ lập tức dừng lại. Lương Nhan vươn tay, ôm Khánh Nhã vào lòng, khẽ thì thầm câu trả lời bên tai.

-Không chỉ có một mình ngài muốn thế.

Vòng tay quanh người Lương Nhan đột nhiên siết chặt, khiến cậu gần như không thở nổi. Khánh Nhã không nói gì, chỉ từ từ chuyển động. Lương Nhan thả mình trôi theo khoái cảm đang dâng cao, những ngón tay vô thức bấu chặt vào lưng Khánh Nhã, để lại mấy mảy đường hồng nhạt.

-Ừ...a...ở đó...không được...

-Trẫm không muốn nghe khanh nói “không được”.

Khánh Nhã vừa nói, vừa chuyển động nhanh hơn. Khắp phòng lại vang lên những tiếng rên rỉ, cả tiếng thở dồn dập. Lương Nhan khẽ nâng người, phối hợp nhịp nhàng với từng chuyển động của Khánh Nhã, ý thức ngày càng mơ hồ.

-A...

Lương Nhan hét lên, trong đầu chỉ còn một màn trắng xóa, hô hấp cũng dừng lại. Khánh Nhã cũng phát ra một tiếng rên nhỏ, rồi ngã lên người Lương Nhan.

Cậu nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của Khánh Nhã, khẽ mỉm cười. Khánh Nhã hôn nhẹ lên cổ Lương Nhan, tay mân mê lộn tóc vàng óng mượt. Khi hô hấp bắt đầu trở lại bình thường, Khánh Nhã nâng người, nằm xuống bên cạnh, vươn tay, ôm Lương Nhan vào lòng.

Lương Nhan nhìn Khánh Nhã, nheo mắt.

-Đủ rồi sao?

-Bao nhiêu lần cũng không đủ. Nhưng thời gian còn rất nhiều, bây giờ không cần phải vội vàng. Khanh đừng quên hôm nay chúng ta vừa đánh trận xong. Khanh không mệt sao?

Khánh Nhã cũng không chịu thua mà đáp lại. Nhưng những lời nói này đã kéo Lương Nhan trở về với hiện thực nghiệt ngã mà cậu đang cố quên đi.

Đúng vậy, trận chiến đã kết thúc. Lương Nhan thậm chí không biết còn có thể thấy nụ cười này, cảm nhận hơi ấm này, nghe giọng nói này bao nhiêu lần nữa.

Khánh Nhã nghiêng qua, định đặt môi hôn, bất chợt bắt gặp ánh mắt Lương Nhan đắm chiêu tư lự.

-Sao vậy? Suy nghĩ gì mà lại để cho vàng trán thanh tú này có nếp nhăn?

Khánh Nhã lấy tay xoa xoa như muốn xóa bỏ vết nhăn giữa hai hàng lông mày cong vút.

-Không phải là ta không tin ngài...

Chưa kịp nghe hết lời, Khánh Nhã đã cắt ngang.

-Trẫm có thể thề: cả đời Khánh Nhã này chỉ có một mình khanh.

Vừa nói, Khánh Nhã vừa cắn nhẹ vào bờ môi Lương Nhan. Cậu mỉm cười, nhắm nháp cái dư vị ngọt ngào đó.

Cậu biết lời người nói ra đều là thật. Lương Nhan tin Khánh Nhã sẽ yêu mình cho đến tận những giây phút cuối cùng, cho dù không thể bên nhau, cho dù không thể gặp lại đối phương thêm một lần nào nữa.

-Chẳng còn bao lâu nữa là sẽ phải chia tay. Ta nghĩ ngài biết rõ hơn ai hết. Nhưng khi nghe ngài nói là chúng ta còn rất nhiều thời gian, ta lại bắt đầu muốn tin điều đó mất rồi.

Lương Nhan ngược mắt nhìn Khánh Nhã.

-Chia tay? Tại sao? Nếu khanh đã muốn ở lại, và ta cũng mong muốn điều đó, thì đâu có gì trở ngại.

-Ngài quên ta là thái tử Đột Huyết sao?

-Không, mái tóc vàng này, cộng thêm cả đôi mắt xanh đặc biệt kia, luôn nhắc cho trẫm nhớ xuất thân của khanh. Dù bây giờ đang có khanh bên cạnh, trẫm vẫn không thể tin trên đời này lại có người đẹp đến vậy. Nhưng... đừng nói là khanh muốn quay về cố quốc.

Khánh Nhã thoáng trở nên ngỡ ngàng, không muốn tin vào điều mình vừa nói.

-Không được, khanh phải ở bên cạnh trẫm. Trẫm tuyệt đối không cho khanh trở về.

-Dù ngài không cho thì ta vẫn phải trở về. Ta đến đây là vì liên minh, nay mọi chuyện đã xong, ta không thể ở lại.

-Lương Nhan...

Khánh Nhã dồn lực, siết chặt thân người đối diện vào lòng.

-Ta cũng không muốn đi. Nhưng thân là thái tử, ta còn có sứ mệnh của mình, phải mang câu trả lời về cho dân chúng.

Lương Nhan xoay người, định đối mặt với Khánh Nhã nhưng vẫn là bị vòng tay đối phương ngăn lại.

-Khánh Nhã, ta thực sự rất muốn ở bên cạnh ngài nhưng ta còn bổn phận với đất nước của mình. Ta không muốn trở thành một kẻ vô trách nhiệm, cũng không muốn làm mọi người thất vọng.

Vai Khánh Nhã chợt run run. Lương Nhan vươn tay vuốt ve bờ vai rắn chắc như muốn xoa dịu nỗi đau vô hình mà cậu gây cho người đó. Nhưng đột nhiên Khánh Nhã lại ngồi bật dậy, khiến cậu trong phút chốc mất đi điểm tựa. Lương Nhan ngược nhìn Khánh Nhã, ánh mắt có chút nghi hoặc.

Hai vai Khánh Nhã vẫn còn run, nhưng không phải là quân vương đang rơi lệ mà là ...đang cố nén cười.

Cười??

Lương Nhan nắm chặt tay lại, gương mặt thoáng bừng đỏ, mắt như có lửa. Thấy vậy, Khánh Nhã liền nắm lấy tay Lương Nhan, vừa nhẹ nhàng hôn vừa lần gỡ những ngón tay đang bấu mạnh như muốn cắm sâu vào da thịt

Khánh Nhã dịu dàng nhìn gương mặt đang bừng đỏ vì giận dữ của Lương Nhan, rồi ôm người đối diện vào lòng.

-Trẫm không cãi lại khanh. Không sao đâu. Chúng ta sẽ không bao giờ chia tay, trẫm sớm đã chuẩn bị hết rồi.

-Hả?

-Vì hoàn thành sứ mệnh, khanh muốn trở về đúng không? Trẫm không cản. Nhưng sau đó, khanh phải quay lại đây ngay lập tức. Bởi vì khanh chính là con tin bảo đảm của hiệp ước liên minh. Trong thư tín La Khẩn mang đi đã ghi rõ ràng như vậy, trẫm chỉ chấp nhận liên minh nếu Lương Nhan ở lại Hoa Vương Triều. Đột Huyết vương nhất định sẽ không cự tuyệt.

Lương Nhan chớp chớp mắt nhìn Khánh Nhã, những lời vừa nghe quay vòng vòng trong đầu cậu, nhất thời không lý giải được.

Trong thư hàm La Khẩn mang đi có ghi như vậy sao?

Đầu đầu.

Nói tóm lại, từ lúc đó, Khánh Nhã đã không muốn thả ta đi.

AAAAAAAAAAAA!

-Nếu ta không đáp trả lại tình cảm của ngài thì sao?

Lương Nhan ấn ấn ngón tay lên trán, thăm đoán câu trả lời của Khánh Nhã.

-Đầu tiên là lấy lý do liên minh buộc khanh ở bên cạnh không rời, rồi từ từ dụ dỗ thôi.

Cái này có thể gọi là âm mưu lâu dài đây.

Trong lòng Lương Nhan nhất thời vô cùng hỗn loạn. Ở bên Khánh Nhã chắc chắn sẽ hạnh phúc, nhưng còn trách nhiệm với quê hương sẽ bỏ cho ai. Trở về, làm một thái tử tốt, rồi trở thành minh quân, tạo phúc cho bá tánh nhưng trả giá bằng những tháng ngày cô đơn, nhưng nhớ.

Thấy Lương Nhan nhìn mình chăm chăm, không nói, vẻ mặt lại nhuốm vẻ đăm chiêu, Khánh Nhã bỗng thấy chột dạ.

-Sao vậy, khanh giận sao?

-Ta không giận, chỉ là quá bất ngờ thôi.

-Tại sao lại bất ngờ. Vì có thể được ở bên cạnh khanh, trẫm đã phải suy nghĩ rất nhiều đấy.

Nghe Khánh Nhã lầm bầm như một đứa trẻ đang giận dỗi, Lương Nhan phì cười. Đúng là rất dễ thương mà. Nếu có thể ở bên cạnh nhau thì đối với cậu, những chuyện còn lại cũng không còn là vấn đề nữa, cứ cho qua thôi, cả việc Khánh Nhã ở sau lưng âm mưu gì đó.

Lương Nhan ngồi dậy, đưa tay về phía Khánh Nhã.

-Ta muốn đi tắm, ngài có đi không?

-Đi.

Khánh Nhã cười thật tươi, rồi nắm chặt lấy bàn tay trước mắt.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-ba-gia-ho-thien-linh-ki>